

JAYNE ANN KRENTZ (AMANDA QUICK)

Căsătorie de formă

LIGHT ÎN SHADOW

Pereții urlau la ea.

— Of, Doamne, șopti Zoe Luce oprindu-se în pragul dormitorului și uitându-se disperată la pereții albi. Nu acum. Nu azi. Nu în clipa asta. Chiar am nevoie de serviciul ăsta.

Pereții hohoteau. Prin straturile de zugrăveală proaspătă, albă care îi acopereau răzbătea groaza. Țipetele mute ricoșau din podea în tavan.

Instinctiv își duse degetele la tâmplă, dar în zadar. Închise ochii și strânse pleoapele, concentrându-se asupra zigzagului de săgeți luminoase care treceau prin ea și se scufundau într-o mare glacială, undeva în pânțele.

Davis Mason o urmase îndeaproape și se afla la un pas în spatele ei, când Zoe se opri brusc. Luat pe nepregătite, dădu peste ea.

— Uf, îmi cer scuze, zise el. Nu eram atent.

— E vina mea. Zoe Luce făcu un pas înapoi și se întoarse pe culoar. Era mult mai bine aici. Putea face față situației. Se strădui să îi ofere lui Davis un zâmbet cât mai optimist și mai convingător. Nu fu ușor, din cauza Țipetelor înăbușite care încă mai veneau dinspre dormitor.

Trebuia să iasă din casa asta. Repede. Orice se întâmplase în dormitorul ăla, nu fusese de bine.

— Hei, Davis o atinse ușor pe umăr, e totul în ordine, Zoe?

Îi zâmbi nesigură. Era relativ ușor să-i zâmbești lui Davis. Avea trăsături fine și un comportament civilizată, cu o notă bine venită de ștregărie. Dacă ar fi fost mașină, ar fi fost una cochetă, europeană. Judecându-l după casa spațioasă, cămașa și pantalonii de comandă și inelul cu onix și diamant, mai era și bogat. Pe scurt, se gândi ea cu tristețe, până în clipa aceea păruse clientul ideal.

Bineînțeles, totul se schimbă.

— Da, e bine. Respiră adânc, așa cum învățase la cursul de autoapărare. Încercând să își reamintească instrucțiunile profesorului, căută

centrul calm, stabil din ea. Din nefericire, nu putea să controleze încă partea aceasta. Nu simțea decât începutul neliniștii care urma să se instaleze.

— Ce s-a întâmplat? Davis părea de-a dreptul îngrijorat.

— Un început de migrenă, spuse Zoe. Mi se întâmplă adesea când sar peste micul dejun.

Reușea să mintă cu ușurință, căci exersase mult. Păcat că nu putea să se convingă pe sine, gândi ea. Puțină autoamăgire i-ar prinde bine acum.

Davis se uită fix la ea câteva clipe, după care se relaxă.

— Nu ți-ai luat doza de cafeină de dimineață?

— Și de hrană. E vorba de glicemie. Ar trebui să mă învăț minte.

Simțind nevoia imperioasă să schimbe subiectul, se uită înapoi, în dormitor, și spuse primul lucru care îi veni în minte: Ce s-a întâmplat cu patul?

— Patul?

Se uitară amândoi la spațiul dintre cele două noptiere din lemn masiv.

Zoe înghiți în sec, jenată.

— Toată locuința este complet mobilată, spuse ea, și lipsa patului sare în ochi.

— L-a luat ea, zise Davis înverșunat.

— Fosta soție?

Davis oftă.

— Adora afurisitul ăla de pat. A căutat luni întregi până l-a găsit. Ținea la patul ăla mai mult decât la mine. Când a plecat, a insistat să-l ia.

— Aha.

— Știi ce înseamnă un divorț. Uneori certurile cele mai mari sunt din cauza lucrurilor lipsite de importanță.

Orice ar mai fi fost, se gândi Zoe, patul numai lipsit de importanță nu era.

— Înțeleg.

Davis o privi atent.

— Te mai doare capul?

— Se rezolvă după ce iau micul dejun și beau o ceașcă de cafea, îi liniști ea.

— Uite cum vom proceda. Ai văzut restul casei. Sunt sigur ca ți-ai făcut o impresie generală. Hai să luăm o pauză și să mâncăm ceva la club. Vom avea ocazia să-mi spui ce părere ai.

Gândul la mâncare îi întoarse stomacul pe dos. Din experiență, știa că nu va putea înghiți nimic până nu îi vor trece fiorii. Și asta va dura o vreme. Fusesse o experiență șocantă și o luase prin surprindere.

Era vina ei. Știa că nu trebuia să intre într-un spațiu fără să-și ia măsuri de precauție, dar fusesse acaparată de planurile de interior și de restul casei, unde totul părea atât de nou, de curat. Pur și simplu nu se așteptase să aibă probleme și, așa cum se întâmpla adesea, trebuia să plătească.

— Aș merge cu plăcere, dar am o altă întâlnire după-amiază și trebuie să mă pregătesc.

Davis păru să ezite.

— Ești sigură...

— Mă tem că da. Chiar trebuie să plec. De fapt, am văzut tot ce era de văzut pentru moment. Și am simțit mai mult decât aș fi dorit să știu, mulțumesc foarte mult. Am planul etajului. Voi face niște copii și câteva schițe ca să înțelegi la ce m-am gândit.

— Aș aprecia dacă ai face niște desene. Davis se uită spre dormitor și dădu din cap parcă îndurerat. Recunosc că nu prea pot vizualiza lucrurile. Mi-e mai ușor să înțeleg o idee dacă o văd transpusă într-o imagine.

— Întotdeauna e mai ușor dacă te uiți la un desen. O clipă, vreau să-mi verific agenda.

Deschise geanta imensă, una dintre cele șase identice, dar de culori diferite pe care le avea. Erau o combinație de servietă și geantă. Azi o alesese pe cea verde pentru că îi plăcuse cum contrasta cu costumul violet închis.

Pipăind, dădu la o parte un mic aparat foto, un caiet de schițe, ruleta, o cutie transparentă de plastic cu multe pixuri de diferite culori și markere, un dosar cu mostre de material și brelocul mare, de colecție, legat de inelul cu cheile apartamentului ei.

Agenda era ultima. O scoase din geantă și o deschise.

— Voi nota câteva idei, spuse ea pe un ton vioi, și voi încerca să fac niște schițe până la sfârșitul săptămânii. Ne putem vedea la mine la birou vineri după-amiază?

— Vineri? Davis era vizibil dezamăgit. Asta înseamnă peste o săptămână. Durează chiar atât de mult? Aș vrea să începem cât mai curând posibil. Adevărul este că totul mi se pare deprimant în casa asta de când a plecat soția mea.

Sunt sigură de asta, își spuse Zoe în gând.

— Înțeleg, rosti ea cu voce tare, încercând să pară înduioșată. Îi era destul de greu, deoarece își mai simțea părul zbârlit pe ceafă și pielea de găină pe sub mânecile jachetei ușoare.

— Mă străduiesc să nu am resentimente, spuse Davis, dar divorțul mă costă enorm. Cred că voi primi note de plată de la avocați mult timp de acum încolo.

Davis Mason părea într-o formă destul bună, financiar vorbind, după divorț. Deținea o casă foarte scumpă, era dispus să o plătească generos pentru amenajarea interiorului și făcea parte dintr-un club exclusivist. Zoe se abținu să comenteze, deoarece învățase să dea dovadă de diplomatie față de persoanele proaspăt divorțate, după ce descoperise că sunt clienți potențiali pentru decoratorii de interioare. După o căsnicie distrusă, oamenii se grăbeau să-și redefinească spațiul în care locuiau. Era un fel de terapie necesară depășirii stării emoționale provocată de despărțire.

Zoe răsfoi paginile agendei, prefăcându-se că se uită peste program. Apoi o închise brusc și spuse hotărât:

— Îmi pare rău, dar am un program foarte încărcat. Vineri este singura zi în care am destul timp să mă pot ocupa așa cum trebuie de acest proiect. La ora două este bine?

— Se pare că nu am de ales. Davis nu părea prea încântat. Era obișnuit să obțină ce voia. Atunci rămâne pe vineri. Nu am vrut să par nerăbdător, dar chiar îmi doresc să începem treaba.

— E normal. Din moment ce v-ați hotărât să redecorați spațiul în care locuiți este firesc să doriți să grăbiți lucrurile, dar refacerea întregului interior este o operație majoră și o greșeală în această fază poate fi extrem de costisitoare.

— Da, am constatat asta. Se mai uită încă o dată înspre dormitor. Am încercat să zugrăvesc camera și mi-am dat seama că am nevoie de ajutorul unui specialist. Am încercat s-o fac mai luminoasă vopsind-o în alb, dar după ce am terminat mi-am dat seama că nu era bine. Ridică din umeri, neputincios.

În schimb, dormitorul avea aerul tihnit al unei camere de autopsie sau de îmbălsămare, își zise Zoe în sine ei. Nici măcar lumina soarelui reflectată de suprafața piscinei de safir nu putea contracara efectul. Parte din senzația neplăcută se datora probabil zugrăvelii albe, dezolante, dar ea știa că adevărata problemă era dată de ceea ce se petrecuse în acel dormitor. Anumite lucruri nu puteau fi îngropate sub un strat de vopsea. Și mai știa că Domnul Client Ideal nu conștientiza senzațiile reținute de pereți. Îi părea nespuse de rău că până acum nu întâlnise pe nimeni în stare să perceapă ceea ce simțea ea - ca energie pură, brută. Se întâmplase de multe ori să-i vadă pe alții reacționând inconștient la atmosfera dintr-o anumită cameră, ceea ce însemna că subconștientul lor sesiza existența unor semnale aproape fizice.

Pe de altă parte, învățase să păstreze pentru ea tot ce afla.

— Ați ales un alb strălucitor rigid, spuse ea făcând încă un pas în spate pentru a mări distanța dintre ea și dormitor. Există credința că albul este cea mai bună și mai simplă soluție. În realitate este dificil, deoarece reflectă lumina orbitoare, în special aici, în Arizona. În plus, are tendința să formeze umbre reci acolo unde este mobilă. În final, toate acestea duc la lipsa de armonie și de liniște. Ați făcut bine că v-ați oprit după ce ați terminat camera asta.

— Am știut că nu este soluția cea bună. Davis făcu un gest invitând-o să o ia înaintea lui pe culoar. Trebuie să-ți spun că, atunci când m-am hotărât să apelez la un decorator profesionist, nu dădeam doi bani pe treaba asta cu feng shui a ta.

— Mulți oameni au îndoieli până ajung să vadă rezultatul.

— Știam că e la modă. Femeile de la club sunt foarte încântate. Helen Weymouth, cea care te-a recomandat, era încântată de felul în care i-ai transformat casa după divorț. Intenționase să o vândă din cauza amintirilor urâte. Susține că întreaga atmosferă s-a schimbat datorită ție.

— Proiectul Weymouth a fost interesant. Nu mai era mult până la ușă. În câteva minute va fi afară. Doamna Weymouth mi-a dat mână liberă.

— M-a sfătuit să fac același lucru. Acum câteva luni, după ce a plecat Jennifer, aș fi spus că toată treaba asta cu aranjarea mobilierului pentru a ordona fluxul de energii pozitive și negative mă depășește. Dar, cu cât stau

mai mult aici, cu toate lucrurile exact așa cum erau înainte de a pleca ea, cu atât sunt mai convins că ai dreptate cu teoriile tale despre decorare.

— Nu practic un anumit tip de feng shui. Își dădu seama îngrozită ca vorbește mult prea repede. Poartă-te normal. Poți să te descurci. Folosesc elemente din moduri de abordare diferite, combinate cu principii de organizare din alte tradiții clasice de decorare, cum ar fi Vastu.

— Ce-i aia?

— O știință antică hindusă care stabilește principiile de arhitectură și decorare. Mai folosesc și elementele pe care le consider utile din teoriile contemporane privind armonia și proporțiile. Am un stil destul de eclectic.

De fapt, mă hotărâsc în timp ce lucrez, continuă ea în gând, conștientă că niciunul dintre clienți n-ar fi încântat să știe asta.

Zoe se îndreaptă grăbită spre ușă, dornică să respire aer proaspăt. Acum, că fusese sensibilizată de experiența din dormitor, se simțea cuprinsă de emoții bolnăvicioase care o asaltau dinspre ceilalți pereți ai casei. Trebuia să iasă cât mai repede de acolo.

Ajunse în sfârșit în hol. Davis, aflat chiar în spatele ei, îi deschise ușa din față și Zoe ieși în căldura plăcută de început de octombrie.

— Ești sigură că te simți destul de bine ca să conduci până la birou? o întrebă Davis.

Poartă-te normal.

— Am un baton cu vitamine în mașină. Încă o minciună. Chiar era bună la treaba asta!

— Bine. Ai grijă atunci. Ne vedem vineri.

— Sigur. Vineri.

Îi adresează ceea ce spera să fie un zâmbet vesel, profesional, strânse bine geanta verde și se îndreaptă sprintenă spre mașină, străduindu-se să nu pară că fuge de casa plină de țipete.

Când ajunse la mașină oftă ușurată, deschise brusc ușa, aruncă geanta pe scaunul din dreapta, se așeză la volan, își puse ochelarii fumurii și porni motorul.

Mâinile îi mai tremurau încă. Efectul valului de adrenalină, presupuse ea. Nu era prima dată când i se întâmpla. Se descurca. Cu toate astea, fu nevoită să țină volanul strâns ca să poată conduce pentru a ieși din cartierul acela elegant. La stânga, o pajiște de un verde imposibil servea ca pasaj către cea de-a șaisprezecea gropiță a Clubului de Țară Desert View. În jurul terenului de golf erau răspândite cu pricepere case elegante, asemănătoare reședinței Mason.

Dincolo de fâșiile de un verde viu se întindea Deșertul Sonoran și ceva mai departe se profilau înălțimile de la baza muntelui. Clubul de golf și orașul învecinat, Whispering Springs, se aflau la aproximativ o oră de condus de Phoenix, destul de aproape ca să acapareze o parte din comerțul turistic, dar destul de departe de traficul și aglomerația orașului.

Peisajul sălbatic i se păruse straniu și străin când se mutase aici cu un an în urmă, dar, cu timpul, se familiarizase cu noul mediu și se simțea bine. Descoperise frumusețea surprinzătoare a deșertului la răsăritul și apusul

soarelui și profunzimile uluitoare de lumini și umbre. Fusese întotdeauna atrasă de contraste.

Decizia de a se muta în Whispering Springs fusese bună, își zise ea, dar poate că ar trebui să se mai gândească la alegerea carierei pe care o făcuse în același timp. I se păruse natural și logic să aleagă decorațiunile de interior. La urma urmei avea experiență în artele frumoase, ochiul format și se pricepea să amenajeze un spațiu. Mai mult, nu avea nevoie de nici o diplomă sau calificare suplimentară pentru a intra legal în afaceri. Cu toate acestea, întâlnirea din ziua aceea o pusese pe gânduri.

Un gardian în uniformă ieși dintr-o clădire micuță de lângă poarta de la intrare. După insigna de pe haina kaki elegantă era un angajat de la Radnor Security Systems. O salută politicos, îi ură o zi bună și se întoarse în sanctuarul lui cu aer condiționat ca să noteze ceva în jurnal.

Paza era destul de strictă în această enclavă de bogătași, cu toate acestea, cineva din reședința Mason nu beneficiase de ea.

Așteptă până se deschiseră porțile și ieși pe drumul de întoarcere spre centrul orașului Whispering Springs înainte de a ridica telefonul. Formă singurul număr pe care îl introdusese în meniul de apelare rapidă.

Arcadia Ames răspunse la al treilea apel, rostind cu vocea ci guturală numele magazinului de suveniruri care îi aparținea.

— Galeria Euphoria.

Arcadia vindea suveniruri unicat, scumpe, unei clientele înstărite, dar Zoe era convinsă că ea ar fi putut vinde și nisip cu vocea ei.

Era cea mai bună prietenă a ei, singura de altfel. Cândva, avusese și alți prieteni. Asta fusese cu mult timp în urmă, când avea o viață reală și nu trăia printre umbre.

— Sunt eu, spuse Zoe.

— S-a întâmplat ceva? Ceva n-a mers bine cu Domnul Client Ideal?

— Poți spune și așa.

— S-a hotărât să nu te angajeze? Ce idiot! Nu-ți face griji, vor mai fi și alți clienți la fel de buni. Numărul divorțurilor nu pare să scadă.

— Din nefericire, Mason nu s-a răzgândit, spuse Zoe pe un ton egal. Aș fi preferat s-o facă.

— Nenorocitul s-a dat la tine?

— S-a comportat impecabil.

— Probabil că este bogat, așa sunt toți cei din Desert View, și un jucător pe sume mari. Deci, ce n-a mers bine?

— Am motive să cred că Domnul Client Ideal și-a ucis soția.

Douăzeci de minute mai târziu, Zoe cobora din mașină într-una din parcările amenajate pentru magazinele și birourile din Whispering Springs. Merse pe trotuar și intră pe aleea umbrită de palmieri de la Fountain Square, un supermarket select. Arcadia o aștepta la o măsuță într-un patio umbrit al uneia dintre numeroasele cafenele și arăta la fel de bine ca de obicei. Părul scurt, tuns băiețește era platinat, și ochii de un albastru argintiu. Era înaltă, suplă și avea grația nepăsătoare a unui manechin. Purta o cămașă de mătase

albastra pal și pantaloni largi de mătase albă. La gât și la urechi se vedeau sclipiri argintii și turcoaz.

Zoe nu putea aprecia ce vârstă avea. Prietena ei nu-i spusese niciodată, iar felul ei de a fi te determina să te gândești de două ori înainte de a-i viola intimitatea. Să tot fi avut patruzeci și cinci de ani, dar Zoe nu băga mâna în foc.

Într-o altă epocă și în alt loc, Arcadia ar fi putut fi o emigrantă la Paris, bând absint și scriind într-un jurnal despre cei care urmau să devină celebri. Afișa o plictiseală sofisticată care sugera o cunoaștere profundă a lumii. În realitate, avusese cândva un succes nemaipomenit ca femeie de afaceri.

Arcadia avea în față o ceșcuță de cafea. Pe Zoe o aștepta un pahar de ceai cu gheață. Mesele din jur erau goale.

Zoe aruncă geanta pe un scaun liber și se așază, conștientă de contrastul vizibil dintre ea și prietena ei. Aparent nu aveau nimic în comun. Părul lui Zoe era castaniu roșcat, iar culoarea ochilor era un amestec de verde și auriu care se concretiza în căprui pe carnetul de șofer. Spre deosebire de Arcadia, prefera culorile deschise, vii.

În ciuda acestor diferențe, cugetă Zoe, legătura dintre ele era la fel de puternică precum între două surori.

Își privi pe furiș degetele. Nu mai tremurau. Luă asta ca pe un semn bun.

Sprâncenele platinatate ale Arcadiei se încrunțară ușor.

— Te simți bine?

— Desigur. Partea cea mai grea a trecut. Am fost luată prin surprindere, atâta tot. Ar trebui să știu că nu e bine să mă avânt fără grijă într-o cameră necunoscută.

Ridică paharul și luă o înghițitură lungă din ceaiul rece. Adrenalina specifică fiecărui episod de acest gen se risipea, dar era nevoie de ceva vreme până să dispară complet. După astfel de experiențe era tot timpul neliniștită și ciudat de înfometată.

— Am comandat două salate Caesar, spuse Arcadia.

— O, ce bine. Mulțumesc.

Un chelner aduse pâine și ulei de măsline cu aromă de rozmarin. Le aranjă pe masă și plecă.

Zoe rupse o bucată mare de pâine și o înmuie în uleiul de măsline. Apoi presără puțină sare pe pâinea îmbibată cu ulei și mușcă din ea.

— Sigur te simți bine? o întrebă Arcadia bănuitoare. Nu te supăra, dar arăți foarte obosită.

— Sunt bine, spuse Zoe cu gura plină. Problema e ce fac acum.

Arcadia se aplecă și spuse cu o voce scăzută, deși nu era nimeni în preajmă:

— Ești absolut sigură că tipul ăsta, Mason, și-a ucis soția?

— Bineînțeles că nu, nu sunt sigură. Nu am cum să știu precis ce s-a întâmplat în camera aia. Eu percep doar tensiunea evenimentelor, nu și faptele în sine. Ce pot să-ți spun e că, indiferent ce s-a întâmplat acolo, a fost grav, zise ea și se cutremură. Și relativ recent.

— Știi atâtea doar datorită senzațiilor ciudate pe care le percepi?
— Da. În plus, am și niște dovezi care-mi susțin concluziile. Cel puțin așa cred.

— Ce fel de dovezi?

— Eh, nimic care să fie luat în considerare la tribunal, doar că patul lipsea.

— Patul?

— A pretins că fosta soție l-a luat cu ea.

— Poate că e adevărat. Un pat lipsă nu va atrage atenția nimănui.

— Știu, dar nu lipsea doar patul. Am remarcat că podeaua de lemn era mai decolorată decât o zonă dreptunghiulară de lângă pat.

— O carpetă?

— Îhî. Zoe mai mănăcă puțină pâine. Dar nici ea nu mai e. Mason n-a zis că ar fi luat-o fosta soție. Mai mult, pereții din cameră au fost zugrăviți recent în alb, culoare care nu merge deloc cu camera. Mason susține că a făcut treaba chiar el, și se vede. A ieșit oribil. Un bărbat bogat care trăiește într-o zonă selectă ar angaja un zugrav dacă n-ar ști ce să facă cu o găleată de var. Tu ce crezi?

— Hmm... Arcadia ciocăni ușor cu unghia ceașca de espresso. Recunosc că e dubios.

— În ce mă privește, faptul că a ales albul acela rigid m-a deranjat cel mai tare. Are ceva simbolic. Ca și cum ar fi vrut să acopere ceva foarte sumbru.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Chelnerul își făcu apariția cu salatele. Zoe luă furculița și trecu la treabă.

— Din nefericire, chiar vrea să mă angajeze, spuse ea printre înghițituri. Se pare că Helen Weymouth m-a recomandat călduros. Mă întâlnesc din nou cu el vineri.

— Ai putea anula totul. Spune-i că nu îl poți ajuta pentru că ești prinsă până peste cap cu unul dintre proiectele tale și nu ai timp să te ocupi și de casa lui.

Zoe zâmbi.

— Nu e o scuză rea. Te pricepi, să știi.

— Și?

— Intuiția îmi spune că Mason nu va fi încântat dacă renunț. E foarte nerăbdător să-și reamenajeze casa. Poate că la un anumit nivel al subconștientului receptează și el vibrațiile negative din dormitor. Sau poate că are conștiința încărcată și crede că o schimbare de mediu îl va face să se simtă mai bine. Oricum, îmi va face o scenă neplăcută.

— Ce o să-ți faci? O să te reclame?

— Ai dreptate. Nu poate face mare lucru, nu? Dacă are conștiința încărcată, cu siguranță va încerca să nu atragă atenția făcând o scenă în biroul unei persoane de afaceri respectabile.

— Atunci de ce nu te grăbești să anulezi întâlnirea de vineri?

Zoe mănca ultima bucată de anșoa, se lăsă pe spate în scaun și o privi pe Arcadia în ochi.

— Și dacă și-a omorât nevasta?

— Momentan nu știi decât că s-a întâmplat ceva neplăcut în dormitor.

— Da.

Arcadia o privi îndelung, după care oftă ușor, ca și cum ar fi cedat în fața inevitabilului.

— Iar tu, pentru că ești așa cum ești, nu poți renunța.

— Mi-e destul de greu să nu mă gândesc la asta, se scuză Zoe.

— Bine, bine, înțeleg. Trebuie să analizăm situația înainte de a lua vreo decizie.

— Ei bine, un lucru e sigur, nu pot proceda logic, adică să merg la poliție.

— Nu, se grăbi Arcadia, nu e o opțiune. Ți-ar râde în nas dacă le-ai spune că ai simțit vibrații negative în dormitorul unui client.

— Ce zici de un telefon anonim? Le-aș spune că am văzut ceva suspect în casă și i-aș ruga să o caute pe doamna Jennifer Mason.

— Dacă nu a reclamat nimeni dispariția, mă tem că nu te vor lua în serios. Nu ești din familie. Nici măcar n-ai cunoscut-o.

— Adevărat. Și chiar dacă i-aș convinge să facă o percheziție la reședința Mason, nu ar găsi prea multe în materie de dovezi. Știu sigur. Am cercetat fiecare cameră chiar eu, în dimineața asta, inclusiv dulapul de lenjerie.

— Este posibil ca ceea ce s-a întâmplat în dormitor să nu aibă legătură cu familia Mason. Poate că s-a întâmplat înainte de-a cumpăra ei casa.

— Posibil. Dar Mason mi-a spus că el și soția lui s-au mutat acolo la puțin timp după căsătorie. Asta înseamnă cu un an și jumătate înainte. Cred că ce s-a întâmplat în dormitor e de dată mai recentă.

— Dar nu poți fi sigură, nu-i așa?

— Nu, recunosc Zoe. Când vibrațiile sunt foarte puternice, pot persista multă vreme.

— Atunci este posibil ca evenimentele să fi precedat sosirea lor.

— Ei, da. E posibil. Dar puțin probabil, adăugă ea în gând. Lucrurile vechi aveau o calitate ascunsă pe care învățase să o detecteze, însă nu putea s-o descrie. Ce simțise în acea după-amiază o făcea să creadă că e vorba de ceva recent. Uite, nu cred că e prea greu să aflăm dacă doamna Mason trăiește și e bine. Dacă face plajă în sudul Franței, m-aș liniști și nu m-aș mai întreba dacă nu cumva a ucis-o soțul ei.

— Corect. Arcadia păru să se relaxeze.

— Am nevoie de un detectiv particular. Pun pariu că un specialist poate intra pe Internet ca în jumătate de oră să afle răspunsurile de care am nevoie.

Se ridică repede în picioare.

— Mă întorc într-o clipă.

— Unde te duci?

— Înăuntru, să găsesc un volum din Pagini Aurii.

Zoe intră grăbită în micul restaurant și zări o carte uzată pe biroul din spatele tejghelei. Întrebă dacă o poate lua puțin și angajatul i-o înmână.

Se întoarce la masă, se așeză și o deschise. Existau două liste la capitolul Investigații.

Primul nume era Radnor Security Systems. Avea o pagină întreagă cu prezentarea sistemelor de protecție a companiilor și cu ultimele tehnologii de investigație prin Internet.

Cea de-a doua agenție se numea Truax Investigations. Ocupa un spațiu micuț și preciza că funcționau în Whispering Springs de patruzeci de ani. Mai garanta confidențialitatea tuturor clienților. Aveau un număr de telefon și o adresă pe Cobalt Street.

— Se pare că trebuie să aleg între o agenție mare, care se axează pe companii, și una de dimensiuni mai mici, dar care lucrează în oraș de ceva vreme. Zoe se uită pe anunțul Truax Investigations. Probabil că agenția aparține unei singure persoane.

— Încearcă la agenția mai mare, o sfătui Arcadia. Dispun de resurse și există o probabilitate mai mare să aibă pe cineva care se pricepe la treburile astea pe Internet. Te va costa însă mai mult.

— Cât poate să coste o investigație simplă ca asta? Zoe scotoci prin geantă și scoase telefonul. Vreau doar să știu dacă doamna Jennifer Mason și-a folosit cartea de credit sau și-a accesat contul bancar de curând. Sunt sigură că e floare la ureche pentru un detectiv.

Formă numărul companiei Radnor Security Systems și îi răspunse imediat o recepționeră. Întrebă de prețuri și închise de îndată ce auzi răspunsul.

— Ei? întrebă Arcadia.

— Dacă mă gândesc mai bine, se pare că sunt cam naivă, deoarece, în ciuda presupunerilor mele, genul ăsta de investigații este destul de costisitor. Nu numai că tariful pe oră este foarte mare, dar mai este și o taxă minimă, nereturnabilă, echivalentă cu trei ore de investigații.

Arcadia ridică din umeri, resemnată.

— E evident că nu vor să se încurce cu afaceri mărunte. Încearcă la agenția mai mică. Poate că fac foamea. Pe de altă parte, există o șansă mai mică să apară complicații.

Zoe o privi pe Arcadia. Nu era nevoie să-i explice nuanțele subtile ale termenului complicații. Știau amândouă cu câtă precauție trebuia să abordeze situația ca să nu atragă atenția.

— Bine, sun la Truax, zise Zoe, încercând să-și păstreze optimismul. Probabil că asta e cea mai bună soluție. La urma urmei, dacă tipul e în afaceri de peste patruzeci de ani, ar trebui să se descurce. Un adevărat detectiv de modă veche. Pun pariu că are o groază de relații în comunitate și poliție. Dacă Jennifer Mason a dispărut, e posibil să-i poată convinge pe polițiști să verifice cazul fără să le mai dea explicații.

— Asigură-te că nu te amestecă și pe tine.

Zoe mai aruncă o otheadă pe anunțul Truax Investigations în timp ce asculta soneria de la celălalt capăt al liniei.

— Se laudă că păstrează confidențialitatea în privința clienților. Pot să jur că și-a construit reputația pe baza abilității sale de a păstra totul confidențial.

— Ce reputație? întrebă Arcadia. Niciuna dintre noi n-am auzit de ei înainte să deschizi cartea.

— Asta spune destule despre cât de discret lucrează. Se încruntă când își dădu seama că nu se grăbea nimeni să-i răspundă la Truax Investigations. Lăsă telefonul să mai sune puțin, apoi renunță.

— A ieșit și ia masa? întrebă Arcadia pe un ton ironic.

— Așa se pare. Adresa e pe Cobalt Street. La câteva blocuri de aici. Mă duc să vorbesc cu persoana respectivă imediat ce terminăm.

— Ești sigură că vrei să mergi mai departe?

— Da. Închise cartea și simți că o străbate un val de satisfacție și bună dispoziție. Poate că era doar efectul mâncării și al cafeinei, se gândi ea. Știi, am o presimțire bună. E mai bine să merg la Truax. Sunt sigură.

— Crezi?

— Da.

Arcadia dădu din cap și zâmbi șagalnic.

— Ceea ce mă uimește mereu la tine e optimismul tău incorigibil. Dacă nu te-aș cunoaște, aș jura că te droghezi ca să-ți păstrezi părerile iraționale despre univers.

— Deci, sunt genul care vede doar jumătatea plină a paharului.

— Iar eu sunt genul care vede cele mai proaste scenarii. Nu te întrebă câteodată de ce ne înțelegem așa de bine?

— După cum văd eu lucrurile, ne echilibrăm reciproc și, în plus, am absolvit același alma mater.

— Pentru Xanadu cel bun și vechi! Arcadia ridică ceașca de cafea și ciocni ușor paharul de ceai al lui Zoe. Să se scufunde într-un vulcan de sub ape și să dispară pentru totdeauna.

— Beau și eu pentru asta, zise Zoe.

Zoe deborda de optimism când dădu colțul pe Cobalt Street. Era uimitor cum se putea schimba fața orașului la numai câteva blocuri depărtare. Magazinele cochete și cartierul modern de afaceri erau doar la câțiva metri, însă pe Cobalt Street, ușor desuetă, atmosfera părea apăsătoare.

Clădirile mici erau construite în stilul clasic din versiunea sud-vestică a stilului spaniol colonial. Exterioarele de stuc aveau margini rotunjite, intrări boltite și ferestre înfundate. Acoperișurile erau din țiglă roșie. Copacii bătrâni, plantați cu mulți ani înainte, formau o boltă umbroasă.

La mijlocul grupului de clădiri, Zoe se opri să verifice adresa pe care și-o notase. Nu greșise. Se afla în fața numărului 49 de pe Cobalt Street.

Traversă un mic patio și se uită la adresele afișate în spatele unui geam nespălat. Truax Investigations se afla la etaj. Majoritatea celorlalte birouri păreau goale, cu excepția unuia de la parter, pe ușa căruia scria Single-Minded Books.

Deschise ușa din față și se opri, ezitând o fracțiune de secundă, în prag. Își aminti că avusese deja parte de o lecție în acea zi, iar clădirile vechi erau adesea cele mai dificile.

Nu se întâmplă nimic rău. Pereții nu emanau nici emoție violentă, nici teamă. Holul din față ei era cufundat în beznă, dar nu credea că fusese cineva ucis acolo. Cel puțin nu în ultima vreme.

Se îndreptă spre scări. Când trecu prin fața ușii de la Single-Minded Books, observă că ușa era închisă, deci pe proprietar nu îl interesa să încurajeze dezvoltarea afacerii.

Urcă pe scările scârțâitoare, prost luminate până la etajul doi și înaintă precaut pe un coridor plin de praf. Trecu pe lângă două uși închise pe care nu scria nimic; pe cea de-a treia citi TRUAX INVESTIGATIONS. Ușa era întredeschisă și lăsa să se vadă o parte din interior.

Zoe șovăi, întrebându-se dacă nu era pe cale să comită o mare greșeală. Poate că ar fi trebuit să apeleze la agenția mai mare, cea care se ocupa de companii. Ce dacă serviciile lor erau de trei sau patru ori mai scumpe? În lumea asta primești atât cât plătești. Pe de altă parte, se afla acolo, iar timpul era esențial. Dar și banii contau, mai ales că Domnul Client Ideal se dovedise a nu fi chiar ideal.

Împinse ușa și păși prudent înăuntru. Imediat ce trecu pragul, se liniști. Pereții nu transmiteau nimic alarmant.

Se uită împrejur. Poți spune multe despre o afacere și proprietarul acesteia după cum este păstrat biroul, își aminti ea. Dacă era adevărat, Truax Investigations nu se afla într-o formă financiară prea bună. Sau poate că proprietarul nu avea interes să investească o parte din profit în biroul de primire a clienților.

Biroul din lemn masiv al secretarei și fotoliile mari, din piele erau vechi și demodate, dar nicidecum piese de epocă interesante pentru un comerciant de antichități. Oamenii nu colecționau un asemenea mobilier, deși era făcut să dureze. Dacă cineva ar fi vrut să scape de el, ar fi trebuit să-l arunce direct la groapa de gunoi.

Zoe fu tentată să scoată aparatul de fotografiat. Ar fi ieșit o poză alb-negru grozavă. Parcă vedea imaginea deprimantă, capricioasă și stranie în lumina cețoasă de după-amiază care pătrundea pieziș prin jaluzele.

Pe birou era doar un telefon. Nici urmă de calculator. Nu era un semn bun. Ea căuta un detectiv capabil să obțină cu ajutorul tehnicii moderne răspunsurile de care avea urgentă nevoie. Absența secretarei sau recepționerei nu era nici ea încurajatoare.

Dar ceea ce o îngrijoră cel mai tare fu mormanul de cutii de carton care ocupau o treime din spațiul și așa foarte mic. Câteva dintre ele erau deschise. Se uită în cea mai apropiată și văzu o veioză curbată și câteva pachete de blocuri de notițe de diferite dimensiuni, nefolosite. Jumătate din ele erau mici, de tipul care intra în buzunarul cămășii unui bărbat. Restul erau mari, gen blocnotes oficial. Mai văzu și câteva cărți uzate.

Cineva își făcea bagajele. I se strânse inima. Truax Investigations închidea porțile.

Nu rezistă curiozității și scoase unul din volumele masive al cărui titlu era: O istorie a crimei la sfârșit de secol nouăsprezece în San Francisco.

Îl puse la loc în cutie și scoase altul: Investigarea violenței și crimei în America Colonială.

— Ce povești bune de citit înainte de culcare, zise ea printre dinți.

— Jeff? Theo? E timpul să vă întoarceți.

Zoe tresări și puse cartea înapoi în cutie. Vocea venea din biroul alăturat. O voce de bărbat care trăda autoritate.

— Sper că nu ai uitat de cafeaua mea. Mai avem mult de muncă în după-amiaza asta.

Zoe își drese vocea.

— Nu e Jeff. Și nici Theo.

Urmă un moment de tăcere, apoi ușa scârțâi în balamale și cel care era în partea cealaltă o deschise larg. În prag apăru un bărbat care o cercetă cu o expresie misterioasă, probabil pentru a suplina o întrebare politicoasă. Privirea lui îi spuse lui Zoe că nu era genul care să pună întrebări politicoase. Ochii lui aveau o nuanță interesantă de chihlimbar. Mai văzuse ochi asemănători pe Nature Channel și în fotografiile cu animale din National Geographic, animale cu colți ascuțiți. Bărbatul purta pantaloni strâmți, kaki, cu talie joasă, și o cămașă albă, șifonată. Gulerul cămășii era deschis. Mânele suflecate lăseau să se vadă părul negru de pe antebrațe. În buzunarul de la piept se zărea spirala unui carnetel de trei pe cinci centimetri.

Privindu-l cum stă în pragul ușii, puteai intui o musculatură suplă și o siguranță de sine înnăscută. Instructorul ei de autoapărare l-ar fi catalogat cu certitudine ca pe o persoană centrată. Nu era foarte înalt, dar umerii săi sugerau forță. Atitudinea lui lăsa impresia unei perfecte stăpâniri de sine.

Probabil că părul fusese atât de negru încât nu l-ai fi distins în întuneric, însă acum avea şuvițe cărunte pe la tâmpile și nu numai, care se armonizau cu ridurile de la colțurile ochilor și cu cele care îi încadrau gura.

Înfățișarea se potrivea cu vocea calmă și autoritară. Trăsăturile, fără a fi frumoase, erau puternice și convingătoare, trăsăturile unui om la care ar apela mulți în situații de criză, dar care ar fi extrem de enervant pentru că ar ține tot timpul să domine și nu ar ezita să ți-o spună.

Se potrivea cu mobilierul: vechi și uzat pe margini, dar intact. Ca și biroul și scaunele, ar trebui să-l arunci direct la groapa de gunoi ca să scapi de el, însă asta n-ar fi fost deloc ușor.

Dacă el era domnul Truax de la Truax Investigations, reclama din Pagini Aurii denatura adevărul. Omul ăsta avea ceva ani, dar era departe de a fi bătrân.

— Îmi cer scuze. Eram pe scări. Nu v-am văzut intrând. Cu ce vă pot ajuta? Întrebă el.

Vocea lui serioasă o făcu să-și vină în fire. Își dădu seama că își ținuse respirația ca și cum acest moment și acest bărbat erau ceva foarte important, deși habar n-avea de ce.

Să încercăm să ne concentrăm, își zise ea. Respiră. Nu prea ai avut viață socială în ultima vreme, dar asta nu-i o scuză să te holbezi la bărbați.

— Îl caut pe domnul Truax, spuse ea cu un aplomb pe care îl aprecie demn de laudă în circumstanțele date.

— Țsta aș fi eu.

Zoe își drese vocea.

— Dumneavoastră sunteți Truax din Truax Investigations?

— De trei zile, conform autorizației mele de afaceri. Apropo, mă numesc Ethan Truax.

— Nu înțeleg. În Pagini Aurii scria că sunteți în serviciul comunității de mai bine de patruzeci de ani.

— Este anunțul dat de unchiul meu. A ieșit la pensie luna trecută. Acum preiau eu afacerea.

— Înțeleg. Arată cu mâna spre cutii. Vă mutați aici, nu de aici?

— Așa intenționez.

— Vă deranjează dacă vă întreb de cât timp locuiți în Whispering Springs?

Bărbatul stătu puțin pe gânduri.

— De o lună și ceva.

Cam aici se terminau și relațiile cu comunitatea și cu poliția locală ale detectivului, își zise ea. Mai avea încă timp să sune la Radnor Security Systems. Bineînțeles rămânea problema prețului, dar poate că va negocia să plătească în rate.

Zoe făcu un pas spre ușă.

— Înseamnă că sunteți nou în domeniu.

— Nu. Am avut câțiva ani o agenție în Los Angeles.

Vestea ar fi trebuit s-o încurajeze. Oare de ce nu se simțea mai liniștită?

— Probabil că nu este momentul cel mai bun pentru dumneavoastră, spuse ea repede. Cred că sunteți foarte ocupat cu aranjarea biroului.

— Nu sunt niciodată prea ocupat pentru un client. Să intrăm în biroul meu ca să-mi spuneți de ce aveți nevoie de un detectiv.

Nu era o rugămintă, observă Zoe, dar nici un ordin. O îndemna mai degrabă să nu păstreze o distanță atât de evidentă.

Trebuia să ia o decizie. Punctele de reper erau timpul și banii. Nu prea dispunea de niciunul.

Apucă strâns mânerul genții verzi și încercă să pară o femeie obișnuită să apeleze la detectivii particulari.

— Ce tarife aveți, domnule Truax?

— Intrați și luați loc. O luă înainte, făcându-i semn cu capul să-l urmeze. Putem discuta despre aspectele financiare.

Nu găsi nici un motiv să plece fără să afle prețurile.

— Bine, zise ea privind-și ceasul. Nu am mult timp la dispoziție. Dacă nu ne înțelegem în privința prețului, va trebui să apelez la altcineva.

— În oraș nu mai este decât o agenție, Radnor.

— Știu, spuse ea pe un ton rece. Afacerile erau afaceri. Nu voia să pară că nu cercetase piața. Mi s-a spus că utilizează cele mai avansate metode și posedă o tehnologie de ultimă oră.

— Au calculatoare, dacă la asta vă referiți, dar am și eu unul.

— Da? privi înjur atentă. Unde?

— Aici. Mă pregăteam să-l instalez.

— Aa.

— Vă garantez că practic prețuri mult mai mici decât Radnor.

— Ei...

— Și ar mai fi un aspect care s-ar putea să vă intereseze. Fiind nou în oraș, sunt nerăbdător să încep lucrul.

Zoe aproape că țâșni spre ușă.

— Da, ei bine...

— Și mult mai flexibil.

Se reculese și reveni. Se simțea ca și cum ar fi trecut prin Poarta numărul trei dintr-un concurs la televiziune, după care se ascundea premiul misterios. Puteai primi o excursie plătită integral la Paris sau puteai pierde tot ce câștigaseși până atunci.

Se opri lângă ușă, așteptând să vadă ce o întâmpină în acest birou, dar camera era inofensivă, exceptând urmele slabe de senzații prezente în orice clădire veche. Sesiză câteva șoapte triste, puțină îngrijorare și puțină mânie remanentă - toate de intensitate slabă. Le putea bloca foarte ușor.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Ethan.

Tresărind, își dădu seama că o privea foarte atent. Majoritatea oamenilor nu păreau să remarce ușoara ei ezitare când intra într-o cameră. Faptul că Ethan Truax își dăduse seama o îngrijoră. Își aminti că era detectiv particular și că o asemenea profesie presupunea să observi anumite lucruri.

— Nu, bineînțeles că nu, răspuse ea.

Zoe păși hotărâtă spre fotoliul imens din fața biroului, care o înghiți aproape în întregime când se așeză.

Ethan se duse în spatele biroului, o bucată masivă de stejar care era mai mare și mai solid decât cel din camera alăturată. Când se așeză, scaunul protestă cu un scârțâit.

Zoe privi în jurul ei, afișând un interes profesional, deși era mai degrabă curiozitate personală. Tot ce avea legătură cu Ethan Truax o fascina dintr-un motiv ciudat. Poți afla multe despre o persoană văzând spațiul în care locuiește.

Încăperea asta era echipată cu același mobilier tip vitrină și aceleași piese solide, demodate, masculine ca și cealaltă. Trebuia să recunoască, invocau o anume perioadă și susțineau imaginea unui detectiv particular desprins din romane.

După părerea ei, fotoliul pentru clienți în care ședea era mult prea mare și prea covârșitor ca să te simți bine. Mai mult, biroul masiv al lui Truax nu se afla în locul potrivit ca să creeze cel mai bun flux de energie. Remarcă și o oglindă prost proporționată și prost plasată.

Câteva dulapuri de metal pentru dosare erau aliniate lângă peretele din spate. Erau vechi și urâte, dar acceptă că un detectiv avea nevoie de un spațiu pentru dosare.

Câteva rafturi noi fuseseră instalate de o parte și de cealaltă a ușii. Din nefericire, Truax alesese varianta mai ieftină, adică rafturi de metal care nu

îmbunătățeau aspectul biroului. Rafturile erau pe jumătate pline cu cărți de genul celor pe care le scosese ea din cutie, impresionante, cu conținut științific.

Cine ar fi crezut că un detectiv particular are o colecție de cărți serioase? Sau poate că ea își făcuse o impresie greșită din romanele polițiste, de la televizor sau din filme vechi.

Mediul în care trăia Ethan nu îi dădea nici un răspuns la întrebările ei mute. Mai mult chiar, mai apăreau și altele, iar curiozitatea ei creștea.

Un lucru era clar, omul își stăpânea domeniul.

Ethan deschise un sertar de la birou, scoase un carnețel galben și îl puse pe birou în fața lui.

— Să începem cu numele dumneavoastră.

— Zoe Luce. Am o firmă de decorațiuni interioare: Enhanced Interiors.

— Sunteți decorator, spuse el pe un ton egal.

— Decorator de interioare.

— Cum ziceți.

— Oamenii din branșa mea vă sunt cumva antipatici?

— Am avut cândva o experiență nefericită cu un decorator.

— Ei bine, dacă tot veni vorba, cred că eu am chiar acum o experiență nefericită cu un detectiv particular. Asta ar trebui să-mi influențeze atitudinea față de persoanele din branșa dumneavoastră ani mulți de acum înainte?

Ethan bătu cu stiloul în carnețel și o privi o vreme.

— Îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă. Să o luăm de la început. De ce aveți nevoie de mine, Zoe Luce?

— Credeam că vom vorbi mai întâi despre bani.

— A, da. Aproape că am uitat. Puse stiloul jos și încrucișă brațele. Cum v-am spus, dacă vă orientați în funcție de preț, eu sunt soluția. Tarifele pe care le percep pe oră sunt mult sub cele practicate de Radnor. Minimum două ore.

Veștile astea îi ridicară moralul.

— Dar costurile? Transportul și masa, genul ăsta de costuri?

— Nu trebuie să plătiți transportul și masa în oraș. Voi percepe alte costuri dacă trebuie să ies din Whispering Springs. Nu vă faceți griji, veți primi chitanțe.

Mă crede proastă. Enervată, Zoe puse deliberat picior peste picior, se lăsă pe spate în fotoliul voluminos și zâmbi calm.

— În cazul ăsta aș vrea să vă plătesc pentru două ore, spuse ea. Sunt sigură că nu vă va lua mai mult de atât.

— Să verific trecutul unei noi cunoștințe de sex opus? Întrebă el cu o voce egală.

— Doamne ferește, nu, nici vorbă de așa ceva, se încruntă ea. Primiți multe cereri de genul ăsta?

Ethan ridică din umeri.

— Nu încă. Sunteți primul meu client în Whispering Springs. Dar în L. A. Era ceva obișnuit.

— Nu mă surprinde. Rămase puțin pe gânduri. Vreau să spun că e logic să verifici trecutul unui partener dacă simți că lucrurile pot lua o turnură serioasă.

— Mai ales în L. A., confirmă el sec.

— Vreau doar să aflați unde este o anumită persoană.

— Pe cine vreți să găsec, domnișoară Luce? Se opri cu un aer de politețe serioasă. Domnișoară, nu-i așa? Sau trebuie să vă spun doamnă?

— Nu sunt căsătorită, preciză ea. Nu voia să-i zică doamnă. Suna ridicol de formal. Și nici nu avea chef să-i pună întrebări despre trecutul ei. Îmi puteți spune Zoe.

— Bine. Pe cine vrei să găsec, Zoe?

Inspiră adânc, pregătindu-se să intre pe terenul minat. Trebuia să-i dea suficiente informații ca să-și facă treaba, dar nu prea multe, ca să nu creadă că bate câmpii. Și, mai ales, nu voia să-i dea detalii care să-i trezească curiozitatea în privința persoanei sale.

— Aș dori să găsec o femeie cu numele Jennifer Mason. Îți pot da ultima ei adresă. Cred că a locuit acolo până acum câteva luni.

Ethan luă din nou stiloul și notă în carnețelul galben.

— Este o prietenă, o rudă? Întrebă el ridicând privirea.

— Nu. Este soția unui bărbat pe nume Davis Mason. Locuiește în Desert View.

Ethan se opri din scris și o privi.

— Comunitatea din jurul terenului de golf cu porți extravagante de la ieșirea din oraș?

— Da. Domnul Mason m-a angajat de curând să-i redecorez rezidența.

— Rezidență, repetă Ethan pe un ton neutru. Așa numiți voi, decoratorii, o casă?

Ethan Truax era din ce în ce mai enervant.

— În domeniul decorațiilor interioare, spuse ea, accentuând anumite cuvinte, termenul rezidență este în general unul mai elegant, care denumește spațiul locuit de client. Termenul are un sens de permanență și eleganță. Implică un anumit stil de viață.

— Un stil de viață?! se miră el amuzat.

— Bineînțeles, dacă ai probleme cu cuvântul rezidență, poți folosi termenul casă.

— Mulțumesc, așa voi face. Ai idee unde ar putea fi doamna Jennifer Mason?

— Nu. Davis, soțul ei, mi-a spus că l-a părăsit acum vreo două luni și că sunt în divorț. Vreau doar să fiu sigură.

Ethan ridică sprâncenele.

— Ești sigură că nu este o verificare a trecutului unui posibil partener?

— Davis Mason îmi este client, spuse ea cu răceală.

— Dacă e adevărat, atunci de ce te preocupă fosta lui soție?

Întrebarea o îngrijoră.

— Vrei să afli motivele înainte să accepți oferta?

— Nu. Nu în momentul ăsta, oricum.

— În anunț specifici că te preocupă confidențialitatea.

— Unchiul meu a dat anunțul, nu eu.

Zoe avu o senzație de nesiguranță. Puse mâinile pe brațele fotoliului, pregătindu-se să se ridice dintre perne.

— Dacă intenționezi să modifichi ceea ce credeam că este o practică permanentă a acestei agenții, aș vrea și știu înainte de a mai continua discuția. După cum ai spus, mai am o opțiune.

Ethan puse stiloul jos și se lăsă pe speteaza scaunului.

— Nu se va schimba nimic în privința confidențialității, zise el.

— Bine, spuse Zoe și se mai liniști puțin.

— În general, vreau să știu cât mai multe despre treaba în care mă bag înainte de a începe investigațiile.

Era rândul ei să ridice din sprâncene.

— Trăiam cu impresia că recurgi la un detectiv particular atunci când nu vrei și dai prea multe explicații referitor la motivele pentru care ai nevoie de asistență profesională.

Ethan strânse buzele.

— Chiar așa?

Zoe fierbea, dar era blocată din motive financiare și de lipsa de timp. Avea nevoie de un răspuns până vineri.

— Vrei și mă ajuți sau nu, domnule Truax?

— Da, vreau. Îmi pare rău dacă te deranjează întrebările, dar adun niște informații. În fond, cu asta mă ocup, Zoe.

— Nu vreau decât să dai de urma doamnei Jennifer Mason. Cât de dificil poate fi pentru un detectiv particular? Evident, nu trebuie decât să verifici dacă și-a folosit cărțile de credit sau carnetul de cecuri, nu? Orice licean poate face asta.

— Da. În ultima vreme am început să-mi cam fac griji în privința concurenței elevilor de liceu.

Era clar că o lua peste picior. Zoe se ridică pe jumătate din fotoliu. Nu era ușor să scapi din gura bestiei.

— Dacă crezi că treaba te depășește, spuse ea îndârjită, sau că nu te poți descurca fără informații suplimentare, te rog și-mi recomanzi un licean deștept.

— Stai jos, spuse el. Te rog.

Nu suna chiar ca un ordin. Cum era posibil? Nu o putea obliga să se așeze din nou în fotoliu. De fapt, ea se prefăcuse, iar el își dăduse seama. Se așeză la loc.

— Vrei sau nu să primești cazul? Întrebă Zoe.

— O voi găsi pe doamna Jennifer Mason pentru tine, dar trebuie să clarificăm ceva. Nu îți voi spune cum poți lua legătura cu ea decât dacă voi fi sigur că este de acord să știi unde se află. Ne-am înțeles?

Asta o luă prin surprindere.

— O clipă. Crezi că vreau să știu unde este pentru că intenționez să-i fac ceva?

— Se mai întâmplă.

Zoe se cutremură.

— Da, bănuiesc că ai dreptate. Ei bine, stai liniștit, nu mă interesează unde locuiește. Nu intenționez să iau legătura cu ea.

— Vrei doar să fii sigură că a ieșit din viața lui Davis Mason, nu-i așa?

Detectivul părea să nu renunțe până când nu îi oferea un motiv convingător ca să o caute pe Jennifer Mason. Poate că era bine să accepte scuza pe care i-o oferise el.

— Bine, spuse ea încercând să pară resemnată. Așa cum ai spus, este o problemă intimă. Davis este un client, dar și un tip de succes, inteligent, atrăgător și se pare că îl interesez, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Îhî. Înțeleg.

Detectivul o privi ciudat și nu mai scoase o vorbă. Tactica îi era familiară. McAlistair, terapeutul ei de la Xanadu o folosea adesea. Tehnica interogării se baza pe faptul că majoritatea oamenilor nu se simt bine când cineva tace, devin nervoși și încep să vorbească pentru a umple golul.

Faptul că Truax încerca să o abordeze ca McAlistair o enervă la culme. Apoi își reaminti că Truax nu avea nimic personal cu ea. Voia doar niște răspunsuri.

— Așa cum ți-am mai spus, Davis susține că divorțează. Aș vrea să fii sigură că e complet liber, sau aproape liber, ca să se implice, hm, într-o relație serioasă, de durată.

Ethan nu se clinti, continuând să o privească, și zise doar:

— Bine.

Zoe nu știa ce să înțeleagă din asta.

— Bine? Adică ești de acord să începi investigațiile acum?

— Nu.

— Ai întrecut măsura, mi-a ajuns. De data asta se ridică din fotoliu. Te-am rugat să faci o simplă investigație și ți-am spus și de ce, cu toate că este o problemă foarte personală și nu-mi place când cineva își bagă nasul în viața mea intimă. Ce altceva mai vrei?

— Un avans pentru două ore din timpul meu. Accept cărți de credit, cecuri sau un ordin de plată.

— Adică accepți cazul?

— Da, doamnă. Ca și tine, nu prea am de ales momentan, încerc să pun o afacere pe picioare aici.

Zoe deschise geanta, scoase portmoneul, de acolo cartea de credit și o aruncă pe birou.

— Poftim, treci la treabă.

Ethan luă cartea de credit, se ridică și se duse la o măsuță laterală pe care stătea un aparat pentru cărțile de credit.

Îl urmări cum tastează niște numere și trece cartea de credit prin aparat.

— Deși n-ai avut destul timp să instalezi calculatorul, ai reușit să te conectezi la aparatul de autorizare a cărților de credit.

— Fiecare lucru la rândul lui.

— E evident ce priorități ai, domnule Truax. Se plătește întotdeauna în avans, nu-i așa?

— Nu conduc o fundație de caritate.

— Nu-ți face griji, nu aș face greșeala să cred că ai fi mărinimos. Zoe aruncă încă o privire critică în birou, așteptând să iasă biletul din aparatul de cărți de credit. Dacă aș avea puțină minte, aș tăcea din gură, se gândi ea. Totuși nu se putu abține să nu-i dea niște sfaturi gratuite: Știi, în locul tău aș lua un fotoliu mai mic pentru clienți. Țsta este prea mare.

— Poate că ești prea mică pentru el, zise el, dezinteresat, concentrându-se asupra biletului care ieșea din aparat.

Asta le întrece pe toate, își zise Zoe. Nici o vorbă în plus, fie ce-o fi. Dacă era prea încăpățânat să primească niște sfaturi bune, treaba lui. Biroul îi dădea mai multă bătaie de cap decât fotoliul. Și mai erau și oglinzile amplasate atât de prost. Își drese vocea:

— N-ar fi rău să muți biroul lângă fereastră și să renunți la oglinzi sau să le plasezi pe peretele celălalt. Ar crea un flux de energie mai relaxant.

Detectivul o privi pieziș.

— Flux de energie?

Avusese dreptate. Își pierdea vremea.

— Nu contează. Probabil că nu ești la curent cu teoriile de decorare precum feng shui, care se aplică pentru realizarea unui mediu armonios.

— Am auzit de asta. Rupse hârtia din aparat și i-o întinse. Dar nu mă interesează tendințele în materie de decorațiuni interioare.

— De ce nu mă miră să aud asta? Îi smulse cartea de credit din mână, aruncă o privire pe suma totală și făcu un pas înapoi. Mai puțin decât la Radnor, dar sigur nu ieftin.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Ethan ridică amuzat colțurile gurii.

— Sunt ieftin, dar nu gratis.

Zoe oftă, luă un pix și își mângăli numele pe bilet.

El luă hârtia și o privi satisfăcut.

— Știi, este un moment special pentru mine.

— În ce sens?

— Este prima mea afacere aici, în Whispering Springs. Ar trebui să o pun în ramă. Gândește-te numai, numele tău ar rămâne pe peretele meu ani întregi.

— Împreună cu numărul cărții mele de credit. Nu, mulțumesc. În locul dumneavoastră nu aș fi atât de încântată, domnule Truax. Nu intenționez să devin un client fidel.

— Nu se știe niciodată. Dacă tipul acesta, Mason, nu e un candidat convenabil pentru... cum i-ați spus? A, da, o relație serioasă, de durată. Dacă nu trece examenul pentru că nu obține divorțul, poate că vei dori să mai fac cercetări în legătură cu altcineva.

Dintr-un motiv de-a dreptul stupid, Zoe se întrebă dacă Ethan Truax avea cumva o relație serioasă, de durată. Aruncă o privire spre mâna detectivului și observă că nu purta verighetă. Ce ar afla dacă ar pune pe

cineva să facă niște investigații despre trecutul lui? Multe foste prietene, fără îndoială, poate o fostă soție.

La naiba. Acum făcea speculații despre starea lui civilă. Nu era bine.

Aruncă în geantă pixul cu care semnase biletul pentru cartea de credit și îi zâmbi:

— Să nu-ți faci prea multe speranțe.

Își puse geanta pe umăr, se întoarse și se îndreptă spre ușă. Cel puțin, voi avea ultimul cuvânt, își zise ea.

— O clipă, strigă Ethan.

Zoe se uită înapoi peste umăr.

— Ce mai e?

— Mi-ai luat pixul. L-aș vrea înapoi. Încerc să reduc cheltuielile de birotică.

Durerile de stomac ale lui Leon Grady se accentuau întotdeauna în ambianța de pluș din apartamentul în care se afla biroul angajatorului său. Crescuse într-un cartier muncitoresc, unde, dacă erai norocos, aveai pereți zugrăviți, nu panouri, iar mobila era din plastic care imita lemnul, nu din esențe exotice.

Doctorul Ian Harper îi spusese cândva că aranjase biroul pentru a-i calma pe pacienți, însă carpetele ornamentale și tablourile scumpe de pe pereți aveau exact efectul opus asupra lui Leon. Ura cu adevărat camera asta, îl stresa. La naiba, stătea aici, așteptându-l pe Harper să termine de vorbit la telefon doar de câteva minute și stomacul lui reacționa deja.

Se gândi că putea fi unul din ciudatele trucuri psihologice, tipul de tâmpenii pe care le tratau cei de aici, de la Candle Lake Manor. O fobie sau ceva de genul ăsta. Poate că nu-i plăcea să stea aici pentru că asocia locul cu problemele sale de stomac care se agravau. Ca șef al serviciului de protecție de la Manor, anul trecut suportase câteva conversații extrem de neplăcute în acest birou.

Lucrurile merseseră relativ bine până la dispariția celor două paciente. Slujba de la Manor fusese cea mai bună pe care o avusese vreodată. Avea și bonusuri. Făcea bani buni pentru prima dată în viața lui, însă îi cheltuia repede. Nu era vina lui; avea multe cheltuieli. Facturile pentru Porsche și sistemul avansat de sunet erau destul de piperate.

Nu se descurcase niciodată prea bine cu banii, în mare parte pentru că nu avusese niciodată suficienți. I se scurgeau printre degete ca apa. La Manor era bine, pentru că primea un cec nou în fiecare lună.

Apoi fugiseră două paciente, și cu ele tihna lui, iar stomacul o luase și el razna.

După fuga pacientelor, Harper se înfuriase și urlase și aruncase vina pe sistemul de pază. Leon își făcea griji pentru postul lui. Greu își va găsi de lucru, mai ales datorită faimei pe care o avea aici, la Manor. Nu stătea bine cu recomandările.

Când Harper i-a cerut să le găsească pe paciente și să le aducă înapoi la Manor, a intrat în panică. Habar n-avea cum se conduce o investigație.

Zeița Jigodiilor, Fenella, asistenta lui Harper, sugerase cu răutate să angajeze o agenție adevărată de investigații, care folosește tehnici moderne.

Spre marea lui uimire, avusese noroc. La câteva săptămâni după dispariția pacientelor s-au primit informații provenite de la un ziar mexican referitor la moartea a două femei în incendiul care distrusese hotelul în care stăteau. Nu putuseră fi identificate, iar autoritățile nu descoperiseră nici o rudă a acestora. Singurele indicii cu privire la identitatea femeilor erau un pix și niște papuci. Toate cele trei obiecte purtau monograma Candle Lake Manor.

Leon s-ar fi mulțumit cu acest răspuns. Era adevărat că veniturile lui Harper scăzuseră, dar era om de afaceri și trebuia să accepte că uneori aveai parte de căderi financiare, dar viața merge înainte. În plus, existau și alte surse de venit.

Harper avea tupeu. Profesionist abil, el continua să le taxeze pe rudele celor două femei la tarifele foarte ridicate practicate la Manor.

Clienții lui Harper puteau fi ținuți într-o ignoranță binecuvântată multă vreme. Manor era o clinică de psihiatrie privată, exclusivistă și foarte scumpă, așezată pe malul unui lac din munții Californiei de Nord. Orașelul Candle Lake era în apropiere, dar, cu excepția celor câțiva pescari și turiști, puțini îl puteau identifica pe hărți.

Leon știa că locația îndepărtată era lucrul care îi atrăgea pe clienții lui Harper. Spitalul strângea bani frumoși de la cei care voiau să-i facă uitați pe nebunii din familie. Asemeni majorității pacienților pentru care rudele plăteau greu ca să-i știe internați pe termen nelimitat, cele două femei nu aveau nici un vizitator.

Leon știa că Harper nu îi putea escroca prea mult timp pe clienții care plăteau pentru cele două femei. Mai devreme sau mai târziu, una din cunoștințele celor două paciente dispărute va apărea la Candle Lake. Și când va veni ziua aceea, Harper va fi în mare încurcătură.

După aflarea veștii că cele două paciente muriseră în Mexic, Leon începuse să spera că se vor rezolva și problemele lui, însă săptămâna trecută îl contactase nemernicul ăla care își spunea „Spărgătorul pe Internet”.

„... Înțeleg că vrei să găsești o pacientă pierdută. Vă pot ajuta. Tariful meu este următorul și nu negociez...”

Și tot atunci reîncepuseră arsurile de stomac ale lui Leon, care se agravau cu fiecare zi ce trecea.

Harper închise telefonul, își scoase încet ochelarii și se uită la Leon.

— Sunt foarte ocupat azi, Grady. Am două internări în după-amiaza asta. Să înțeleg că este ceva important?

Până și vocea lui Harper îi agrava suferința, vocea aceea stilată, de om bogat, îi reamintea toate deosebirile dintre ei. Harper era o vulpe bătrână, dar doctorul avea toate atuurile.

Harper arăta bine, cu părul lui des, cărunț și cu alura unui jucător de tenis. Primise o educație bună și avea și farmecul necesar care îi permitea să vândă gogoși clienților cu dare de mână.

— M-a contactat din nou hackerul, spuse Leon. O să ne coste, dar cred că avem niște informații prețioase despre femeia numită Cleland.

— Și despre cealaltă?

— Nimic.

Harper se încruntă, dar nu păru foarte dezamăgit. Se comporta ca și cum Leon l-ar fi anunțat că o parte din acțiunile lui scăzuseră, dar celelalte înregistrau o creștere care îi depășea speranțele.

— Ei, nu ne aducea nici pe departe avantajele pe care le avem de pe urma femeii Cleland, spuse Harper. Ce-ai aflat?

— După câte spune Spărgătorul, trăiește sub un alt nume. Cică un agent CI de pe Internet a instalat un program care dă informații false despre ea oricui încearcă să o găsească. Din cauza asta detectivul la care am apelat la început nu a reușit să afle adevărul.

— Unde este? îl întrebă Harper furios. Vreau să o aducem imediat înapoi.

Arsurile lui Leon se întetiră. Trebuia să ia câteva din tabletele pe care le ținea în buzunar, dar nu credea că era o idee bună să le mestece în fața șefului. Voia să pară că are totul sub control.

— Nu va fi ușor, domnule, spuse el. Este foarte prudentă. Am aflat de la Spărgător doar că stă undeva în L. A. Nu a aflat adresa exactă.

— Undeva în L. A.? Mâna îngrijită a lui Harper se încordă pe stiloul de aur. Cu ce ne ajută asta? L. A. E mare.

— Da, dar acum, că știi un nume și câteva detalii despre noua ei identitate, nu-mi va lua mult timp să-i dau de urmă. Cu voia dumneavoastră, voi pleca azi după-amiază.

— Nu încerca să o aduci înapoi singur. După ce afli unde este, stai ascuns și urmărește-o. Sună-mă imediat. Îi voi trimite pe Ron și Ernie să te ajute. Se descurcă ei cu medicamentele pe care trebuie să i le administreze.

— Da, domnule - Leon își dresе vocea și încercă să vorbească respectuos - însă aș vrea să menționez că, o dată găsită pacienta, va trebui să găsim și o modalitate de a o aduce înapoi.

— Doctorii vor avea grijă să nu vă facă probleme.

Leon își zise că uneori Harper era prost ca noaptea.

— Domnule, problema e că femeia trăiește sub un alt nume de un an de zile. Probabil că acum are și o slujbă. Colegii, prietenii, vecinii sau oricine altcineva își vor da seama dacă o înhățăm în mijlocul străzii.

— Da, bineînțeles. Harper se ridică și se duse la fereastră. Înțeleg ce vrei să spui. Va trebui să fim cât se poate de discreți.

— Mă gândesc să mă duc la L. A., să gădesc femeia și s-o urmăresc o vreme ca să văd ce program are. După asta vom ști cum să o luăm fără să facem scandal.

Harper privea fix spre lac, gândindu-se la raționamentul lui Leon.

Pe Leon îl ardea stomacul.

— Bine, spuse Harper. Ai dreptate. Nu vrem să atragem atenția. Recuperarea trebuie să decurgă în liniște.

Leon își permise să ofteze ușurat și făcu un pas în spate spre ușă.

— Am făcut deja rezervarea pentru avion. Trebuie doar să trec pe acasă să-mi iau niște lucruri. Fac mult cu mașina până la aeroport, așa că ar fi bine să plec acum.

— Să mă ții la curent.

— Da, domnule.

— Nu-mi place situația, mormăi Harper. Totuși, poate e mai bine că acest Spărgător ne-a contactat pe noi și nu pe Forrest Cleland.

Leon ridică din umeri. Nu era greu să înțelegi de ce hackerul îi abordase mai întâi. Era destul de descurat ca să își dea seama cum stăteau lucrurile. Bineînțeles că intuise că era vorba de mulți bani și că o voiau înapoi fără mare vâlvă. Secretul și confidențialitatea erau esențiale pentru afacerea profitabilă a lui Harper.

Leon își drese vocea.

— Dacă s-ar fi dus la Cleland ar fi riscat. Omul este bogat, influent și nu are nici un interes să țină lucrurile sub tăcere. Ar fi putut anunța poliția și asta i-ar fi dat peste cap toate planurile.

Harper se încruntă.

— Cum a ajuns Spărgătorul ăsta la concluzia că eu aș fi dispus să plătesc pentru informații?

— Cine știe? Poate că a găsit ceva în dosarele agentului CI despre suma pe care o plătește Cleland ca să-și țină ruda ascunsă la Candle Lake. Spărgătorul știe probabil ce înseamnă un astfel de venit pentru clinică. Poate și-a imaginat că internarea va fi garanția tăcerii. Stabilimentul acesta nu își permite cronici proaste în presă.

Harper își încleșta și descleșta degetele de la o mână.

Mulțumit că își expusese punctul de vedere, Leon se întoarse și porni grăbit spre ușa.

În anticameră, Fenella Leeds ridică privirea din dosarul deschis pe birou și îl privi. Era o blondă cu ochi albaștri absolut superbă, probabil cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui. Cu toate acestea, o trata ca pe o cobră încolăcită pe scaunul din spatele biroului.

Era aproape sigur că trăise cu Harper o vreme, dar acum se bârfea că își făcea de cap cu tipul de la contabilitate. Nu îi invidia pe niciunul dintre ei. Când dormi cu șerpilii, riști să fii mușcat.

— Te duci la L. A. Să o găsești pe femeia aceea? îl întrebă ea.

Pe Leon nu-l surprinse că ascultase discuția lui cu Harper. O credea în stare să țină un aparat de înregistrat sub birou. Bănuia că urmărea orice mișca aici, la Manor. Era unul din motivele pentru care trebuia să fie extrem de atent cât timp se afla aici.

— Da, zise el privind-și ceasul, trebuie să plec, altfel pierd avionul.

Fenella nu îi ură călătorie plăcută. Se uita din nou în dosarul la care lucra.

Când ajunse în hol se simți mai în siguranță, însă arsurile deveniseră aproape insuportabile. Scoase flaconul din buzunar, deschise capacul și turnă câteva tablete în palmă. Le aruncă în gură și începu să mestece grăbit. Știa de ce îi era atât de rău. Fusese nevoit să pună cărțile pe masă în fața

doctorului Ian Harper. Era destul de speriat. Îi spusese lui Harper că nu aflase de la Spărgător decât numele nou al femeii și că era undeva în L. A., dar mințise. Spărgătorul era mult mai bun decât credeau Harper și Fenella. Conform informațiilor primite de la Spărgător, femeia Cleland nu era în L. A., ci într-un loc numit Whispering Springs, în Arizona. Spărgătorul îi dăduse adresa și numerele de telefon de la serviciu și de acasă. Pe scurt, tot ce îi trebuia ca să o găsească.

Dacă ar fi avut toate informațiile astea cu un an în urmă, imediat după dispariția femeii, Leon s-ar fi dus direct la Harper și i-ar fi spus tot. La un moment dat, probabil când își dăduse seama că lua tablete de stomac din două în două ore, avusese o revelație. Nu mai voia să lucreze pentru doctorul Ian Harper, oricât de bine l-ar plăti.

Din nefericire, stilul lui de viață și incapacitatea de a economisi nu-i permiteau să se pensioneze. Când apăruse hackerul și îi dezvăluise adresa femeii, creativitatea lui Leon se revigorase brusc.

— Jeff și Theo mi-au spus că azi te-ai întâlnit cu primul client, îl abordă Bonnie de la capătul celălalt al mesei.

— Așa e. Ethan înfipse furculița într-o bucată de carne la grătar și se uită la nepoții lui aflați de o parte și de alta a mesei. Din păcate, se pare că nu i-am făcut o impresie extraordinară cu stilul meu profesional. Era atât de grăbită să plece, încât mă mir că nu v-a călcat în picioare pe scări.

— Dar ți-a plătit în avans, spuse Jeff cu gura plină de piure de cartofi.

— Nu am fost premiant la școala de farmec personal, zise Ethan, dar mai știu câte ceva despre afaceri. Prima regulă prevede că un client trebuie să plătească în avans înainte de a ieși din biroul tău.

Jeff rânji. Avea opt ani și era cu doi ani mai mare decât fratele său. Mai avea încă stângăcia unui copil, dar când zâmbea, arăta exact ca taică-său.

Ethan se uită peste masă și surprinse expresia melancolică a cumnatei sale. Trecuseră aproape trei ani de la moartea lui Drew și avea impresia că Bonnie acceptase în cele din urmă pierderea, dar știa că de fiecare dată când se uita la copii își amintea de soțul ei. Îl iubise mult pe Drew. De altfel, nu era singura care se gândea la Drew Truax de fiecare dată când vedea zâmbetul de pe fața copiilor, sau când râdeau ca el, sau afixau felul lui inteligent și deschis de a fi. Și Ethan se gândea la fratele lui în astfel de momente.

Drew fusese cu patru ani mai mic ca el, însă erau foarte apropiați. Nimeni dintre cei care îi cunoșteau îndeaproape nu putea spune de ce, pentru că, din punctul de vedere al personalității și temperamentului, fuseseră la poli opuși. Drew era un vizionar, un entuziast, un optimist. Deștept foc și cu înclinații spre management și finanțe, fusese făcut pentru afaceri. Evoluase rapid și ajunsese departe.

Drew dispăruse la șapte luni după ce consiliul de conducere al Trace & Stone Industries îl alesese director economic. O dată cu el dispăruse o mare parte din valorile financiare ale companiei.

Poliția trăsese concluzia logică că Drew luase fondurile, își lăsase baltă familia, prietenii și viața din L. A. Și trăia probabil sub un alt nume undeva în Caraibe. Se mai întâmplă, spuseseră ei.

Ethan și Bonnie credeau altceva. Dar, în timp ce Ethan simțea în adâncul sufletului că fratele lui era mort, Bonnie încă mai spera. Situația devenise de o mie de ori mai dificilă după ce un pseudoartist care pretindea că este mediu îi alimentase cumnatei sale credința că Drew va fi găsit în viață.

Ethan făcuse față suferinței în singurul mod pe care îl știa. Încercase să afle adevărul, furios și dornic de răzbunare, lucru care îi uluise pe toți cei care îl cunoșteau, inclusiv pe soția lui.

La scurt timp după ce începuse să pună întrebări, un bărbat scheletic cu ochi de ogar îi făcuse o vizită la Truax Security. Purta un costum maro ieftin care se „distingea” prin croiala inimaginabil de proastă.

— Vin în numele unor persoane anume, îi spusese bărbatul cu o voce hârâită.

— Mi-am imaginat eu. Ethan se lăsase pe spate în scaunul de piele gri. Să înțeleg că aceste persoane sunt îngrijorate de investigațiile mele?

— Da. Ele cred că fratele dumneavoastră trăiește, dar dacă se dovedește contrariul, doresc să știți că le pare rău pentru pierderea suferită.

— Câtă compasiune.

— E adevărat. De asemenea, doresc să vă informeze că nu au nici o legătură cu această problemă.

— Perfect. Atunci nu au de ce să-și facă griji, nu?

— Treaba e, continuă bărbatul, că au investit sume destul de mari într-o anumită companie și nu vor să vă amestecați în această problemă acum. Este un moment delicat, financiar vorbind.

— Ce mă sfătuiesc ei să fac?

— Să lăsați investigațiile pe seama poliției.

— Care se mișcă încet.

— Angajatorii mei vă sfătuiesc să fiți un cetățean cumsecade și să aveți încredere în cei care anchetează acest caz.

— Spuneți-mi, dacă ați fi în locul meu, ați avea încredere în organismele care se ocupă de aplicarea legii în acest caz?

— Cei care m-au angajat vă transmit că, dacă veți renunța să mai puneți întrebări, vor avea grijă să depună o sumă considerabilă în contul dumneavoastră.

Ethan se gândise și el la asta.

— Cine sunt cei care v-au angajat?

— Nu vă pot da această informație.

Ethan se aplecase spre interlocutor..

— În cazul ăsta, vă rog să le transmiteți un mesaj din partea mea. Spuneți-le să se ducă la dracu'.

— Nu e o idee bună, domnule Truax. Sincer

— Ieși afară, spusese Ethan printre dinți.

Bărbatul se uitase lung la el.

— Nu vă veți schimba părerea, nu?

— Nu.

— Sunt convins.

Spunând aceasta, se îndreptase spre ușă și ieșise fără să mai comenteze.

Investigațiile lui Ethan referitor la moarea lui Drew se soldaseră cu consecințe grave care culminaseră cu distrugerea unui rival al companiei sale, Trace & Stone, și a persoanei influente care încerca să o manipuleze din culise. Scandalul care urmasese avusese consecințe asupra unui consorțiu obscur de brokeri, politicieni și oameni de afaceri, dintre care mulți investiseră în compania concurentă pe baza informațiilor din interior.

În final, Ethan descoperise cadavrul lui Drew îngropa în deșert. Ucigașul plătit și cel care îl angajase, Simon Wendover, acționar majoritar la o companie de succes, fuseseră amândoi arestați. Ucigașul fusese omorât înainte de a depune mărturie și Wendover părăsise liber tribunalul.

Wendover murise o lună mai târziu într-un accident pe mare.
Ironia sorții.

Firma concurentă, Trace & Stone, a dat faliment. Și nu fu singura care s-a năruit în urma investigațiilor lui Ethan. Truax Security, compania fondată de Ethan, a urmat-o un an mai târziu.

Cam în aceeași vreme s-a terminat și cea de-a treia căsătorie a sa. Toți cei apropiați au dat vina pe stresul investigațiilor și pe falimentul firmei. Ethan nu i-a contrazis, dar în adâncul sufletului a tras concluzia că nu se pricepe deloc la căsnicii.

Știrea care a apărut în secțiunea de afaceri din presa scrisă din L. A. Menționând falimentul Truax Security a pus eșecul financiar pe seama administrării deficitare.

Dar Ethan cunoștea adevărul. Faptul că prea multe companii din sud luaseră brusc decizia să apeleze la alte firme de protecție nu era o coincidență. Exodul în masă al clienților era rezultatul furiei celor care îl angajaseră pe vizitatorul lui drept recompensă pentru pierderile pe care îi obligase să le suporte.

Bărbatul îi mai făcu o vizită lui Ethan cu ocazia licitației publice a ultimelor bunuri rămase din Truax Security. Ei îl abordase pe Ethan, care stătea sprijinit de fostul lui birou, cu brațele încrucișate, urmărind vânzarea. Biroul era o piesă impresionantă. Decoratorul care se ocupase de interioarele firmei Truax Security îl asigurase pe Ethan că avea ceva de spus.

Bărbatul nu îl abordă imediat. Părea fascinat de logoreea licitatorului care încerca să învioreze mulțimea.

— Te-ai întrebat vreodată cum învață să vorbească așa? întrebare în cele din urmă.

Ethan nu-i răspunsese.

Bărbatul oftase plictisit.

— Trebuia să te fi oprit când ai avut ocazia. Ai fi scăpat nevătămat din toată povestea asta dacă nu ți-ai fi băgat nasul în treaba altora.

Ethan se uitase la el.

— Nu ai apucat să-mi spui cum te cheamă ultima dată când ne-am văzut.

— Mă numesc Stagg. Harry Stagg.

— Cum e, Harry Stagg, să-ți vinzi sufletului unei clii de nemernici care probabil nici nu-și mai amintesc numele tău și nu dau doi bani pe viața ta pentru că, dacă ai face infarct sau un accident, te-ar înlocui în următoarele cinci minute?

— Asta-i viața.

Ethan își îndreptase din nou privirea spre licitator.

Stagg se înverșunase oarecum.

— M-ați întrebat ceva la discuția pe care am avut-o în biroul dumneavoastră. Voi ați să știți pentru cine lucrez. Nu v-am răspuns.

Ethan tăcuse.

— Sunt toți membrii unui club privat cu pretenții, spusese Stagg. Au tot ce le trebuie la clubul ăla: două piscine, saune, terenuri de handbal. Există și un teren mare de golf și un bar. Toți cei care lucrează acolo, bărbați și femei, arată ca niște manechine. Se zice că dacă ești membru al clubului poți avea tot ce vrei.

Ethan îl ascultase pe licitatorul care se străduia să crească prețul unei perechi de fotolii de piele și oțel care mobilaseră odată holul de primire de la Truax Security. Fotoliile proveneau din Italia și costau o avere. La vremea respectivă se împotrivise achiziției, dar decoratorul desfășurase o adevărată campanie pentru a-l convinge că prima impresie conta imens pentru clienți. Fotoliile, susținea el, reprezentau o investiție. Și iată că acum se vânduseră la un preț care reprezenta doar o mică parte din suma inițială. Grozavă investiție, își spusese Ethan. Dumnezeu mi-e martor că n-am să mai am încredere în veci în decoratori.

— Cum se numește clubul ăsta privat? întrebă el, neașteptându-se să primească vreun răspuns.

— Nu te va ajuta cu nimic. Nu poți ajunge la ei. Nimeni nu poate. Au tot timpul grijă să nu se „murdărească”.

— Îmi spui sau nu numele?

— I se spune Refugiul, iar tipul care mi-a cerut să vorbesc cu tine la început se numește Dorney. Era președinte când a apărut problema cu fratele tău.

Ethan cunoștea numele. Puteai face minuni folosindu-te de el în sudul Californiei.

— Dacă te ajută cu ceva, mai spuse Stagg, acum câteva luni consiliul director al clubului l-a concediat pe Dorney și a ales un nou președinte. Președinții își păstrează această calitate atâta vreme cât lucrurile merg așa cum doresc membrii clubului. Greșelile se plătesc scump.

— Se pare că Refugiul funcționează ca majoritatea întreprinderilor.

— Da. Stagg se întorsese gata să plece, dar se oprise. Apropo, am renunțat să mai lucrez cu ei imediat ce am aflat că ai probleme financiare.

— Acum ce faci? îl întrebă Ethan.

— Sunt specialist pe probleme de securitate.

— Câștigi ceva?

— Cât să trăiesc. Am și propria mea carte de vizită. Stagg scosese un portmoneu mic de piele, din el o carte de vizită crem și i-o înmânase. Anunțămă dacă ai nevoie vreodată de consultanță.

Ethan rămăsese la licitație până la sfârșit. Biroul lui se vânduse pe nimica - o sută șaptezeci și cinci de dolari.

Avusese într-adevăr multe de povestit.

Bonnie se uită la Ethan în timp ce-i întindea cartofii lui Jeff.

— Și cu ce vrea să o ajuți noua ta clientă?

Ethan reveni în prezent și se întinse după pâine.

— O verificare de rutină despre un tip cu care vrea să se încurce. Durează cam zece minute.

— Ai terminat deja?

— Nu încă. Puse unt pe pâine. Am avut niște probleme când am încercat să instalez calculatorul.

— Unchiul Ethan își va moderniza aplicațiile, spuse Jeff. Nu sunt compatibile cu sistemul de operare de pe noul calculator.

— Mi-am luat laptopul cu mine, zise Ethan. Voi face cercetările cu ajutorul lui când ajung acasă. Clienta va primi răspunsurile dimineață.

Bonnie se încruntă.

— Dacă tot veni vorba de monstruozitatea aia roz căreia îi zici casă, te-ai mai gândit la ce ți-am zis, adică să o scoți la vânzare?

— Cine ar cumpăra-o? spuse Ethan. Singurul motiv pentru care am cumpărat-o așa de ieftin de la unchiul Victor este că nu a putut să o vândă înainte de a se muta în Hawaii. A încercat prin toate agențiile din Whispering Springs.

— Eu zic că Nightwinds e extra. Are și piscină, zise Theo.

— Și o sală de vizionare adevărată, cu un televizor cu ecran mare, adăugă Jeff. Și un automat de floricele.

— Televizorul și aparatul de floricele au fost singurele îmbunătățiri făcute de unchiul Victor, în afara de niște lucrări la cabluri, spuse Ethan. Măcar știa care îi sunt prioritățile.

— Aș vrea să stăm acolo, spuse Jeff. Am privi la televizor pe un ecran imens în fiecare seară.

— Da, casa asta e cu adevărat plicticoasă, spuse și Theo.

— Singura problemă la Nightwinds, zise Jeff strâmbându-se, e culoarea roz.

— Asta pentru că soției primului proprietar îi plăcea culoarea asta, le explică Ethan. Și încă foarte mult.

— Unchiul Victor mi-a spus că e bântuită de fantoma ei, interveni Theo. Doamna Legg sau așa ceva.

— Foote, zise Ethan. Se numea Camelia Foote. Era o actriță aspirantă.

— Cum adică aspirantă? întrebă Theo.

Între Ethan și Bonnie avu loc un schimb de priviri.

— Adică nu a devenit niciodată faimoasă.

— Aa. Theo căzu pe gânduri, dar era evident că nu dădea nici o importanță informației. Eh, oricum ea a murit și domnul Foote a înnebunit. A locuit singur în casa aceea tot restul vieții și nu a schimbat nimic.

— Din nefericire, niciunul dintre proprietari nu a mai schimbat nimic, spuse Bonnie sec. Greu de crezut că nici măcar nu a fost zugrăvită vreodată.

— A stat goală mai tot timpul de când a cumpărat-o unchiul Victor acum zece ani după moartea mătușii Betty, spuse Ethan. Nici el nu și-a permis să o aranjeze.

— Îți dai seama? Unchiul tău nu a vrut să se pensioneze la Nightwinds, zise Bonnie. S-a dus direct în Hawaii după ce ți-a vândut ție afacerea.

— Mi-a spus că s-a săturat de deșert. Ethan își mai puse niște cartofi. Voia ocean și plajă.

— Mie mi-a spus că vrea să se uite toată ziua după fete în bikini, se băgă Jeff în vorbă.

— Da, confirmă Theo. A mai zis că sunt și plaje unde femeile fac nudism.

— Nu mai spune? Ethan rămase cu furculița plină cu cartofi în aer. Am adresa unchiului din Maui. Poate că îi voi face o vizită când voi avea niște zile libere. Să mă plimb și eu pe plajă.

Jeff chicoti.

Theo lovi scaunul cu piciorul.

— Chiar îți place să te uiți la femei goale, unchiule Ethan?

— Ei bine, spuse Ethan, dacă e să aleg între muncă și femei goale, trebuie să spun...

— Cred că, îl întrerupse Bonnie hotărâtă, ați vorbit destule despre femei goale. Se uită la Ethan. Ca să revenim la Nightwinds, Jeff zicea că noua ta clientă ar fi designer de interioare.

— Decoratoare. Care e legătura cu Nightwinds?

Bonnie se făcu că nu-l aude.

— Mă gândeam că după ce îi rezolvi cazul, ai putea să o rogi să facă ceva cu elefantul ăla roz.

— Rezidență, o corectă Ethan.

— Poftim?

— Cred că, oficial, este recomandat să folosești termenul rezidență pentru o casă. E un cuvânt mai elegant. Dar crede-mă, nu există nici o șansă să...

Își dădu seama că Theo și Jeff îl priveau nerăbdători. Era spectacolul lor favorit să îl surprindă folosind un cuvânt interzis.

— Nu o voi angaja ui nici un caz pe domnișoara Luce să aranjeze locul, încheie el viclean.

Dezamăgiți, Jeff și Theo se întoarseră la farfuriile lor.

— De ce nu? îl întrebă Bonnie.

— Din două motive. Ethan mănăcă ultimii cartofi. În primul rând, acum nu îmi pot permite să angajez un decorator chiar dacă aș vrea. Iar în al doilea, mă îndoiesc că Zoe Luce ar reuși să treacă pragul la Nightwinds fără să leșine.

Jeff se opri din mestecat, cu ochii strălucind de curiozitate.

— De ce să leșine, unchiule Ethan?

— Crezi că i-ar fi frică de fantomă? Întrebă Theo.

— Nu cred că i-ar fi frică de fantomă, spuse Ethan, dar sunt sigur că, dată fiind sensibilitatea ei de decorator, ar fi grav traumatizată să vadă interiorul rezidenței mele. Să fim sinceri, Nightwinds nu are nici o șansă să câștige vreun premiu pentru casa anului.

— Asta cu indulgență, murmură Bonnie. Să nu mai vorbim de prostul gust hollywoodian.

— Crezi că domnișoara Luce ar fi așa de îngrozită încât ar leșina în hol? Întrebă Jeff.

— Nu m-ar mira, spuse Ethan.

— Poate că ar avea spasme sau ceva de genul ăsta, sugeră Theo.

— Da, cam așa, și Jeff își smuci brusc brațul.

— Sau așa. Theo dădu din cap dintr-o parte în alta.

Băieții izbucniră în chicote înfundate, făcând mișcări spasmodice din ce în ce mai inspirate.

Ethan privea admirativ spectacolul.

— Nu e rău. Pun pariu că s-ar prăbuși și ar începe să se zvârcolească exact așa.

Din capul mesei, Bonnie scoase un oftat.

— De ce toate cinele cu tine se termină așa, Ethan?

— Ce pot să-ți spun? Am talent.

O oră mai târziu ajungea la Nightwinds. Când coborî din mașină, rămase o clipă în picioare pe alee și se uită la noua sa rezidență, întrebându-se ce părere ar avea Zoe Luce despre ea. Casa arăta ca o versiune hollywoodiană a unui imobil în stil spaniol colonial. Și era categoric roz; nu rozul ars de argilă veche - ci un roz bombon. Ei și? Avea personalitate. Sau ceva de genul ăsta. Și era spațioasă. Avea loc destul pentru cărți și lucrurile personale. Dar marele avantaj consta în aceea că era complet mobilată, lucru deosebit de important pentru că, după eșecul afacerii și ultimul divorț, rămăsese cu mai nimic în materie de mobilier.

La naiba cu părerea lui Zoe Luce. De ce i-ar păsa ce crede ea despre Nightwinds? Imaginea ei îi reveni în minte: părul neted, roșcat-castaniu, prins într-un coc stilat, expresia hotărâtă și ochii misterioși, fumurii care ascundeau, probabil, secrete interesante. Și un gust ciudat în ce privea îmbrăcămintea. Din câte își amintea din orele de desen de la grădiniță, nuanța aceea de verde nu mergea cu roșu. Existau niște reguli în privința asortării culorilor. Cel puțin la grădiniță.

Ceva îi spunea că Zoe nu dăduse niciodată prea multă atenție culorilor. Ca și el de altfel.

Ethan își zise că n-ar trebui să se gândească la ea în termeni atât de personali. Era clienta lui, și cu mult timp în urmă învățase că nu trebuie să iasă cu clienții. În plus, probabil că ar claca la vederea interiorului roz de la Nightwinds.

Urcă scările, deschise ușa de la intrare încadrată de stâlpii roz, și intră în holul zugrăvit în aceeași culoare.

Ca să fim sinceri, nu toată casa era roz. Exista mult auriu și câteva accesorii albe din lemn, iar frunzele gigantice ale orhideelor din carpetele roz erau verzi.

Aprinzând luminile pe măsură ce înainta prin vasta locuință, se îndreptă spre una dintre camerele cu vedere spre grădină și spre canionul puțin adânc din spate. Se strecură printre cutiile cu cărți pe care nu avusese timp să le despacheteze și se așeză la biroul mare, roz-auriu de lângă fereastră. Porni laptopul, deschise un sertar și scoase notițele pe care le luase în după-amiaza aceea la întrevvedere cu Zoe.

Porni de la resursele de informații obișnuite de pe Internet. Dacă totul mergea bine, îi va lua zece minute să o localizeze pe doamna Jennifer Mason, așa cum îi spusese lui Bonnie.

Dar lucrurile nu meraseră așa cum se așteptase.

Jennifer Mason părea să nu-și fi folosit cărțile de credit și nici să fi scris vreun cec în ultimele luni. Intrigat, continuă căutările. După câteva minute descoperi că Jennifer Mason nu avea nici un proces de divorț cu Davis Mason. Nu exista nici un semn că ar fi apelat la vreo companie locală sau din alt oraș.

După trei sferturi de oră, se lăsă pe speteaza scaunului, își întinse picioarele sub birou, băgă mâinile în buzunare și rămase cu ochii fixați pe ecranul laptopului.

Jennifer Mason dispăruse. Bănuia că Zoe Luce știa asta înainte să îl angajeze pe el să-i dea de urmă.

Zoe ridică receptorul telefonului după primul apel.

— Enhanced Interiors.

— M-ai mințit, auzi ea vocea lui Ethan de la celălalt capăt. Rostise acuzația pe un ton uimitor de calm, ca și cum era obișnuit să fie mințit. Poate că așa stăteau lucrurile, dată fiind ocupația lui, își zise Zoe. Ea rămase în scaun privind fără să vadă cele trei fotografii alb-negru de pe peretele din față. Făcuse trei poze cu o casă veche, cufundată în umbra crepusculară a deșertului. Încercase să o aleagă pe cea mai sugestivă, dar în fiecare exista câte un element interesant, așa că nu reușise să se hotărască și le înrămasse pe toate trei.

Un client le remarcase câteva zile mai târziu și îi spusese că acea casă era cunoscută prin partea locului sub numele de Nightwinds.

— Ești acolo? o întrebă Ethan.

Nu intra încă în panică, își spuse Zoe. Poate că nu e așa de rău cum pare.

— Da, bineînțeles, spuse ea pe un ton neutru.

Cât de multe aflase despre ea în timp ce o căuta pe Jennifer Mason? Știa adevărul? Descoperise oare fisura dintre trecutul și prezentul ei? Și Arcadia? Of, Doamne, dacă aflase secretele lor? Fusese o proastă să angajeze un detectiv particular.

Stăpânește-te, își spuse. Respiră. Gândește.

Identitățile noi pe care și le procuraseră ea și Arcadia erau de primă mână. Arcadia insistase să plătească suma imensă și să nu facă rabat la calitate. Ethan Truax nu avea cum să afle adevărul, se liniști ea, nu într-un timp atât de scurt. În plus, nu avea nici un motiv să o verifice pe ea. Îl plătitise să o caute pe Jennifer Mason. De ce și-ar pierde vremea cu verificarea clienților?

— Nu știu despre ce vorbești, spuse ea, străduindu-se să adopte un ton calm. Ai găsit-o pe Jennifer Mason?

— Nu, spuse Ethan.

— Nu ai găsit-o?

— Nu, repetă Ethan. De altfel, nu cred că te așteptai să o găsești. Și asta face treaba al naibii de interesantă, înțelegi?

— Nu înțeleg.

— Trebuie să vorbim, spuse Ethan și închise.

Zoe simți că o cuprinde mânia.

— La naiba, să nu îndrăznești să-mi închizi telefonul, Truax.

Ușa biroului se deschise brusc, speriiind-o.

Ethan intră în încăperea arătând ca și cum venea de pe un șantier de construcții. Purta blugi prespălați, o cămașă de dril, ghete de lucru roșii și o șapcă cu cozoroc cu marca unei taverne locale, Hell's Belles. Zoe își aminti localul - o speluncă murdară pentru șoferii de camioane și motocicliști. Nu fusese niciodată atrasă de masculii care frecventau astfel de locuri și se întreba de ce o treceau fiorii la vederea lui Ethan. Probabil pentru că nu ieșise de multă vreme cu un bărbat.

Ethan băgă telefonul mobil în buzunarul de la cămașă.

— Eram prin zonă. M-am gândit să-ți fac o vizită.

Zoe puse receptorul jos și făcu un efort să-și revină. De data asta avea măcar avantajul că se afla pe scaunul din spatele biroului..

— Intrările furtunoase fac parte din jocul tău, domnule Truax?

— Cum spuneam, trebuie să discutăm și asta chiar acum. Se îndreptă spre unul din cele două fotolii din fața biroului. Apoi remarcă cele trei fotografii alb-negru cu Nightwinds și se opri. Cine a făcut pozele?

— Eu.

— Aha.

— Să lăsăm fotografiile, domnule Truax. Se aplecă, nerăbdătoare și neliniștită, și își împreună mâinile pe birou. Ia loc și spune-mi ce se întâmplă.

Ethan se mai uită încă o dată la cele trei fotografii înainte de a se așeza. Zoe regretă imediat invitația. Nu-i plăcea ca cineva să se așeze cu hainele murdare pe tapițeria scumpă a fotoliilor ei.

Ethan părea indiferent la orice impact pe care l-ar putea avea hainele lui asupra prețioaselor ei fotolii. Lipindu-și spatele de pielea de culoarea mierii, întinse picioarele și scoase un carnețel din buzunarul cămășii și îl deschise.

— Nu am găsit nici un semn că doamna Jennifer Mason s-ar bucura de noul ei statut de femeie proaspăt divorțată. Se uită pe notițe. Nu a folosit nici o carte de credit în ultima vreme. Nu a folosit nici un aparat ATM ca să scoată

bani din contul comun al familiei și nu a scris nici un cec pe acest cont. Ridică privirea. Contul este încă valabil, dacă te interesează. Davis Mason nu s-a deranjat să-l blocheze.

— Ce înseamnă asta?

— Vrei să ghicesc? Nu pare prea îngrijorat că viitoarea lui fostă soție i-ar putea goli contul.

— Aha. Zoe se așteptase la asta.

— Se pare că Jennifer Mason nu are prieteni apropiați în oraș. Încă mai caut, dar slabe speranțe să găsesc vreunul. Nu a locuit mult în Whispering Springs și se pare că singurele cunoștințe pe care și le-a făcut după căsătorie au fost partenerii de afaceri ai lui Mason.

— Rude? Întrebă Zoe.

— Doar vreo doi veri și o mătușă în vârstă în Indiana. I-am sunat de dimineață. Nimeni nu știe nimic despre ea de ceva vreme, dar nici nu par îngrijorați. Au spus că nu au mai văzut-o pe Jennifer de când era mică și nu au mai luat legătura cu ea de ani de zile. Nu e o familie prea unită.

— Cu alte cuvinte, nimeni nu s-ar grăbi să anunțe lipsa ei.

— Cam așa, spuse Ethan. Ar mai fi ceva. Am verificat și nu există nici un proces de divorț.

Era cel mai grav scenariu, își spuse Zoe. Jennifer Mason era exemplul clasic de soție abuzată, fără relații apropiate cu familia sau cu prietenii. Ce era de făcut?

Luă un pix ca să aibă o ocupație și îl strânse atât de tare încât i se albiră încheieturile.

— Îți mulțumesc că m-ai ajutat, domnule Truax. Îți mai datorez ceva pe lângă suma minimă pe care am plătit-o ieri?

— Da, mult mai mult.

Zoe se încruntă.

— Cât?

— Să începem cu niște răspunsuri. Ce crezi că s-a întâmplat cu Jennifer Mason?

Zoe îl privi în tăcere.

— O cunoșteai înainte să dispară?

— Nu. Nu am întâlnit-o niciodată.

— Crezi că Mason și-a omorât soția, nu-i așa?

Zoe ezită, apoi dădu din cap afirmativ.

— Este cam grav ceea ce crezi, spuse Ethan. Te superi dacă întreb ce te-a determinat să crezi asta?

— O presimțire neplăcută când am vizitat casa lui, ieri.

— O presimțire, repetă el pe un ton neutru.

— Spune-i intuiție.

— Bine, respect intuiția. Mi-a folosit și mie. Altceva?

Poartă-te normal Gândește normal.

— Patul din dormitorul principal lipsește, spuse ea pe un ton egal. Patul și o carpetă mare sunt singurele lucruri care lipsesc. Camera e zugrăvită proaspăt în alb.

Ethan ridică din sprâncene.

— Și asta te-a făcut să ajungi la concluzia că Jennifer Mason a fost asasinată?

Zoe se hotărăște să-l abordeze într-o manieră mai fermă:

— Domnule Truax, sunt decorator de interioare. Am impresia că nu prea apreciezi profesiunea mea, dar te asigur că decoratorii sunt foarte buni observatori. Ceva e în neregulă la rezidența Mason. Sunt sigură.

— Bine, ușurel. Ești sigură că Mason nu a vândut patul?

— Davis mi-a spus că l-a luat soția lui deoarece ținea mult la el. Era un pat foarte mare și scump, așa mi-a spus el. Dar...

— Da?

— Dar am văzut două seturi complete de lenjerie italiană de calitate în dulap. Cearșafurile și pernele erau încă în ambalajul original.

— Și ce-i cu asta?

— Ai idee cât costă două seturi complete de cearșafuri de o asemenea calitate? Dacă Jennifer Mason ar fi luat patul, sunt sigură că n-ar fi lăsat cearșafurile pe care le cumpărase pentru el.

Ethan rămase pe gânduri preț de câteva clipe. Apoi încuviință dând din cap.

— Ai dreptate. Mason a amintit că soția lui ar fi depozitat patul undeva?

— Nu.

— Ți-a spus cum a reușit să ia patul?

— Nu. Seria constantă de întrebări o călca pe nervi. Tu ești detectivul, nu eu, spuse ea.

— Ai dreptate. Uit mereu. Scoase un pix din buzunar și scrise ceva în carnețel. Ai mai remarcat și altceva suspect în casa lui Mason?

În afară de pereții care țipau? se întrebă ea.

— A mai fost ceva ciudat, spuse ea încet.

— Ce?

— Perdelele de la duș.

— Ce e cu ele?

— Baia principală are o cabină de duș din sticlă și o cadă separată. Celelalte două dormitoare au fost aranjate pentru oaspeți. Fiecare are baia lui, cu combinația standard - cadă, duș, perdele de duș. Am remarcat că în niciuna nu mai erau perdele.

Ethan îi aruncă o privire politicoasă, dar inexpresivă.

— Explică-mi.

— Ambele camere aveau toate cele - săpun, prosoape și accesorii. Trebuia să existe și perdele la duș. Dar nu erau. Dădu din umeri. Mi s-a părut puțin cam ciudat, atâta tot.

Ethan o privi îndelung.

— Ți dai seama, spuse în cele din urmă, că nu sunt destule dovezi ca să anunțăm poliția.

— Bineînțeles. De asta te-am angajat, ca să verifici.

— Dă-mi voie să te corectez, ai venit la mine pentru că cei de la Radnor erau mult prea scumpi. Dar să trecem peste asta acum. Închise carnetelul și îl strecură în buzunarul cămășii. Avem alte treburi de făcut.

— Cum ar fi?

— Vreau să arunc o privire prin casa lui Mason. Îmi cer scuze, rezidența Mason.

Zoe se holbă la el, intrigată.

— Ai de gând să intri prin efracție?

— La naiba, nu. Nu toți detectivii particulari procedează ca-n filme.

Crezi că aș risca să-mi pierd licența?

— Nu, bănuiesc că nu.

Reacția lui era normală, dar Zoe se simți ușor dezamăgită. Probabil că mersese prea departe cu imaginația cu privire la detectivii particulari.

— Cred că e imposibil să te strecuri acolo. Desert View e o zonă bine păzită. Mă îndoiesc că vei putea trece de gardieni.

Ethan o privea în tăcere și dintr-o dată Zoe se simți prost.

Se întreba dacă nu cumva îl jignise sau, și mai rău, îl făcuse să se simtă prost, stânjenit. Truax Investigations era o companie cu un singur angajat, își aminti ea. Nu dispunea de resursele unei firme mari de securitate cum era Radnor. Deci, nu se putea aștepta la miracole. Cât plătești, atât primești, își spuse ea pentru a noua sau a zecea oară.

Își dresе vocea și rupse tăcerea:

— Bănuiesc că ai consumat avansul minim pentru două ore pe care l-am plătit.

— Bănuiești bine, o asigură el cam repede. l-am spart noaptea trecută.

— Mi-era teamă că vei spune asta. Se îndreptă și îi adresă ceea ce spera să fie o privire glacială. Cât mă va mai costa ancheta?

— Nu-ți pot spune încă. S-ar putea să mai dureze o zi sau două până să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Încă o zi sau două? Era siderată. Nu-mi pot permite să îți plătesc atât timp. Nu la aceste tarife.

— Stai liniștită. Cred că ne putem înțelege. La urma urmei, încerc să pun pe roate afacerea în Whispering Springs și ești primul meu client. Vreau să fac o impresie bună. Trebuie să mă gândesc la recomandările viitoare.

— Ce propui? întrebă ea precaut.

— Cumnata mea mi-a sugerat ceva. Nu i-am dat atenție pe moment, dar noaptea trecută, când mi-am dat seama că acest caz va fi mai amplu decât mă așteptam, planul ei mi s-a părut realizabil.

— Adică?

— Am nevoie de un decorator de interior, spuse el.

Zoe făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Îmi place cum arată biroul tău. Are un farmec ponosit.

— Farmec ponosit?

— Dacă ai schimba fotoliul acela prea mare pentru clienți și ai muta biroul într-un loc mai bun sau ai scăpa de oglindă, cred că ai obține fluxul de energie necesar.

— Fluxul de energie e perfect așa cum e. Fotoliul ăla mare e util pentru că le reamintește clienților că nu ei comandă în birou și îi determină să fie sinceri. Nu mă deranjează că biroul întrerupe fluxul de energie. Îmi place așa cum e. La fel și oglinda. Nu pentru birou îmi trebuie un decorator.

— Atunci pentru ce?

— Pentru noua mea casă, zâmbi el. Adică, noua mea rezidență.

— Rezidența ta? Se sprijini cu palmele de birou și se ridică în picioare. Serios? Și crezi că o să-ți redecorez întreaga casă pentru ceea ce faci ca detectiv?

— Mi se pare corect.

— Ei bine, nu sunt de aceeași părere. Mi se pare că încerci să... se opri brusc, dându-și seama că nu se cădea să folosească expresia profiți de mine.

Ethan o privea, politicoș, așteptând. Ceva din expresia lui îi spusese că știa exact ceea ce intenționa să spună. Simți că i se urcă sângele în obraji.

Se îndreptă de umeri și își împreună brațele la piept.

— Se pare că vrei să ies în pierdere din afacerea asta. Tarifele mele pentru redecorarea unei întregi rezidențe sunt destul de mari, domnule Truax. Nu aș cheltui o asemenea sumă pentru serviciile tale.

— Bine, cum spuneam, sunt flexibil. Ce zici de o cameră?

Zoe șovăi puțin, apoi ridică din umeri.

— Bine, o cameră.

— Batem palma. Dar eu aleg camera.

— Bine. Batem palma. Acum spune-mi cum vrei să intri în rezidența

Mason.

— Asta e partea cea mai ușoară, îi răspunse Ethan. Cu tine.

— Ce?

— Pentru început, trebuie să-mi spui Bob.

O oră mai târziu, Ethan se afla în mijlocul dormitorului central din casa lui Mason, încercând să ignore ecoul surd al adrenalinei din sânge. Înțelegea de unde venea senzația. Dacă el și Zoe nu greșeau în privința sorții lui Jennifer Mason, atunci stăteau chiar în camera în care fusese și asasinul. Acum el și Mason se aflau acolo.

Zoe stătea în ușa dormitorului, cu brațele încrucișate la piept. Până acum Zoe jucase teatru destul de bine, dar remarcase o ciudată încordare la ea când intraseră în dormitor.

Davis Mason îl privea atent. Zoe îi spusese că fusese relativ uimit când îl sunase să-l anunțe că vine cu un antreprenor să vadă casa. Dar nu fusese suspicios. De fapt, se oferise să plece mai devreme de la birou ca să se întâlnească cu ei.

— Ce părere ai de ideile mele cu privire la lumini, Bob? Întrebă ea din ușă.

— Nici o problemă, spusese repede Ethan, e destul spațiu ca să mai coborâm tavanul și să punem unul fals cu lumini. Vrei să-ți fac o estimare detaliată?

— Nu încă, spusese ea. Voiam doar să știu dacă ideea mea ți se pare bună.

— La naiba, da, va ieși bine. Luminile nu vor fi o problemă. Doar imaginea de pe tavan mi se pare ciudată.

Davis se uită la Zoe.

— Vrei să-mi pui o imagine pe tavan?

— Ar fi o opțiune. Sunt câțiva artiști în oraș care ar putea face ceva deosebit. O scenă cu un apus, poate.

Davis dădu din cap gânditor.

— Îmi place ideea. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap așa ceva.

— O să coste destul de mult, îl avertiză Ethan. Luminile din tavan nu sunt ieftine și Dumnezeu știe cât or să ceară artiștii.

Zoe îl fixă cu o privire de gheață.

— Prețul nu e problema ta, Bob.

— Are dreptate, spuse Davis. Prețul nu contează. Soția mea și cu mine ne-am despărțit de curând. Vreau să schimb total dormitorul.

— Mamă, fluieră încet Ethan. Știu cum e, am trecut și eu prin asta de câteva ori. Știu cum e treaba cu dormitorul.

Surprinse uimirea de pe fața lui Zoe, dar nu o luă în seamă. Faptul că Davis se încruntă i se păru mai interesant.

— Treaba cu dormitorul? Nu înțeleg.

Ethan dădu din cap.

— Îți vorbesc din experiență. Am avut trei neveste care m-au părăsit și au intentat divorț. Bănuiesc că nu poți mulțumi toate femeile.

— Nu, spuse Davis pe un ton impasibil. Femeile sunt dificile.

— Dificile și al naibii de scumpe, completă Ethan. Mai ales în legătură cu paturile. Costă o grămadă de bani, știi?

— Ce legătură are asta cu paturile? întrebă Davis.

Ethan ridică din umeri.

— Primul lucru pe care-l faci după ce închei conturile cu fosta nevastă și cu avocații este să ieși din nou cu cineva, nu? La naiba, poate nici nu mai aștepți să se termine cu toată hârțogăria. Poate că ai nevoie de cineva care să te înțeleagă imediat, pricepi ce vreau să spun?

— Nu, Bob, interveni Zoe glacial. Eu, de exemplu, nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu vreau să vă jignesc, domnișoară Luce, spuse el condescendent, dar e normal pentru un tip într-o asemenea situație. Cum spuneam, vrei să-ți găsești pe cineva, să aduci o prietenă pe la tine. Pui niște muzică, beți ceva și îi povestești trista poveste. Îi făcu cu ochiul lui Davis. Am dreptate?

— Nu știu, spuse Davis. Nu mi-am reluat viața socială.

— Da, bine, ascultă-mă pe mine, așa merg lucrurile. Oricum, totul merge bine până ajungeți la ușă, așa că îi sugerezi să faceți o escală în dormitor. Nu are nici o obiecție. Până aici, toate bune. Treceți de hol, intrați în dormitor și - bang, fără nici un avertisment cucoana se uită la pat și se blochează.

Davis și Zoe îl urmăreau ca și cum ei s-ar fi blocat.

— De ce se blochează? Davis era nedumerit.

— Din cauza afurisitului de pat, bineînțeles, spuse Ethan. Se schimbă la față, se uită la tine și te întreabă dacă ăsta e patul în care ai dormit cu fosta nevastă. Grea întrebare.

— Grea, într-adevăr, murmură Davis. Cred că încep să înțeleg.

— Femeilor nu le place să doarmă sau să facă altceva în același pat în care ai dormit cu o fostă nevastă, înțelegi? Așa sunt ele. Se uită la Zoe. Părea afectată, dar nu zise nimic.

Davis, pe de altă parte, era din nou relaxat și zâmbitor. Se uită la Ethan cu o privire complice, ca între bărbați.

— Trebuie să recunosc că nu mă gândisem la asta. Acum, că te-am auzit, îmi dau seama că un pat vechi ar părea puțin ciudat. Dar e una dintre problemele pe care din fericire nu le am.

— Da. Ethan se uită la spațiul gol din mijlocul camerei. Văd. Nu mai e nici un pat.

— L-a luat fosta soție când a plecat.

— A adus un camion și l-a cărat? Ce lipsă de sensibilitate.

— La fel și bunurile personale. Sincer să fiu, am ajutat-o să împacheteze.

— Da, și eu de câteva ori, recunoscui Ethan. Știi cum e. Ei bine, în ce privește patul, ai fost norocos. Te va costa să îl înlocuiești, dar pe termen lung ți-a făcut un serviciu. Crede-mă.

— Te cred, Bob, șopti Davis. Cum spuneai, vorbești din experiență. Trei divorțuri?

— Avocatul îmi trimite felicitări de ziua mea și de sărbători.

— Mai bine ți-ar trimite flori, spuse Zoe apăsător, făcând un pas hotărât înapoi și dându-se la o parte din pragul ușii. Cred că am văzut destul, Bob. Ar fi bine să mergem. Dacă îmi vei spune sigur unde am putea amplasa accesoriile și dispozitivele electrice, voi include informațiile în prezentarea pe care i-o voi arăta vineri lui Davis.

— Desigur. Ethan se opri în fața lui Davis și-i întinse mâna. Îmi pare bine că te-am întâlnit, Mason. Noroc cu aranjamentul. Nu vei da greș cu domnișoara Luce. Știe ce face.

Davis îi strânse mâna scurt, privind-o pe Zoe.

— Sunt nerăbdător să lucrez cu ea.

— Și eu, spuse Ethan.

Zoe nu răspunse. Se întoarse și dispăru pe culoar.

Ethan observă graba cu care ieșise din dormitor. O urmă spre mașină gândindu-se la asta. Se crispase când îi explicase cum plănuia să intre în casa lui Mason, dar nu se împotrivi. Se comportase bine cât timp făcuseră turul casei, dar dispoziția ei se schimbă când ajunseseră în dormitor.

Ethan se așeză pe scaunul din dreapta și închise portiera. Zoe se urcă la volan, își puse centura de siguranță, porni motorul și demară grăbită.

Ethan își pusese ochelarii de soare și o studie din profil. Strângea tare volanul și se concentra asupra drumului ca un pilot de curse care se apropie de steagul în carouri.

— Te simți bine? o întreabă el când încetini în fața gheretei paznicului.

— Desigur, mă simt bine.
— Te-ai descurcat bine la Mason, încercă el să converseze. Dacă n-aș fi știut ce ești, aș fi zis că ai ceva experiență în domeniul meu.

— Ce vrei să spui?

— Că ai talent pentru lucrul sub acoperire.

— Talent?

— Da. Talent. Cei puțin până am ajuns la dormitor. Acolo ai devenit puțin nesigură.

— Poate pentru că tu și Davis ați început discuția aia ridicolă despre schimbarea parurilor o dată cu nevestele.

— De ce ridicolă? E purul adevăr. Așa cum i-am spus și lui Mason, am trecut de câteva ori prin asta.

— Chiar ai divorțat de trei ori? Am crezut că ai inventat totul ca să-l convingi să vorbească despre pat.

— Am spus adevărul.

— Doamne! Zoe era uluită. Ai copii?

— Nu. Dar tu? Să înțeleg că nu ești căsătorită?

— Nu.

— Divorțată?

— Nu. Frână lângă ghereta paznicilor. Am fost cu cineva multă vreme, însă n-a mers.

Tonul sec îi sugeră lui Ethan o ușă trântită în nas. Orice se întâmplase cu relația aceea, lăsase urme.

Ușile trântite îi stârneau curiozitatea. Se întrebă ce se va întâmpla dacă va mai pune și alte întrebări.

Paznicul se apropie de mașină. Zoe coborî geamul și îi spuse ceva pe un ton vesel și politicos. Paznicul încuviință dând din cap și îi ură o zi bună.

Zoe apăsă pe accelerație, ieși cu mașina pe poartă și ajunse pe drumul principal. Era evident nerăbdătoare să plece din Desert View.

— Ei bine? spuse ea. Ai găsit vreun indiciu?

— Poate.

Îl privi enervată.

— Doar atât poți spune? Poate?

— Pentru moment, spuse el privind peste umăr. Paznicul scria ceva în jurnal. Metodic. Radnor Security System aveau proceduri stricte. Poate că asta era cheia succesului lor.

— Ce facem acum? întrebă Zoe.

— Trebuie să găsim patul.

— De ce să pierzi timpul încercând să dai de urma unui pat?

— Ceva îmi spune că atunci când îl voi găsi voi afla ce s-a întâmplat cu Jennifer Mason.

A doua zi după-amiază Zoe se afla în holul reședinței Taylor și se delecta cu căldura plăcută pe care o emana spațiul.

După ce profesase un an, descoperise că acesta era momentul ei preferat în procesul de decorare. Toate erau la locul lor. Mobila fusese livrată și aranjată. Meșterii și constructorii pleaseră, dar proprietarii nu se mutaseră

încă în noua lor casă. Era șansa unică de a se plimba singură și a-și face autocritica. Putea să aprecieze dacă își atinsese sau nu scopul.

Această casă mare fusese unul dintre primele ei proiecte de amploare și îl luase ca pe o provocare. Lucrase luni întregi la el. După ce îi făcuseră o listă de preferințe, soții Taylor o anunțaseră că lasă totul pe seama ei și plecaseră într-o croazieră.

— Soțul meu și cu mine am mai trecut printr-o experiență de decorare interioară la începutul căsniciei, îi explicase Mary Taylor, emoționată. Aproape că ajunsesem în pragul divorțului din cauza stresului. Ne înțelegem bine în privința multor lucruri, dar amenajarea interiorului nu se numără printre ele. De data asta vrem să se ocupe altcineva de tot. Când ne întoarcem, doresc să pășesc într-o cu totul altă casă.

Soții Taylor urmau să se întoarcă luna viitoare. Zoe spera că vor fi încântați. Erau trecuți de șaiszeci de ani, intrau în categoria oamenilor bogați, energici, sociabili și cu o viață activă. Zoe hotărâse să creeze o atmosferă relaxată, care să pună în evidență natura lor vivace.

Casa nouă-nouță avea linii bine proporționate, tavane înalte și beneficia de o panoramă superbă. Colaborase îndeaproape cu arhitectul pentru a fi sigură că aranjamentele ei amplificau spațiile bine executate. Desigur, era începătoare, dar instinctele și diploma în arte frumoase o învățaseră că atingeai armonia dacă reușeai să combini elementele de arhitectură și decor.

Își puse geanta roșie pe gresia din hol și pătrunse în camera spațioasă de la intrare. Grupurile mici, intime, de fotolii la care recursese ca să dea o notă de confort interiorului vast arătau bine. Își imagină camera plină cu o sută de oaspeți. Energia și zarva celor adunați într-un singur loc era greu de armonizat, dar avea încredere că această cameră va face față unor asemenea situații.

Continuă plimbarea făcând mici modificări ici și colo și simți cum o învăluie o senzație de calm și liniște. Își zise că venise aici nu numai pentru a-și admira lucrarea, ci și pentru că avea mare nevoie de atmosfera senină a locuinței.

A doua vizită în dormitorul lui Davis Mason o tulburase și mai mult decât prima. Țipetele din pereți nu scăzuseră în intensitate. Suferința invizibilă era atât de intensă încât nu înțelegea cum de nu o simțeau și ceilalți.

Davis i se păruse indiferent, ca și prima dată. Fuseseră câteva momente când se întrebese dacă Ethan simțise, inconștient, ceva din ceea ce simțea ea. Se mișca într-un anume fel prin cameră, concluzionă ea. Ca și cum ar fi devenit mai agitat. Nu se plimbase tacticos prin cameră, ci se purtase de parcă urmărea ceva. Apoi își dăduse seama că nu îl afecta conștientizarea subliminală a energiei din pereți. Simțise la Ethan anticiparea pe care o simte un vânător pe urmele prăzii.

Se opri în mijlocul bucătăriei și căzu pe gânduri. O străbătu un fior. Ethan Truax putea fi periculos în anumite situații. Faptul în sine nu ar fi deranjat-o atât de mult dacă nu și-ar fi dat seama în același timp că era

atrăsă de el. În cele din urmă acceptă realitatea. Nu înțelegea furnicăturile ușoare, emoția pe care o simțea în prezența lui, dar nu putea să le conteste.

Partea într-adevăr ciudată era că în ultimii doi ani nici un bărbat nu-i atrăsese atenția, iar acum visa cu ochii deschiși la un detectiv privat care recunoscuse că fusese căsătorit de trei ori și trecuse prin tot atâtea divorțuri.

Ethan Truax nu era deloc genul ei, spre deosebire de Preston, care iubea arta și istoria. Ceea ce simțea pentru Truax se datora probabil hormonilor pe care îi ignorase prea mult timp.

Leși din bucătărie și trecu pe lângă ușa aspectuoasă de metal a pivniței de vinuri. Soții Taylor erau colecționari de vinuri rare. Pivnița era goală deoarece colecția valoroasă de vinuri nu fusese încă adusă. Edward Taylor ținea să supravegheze personal această operațiune delicată când se va întoarce din croazieră.

Continuă drumul prin holul spațios, admirând modelele artistice de pe gresie. Când ajunse în camera de gimnastică și saună complet echipată, se opri să verifice dacă toate aparatele erau la locul lor.

În timp ce se îndrepta spre aripa destinată oaspeților auzi un zgomot ușor venind din spatele casei. Speriată, se opri brusc. Fusese doar un scârțâit ușor, înfundat, care putea fi foarte bine doar rodul imaginației sale. Era genul acela de zgomot scurt specific caselor mari, unde sunetele au ecou. Apoi își dădu seama că aerul din hol era puțin diferit. Una dintre ușile franțuzești care separau zona bucătăriei de terasa cu piscină fusese deschisă.

Nu mai era singură în casă.

— Mai repede, da? Îngrijitorul boxelor de depozitare introduse codul și deschise ușa de la etajul doi. Ar putea veni cineva! Dacă află șefu' că te-am lăsat să intri, m-am ars.

— Nu va dura decât câteva minute. Ethan strecură câteva bancnote mototolite în mâna bărbatului. Întoarce-te la birou. Îți dau și restul când mă întorc.

— Dar repede, da?

— Desigur.

Îngrijitorul vâri banii în buzunar și porni grăbit spre scări.

Ethan merse pe culoar pe lângă vestiare până ajunse la numărul 203. După câte îi spusese îngrijitorul, asta era boxa închiriată de un bărbat care corespondea descrierii lui Davis Mason. Mason folosise alt nume și plătitese cu bani gheață. Îngrijitorul își amintea de pat. Un pat foarte mare. A spus că nevasta lui i-l lăsase, dar el nu îl mai voia. Mi-a dat douăzeci de dolari ca să-l ajut să-l dea jos din mașină și să-l pună în depozit.

Ethan deschise cutia cu scule pe care o adusese cu el și reuși să deschidă lacătul standard în mai puțin de cincisprezece secunde. Apoi ridică ușa care basculă spre tavan.

Văzu mai întâi căpătâiul. Era proptit de peretele din stânga; o piesă masivă, ornamentată.

Lumina de pe culoar nu prea ajungea înăuntru, dar vedea capătul saltelei, învelită într-o folie mare de plastic.

Scoase lanterna, o aprinse și cercetă încăperea. Pe lângă pat, în vestiar mai erau câteva cutii de carton. Luă un cuțit din cutia de scule și deschise cea mai apropiată cutie. Nu se miră când constată că înăuntru erau haine de damă.

Un început promițător, își zise el. Noua lui clientă ar fi impresionată. Totuși, era nevoie și de alte probe.

Găsi ce îi trebuia când începu să taie plasticul de pe saltea și descoperi niște pete de o nuanță maro inconfundabilă. Erau pete de sânge.

În primul moment intră în panică. Să-i fi dat ticăloșii ăia din Xanadu de urmă? Sau avusese teribilul ghinion să fie în casă în ziua în care un hoț se hotărâse s-o jefuiască?

Oricare ar fi fost răspunsul, nu avea nici o scăpare. Geanta, cu telefonul în ea, se afla la o mie de kilometri, în holul de la intrare. Și chiar dacă l-ar avea în mână, nu ar risca să-l folosească pentru că oaspetele nepoftit ar auzi fiecare cuvânt în liniștea care domnea în casă.

Telefonul nu era singurul lucru aflat departe de ea. Cheile de la mașină se găseau tot în geantă.

Singurul ei avantaj consta în faptul că știa toate cotloanele din casă.

Descălță sandalele și încercă să se întoarcă fără să facă zgomot în holul din aripa de oaspeți și de acolo în bucătărie.

— Va trebui să te pedepsesc, Zoe, la fel ca pe Jennifer. Într-un fel semănați. Nici în ea nu am putut avea încredere. N-am vrut să-i fac rău, dar deseori mă obliga să o pedepsesc. Apoi a început să vorbească de divorț. Ei bine, nu îi puteam permite una ca asta, nu? Am fost nevoit s-oucid, înțelegeți?

Glasul lui Mason se auzi din living. Ce Xanadu, ce hoț? Era Davis Mason. Zoe simți că se sufocă.

— Te întrebi probabil cum de mi-am dat seama. Vocea lui Mason suna de parcă vorbea la ședințele săptămânale ale clubului de afaceri. Nu sunt tâmpit, să știi. Când ai venit să vezi casa, mi-am dat seama că ai remarcat ceva în dormitor, deoarece ai devenit brusc agitată. Abia așteptai să pleci. Și ai întrebat de pat.

Zoe îi auzea pașii pe gresia din holul principal. Nu făcea nici un efort să se ascundă. Era atât de arrogant, atât de sigur pe sine încât ajunsese la concluzia că avea o armă.

— Te-am urmărit când te-ai întors la birou, continuă Davis. Te-am văzut când te-ai întâlnit cu prietena ta la cafenea. Mi-am zis că s-ar putea să mă fi înșelat, că era totul în regulă. Dar tocmai când mă pregăteam să plec, te-ai ridicat de la masă și eu te-am urmărit până la biroul detectivului particular de pe Cobalt Street.

Desculță, fără să producă vreun zgomot, Zoe mai făcu un pas ca să-și atingă scopul.

— Mi-am spus că s-ar putea să ai un motiv personal, fără legătură cu mine. La urma urmei, dacă m-ai fi suspectat că aș fi ucis-o pe Jennifer, te-ai fi dus direct la poliție, nu? Ieri-dimineață m-ai sunat și ai cerut să aduci un antreprenor în casă, deși ai afirmat că n-ai timp pentru mine până vineri. În clipa aceea mi-am dat seama că minți, la fel ca Jennifer.

Mason se apropia de ea.

— Când tipul ăla a început să vorbească despre paturi, am știut că e detectivul de pe Cobalt Street și că i-ai cerut să o găsească pe Jennifer. Mi-am dat seama că nu te-ai adresat direct poliției pentru că nu aveai dovezi.

Zoe mai făcu un pas.

— Știi ceva, Zoe? Detectivul tău nu va găsi niciodată dovezi. Am dus patul într-un depozit. Ai idee câte sute, poate mii de companii oferă spații de depozitare? Davis chicoti. Cauți acul în carul cu fân. Chiar dacă Truax s-ar gândi la varianta cu depozitul, nu ar ști de unde să înceapă.

Zoe dădu cu mâna peste ceva rece, de oțel.

— Mă tem că vei fi victima unui hoț care te-a surprins singură în casă, Zoe. Păcat că trebuie să se termine așa. Mi-ar fi prins bine puțin feng shui.

În biroul lui Zoe, Ethan asculta sunetul telefonului ei mobil. În cele din urmă intră mesageria.

„Vă vorbește Zoe Luce. Vă rog lăsați un mesaj.”

— Truax sunt. Sună-mă imediat ce primești mesajul meu. Își lăsă numărul și puse telefonul în buzunarul gecii.

Simțea vibrațiile unei neliniști crescânde, ca și cum ar fi fost un cablu sub tensiune. Avea o presimțire rea.

Se uită din nou pe agenda ei, dar nu mai apăruse nimic în spațiul gol rezervat acelei după-amiezi în cele câteva secunde care trecuseră de când se uitase la ea.

Unde naiba era? Nu-i plăcea când îi dispăreau clienții așa. De obicei se solda cu ceva rău.

Răsfoi prin fișierul cu numere de telefon, găsi numărul lui Mason și îl formă. Îi răspunse o femeie cu voce plăcută.

— Mason Investments.

— Cu Davis Mason, vă rog.

— Mă tem că domnul Mason nu este la birou în după-amiaza aceasta. Vreți să-i lăsați un mesaj?

— Nu, voi reveni.

Verifică meniul de apelare rapida al telefonului și văzu un singur număr, identificat cu litera A.

Sună.

— Galeria Euphoria, se auzi o femeie cu o voce de cântăreață de club de noapte.

— O caut pe Zoe.

— Cine e la telefon?

— Ethan Truax. Lucrez pentru ea. Trebuie să dau de ea imediat. Aveți idee unde este?

— Truax Investigations?

— Da.

— Sunt o prietenă apropiată a lui Zoe. S-a întâmplat ceva?

— Nu este la birou, iar agenda ei nu indică nimic pentru după-amiaza aceasta.

— Este vorba de Davis Mason?

— Da, spuse el încercând să nu-și piardă cumpătul, spuneți-mi unde credeți că poate fi în momentul acesta.

— Ne-am întâlnit la prânz. Mi-a spus că se va duce să facă o ultimă vizită la casa unui client.

— Dați-mi un nume.

— Taylor. Numărul și adresa trebuie să fie în dosarele ei. Despre ce este vorba? Ați descoperit ceva important, domnule Truax?

— Patul.

Mașina lui Zoe era parcată pe alee. Nu exista nici un indiciu că Mason sau o altă persoană ar fi în zonă.

Ethan își spuse că ăsta era un semn bun, deși îl contrazicea.

Scoase pistolul din torpedo și coborî din mașină. Nu își făcea griji că ar putea alarma vecinii. Distanțele dintre case erau mari. Cea mai apropiată clădire se afla la vreo patru sute de metri depărtare.

Ajunse la ușa din față. Mânerul sferic se răsuci ușor.

Intră într-un hol elegant. Primul lucru pe care îl remarcă fu o geantă mare, roșie; al doilea - un curent ușor. Era deschisă o ușă sau o fereastră în casă.

— Zoe?

Nu-i răspunde nimeni.

Pe perete era un panou de interfon. Deasupra avea un buton SEND ALL. Apăsă pe el.

— Zoe, sunt Truax. Răspunde-mi.

— Ethan, ieși afară, țipă Zoe prin interfon. Apăsase și ea același buton. Avertismentul ei răsună din toate boxele. Mason e aici. Are o armă.

— Mare lucru. Am și eu una. Ești teafără?

— Da, sunt în pivniță. Respira greu, dar era coerentă. Ușa este închisă. Nu poate ajunge la mine. Acum câteva clipe era în bucătărie. Pentru Dumnezeu, ieși afară și cheamă poliția.

Ethan nu-i răspunde. Se descălță și o porni tiptil pe un culoar central lung, boltit. Putea vedea sufrageria și zona bucătăriei.

Brusc, auzi pași în vecinătatea bucătăriei. Mason ieși la vedere, alergând spre ușile franțuzești care se deschideau spre un patio închis și spre piscină.

— Stai. S-a terminat, Mason.

Mason se întoarse și trase în direcția lui. Ethan se aruncă în spatele primului obiect solid, un scrin de lemn. Mason trase din nou. Un recipient de sticlă cu o colecție de bijuterii de artă din argint și peruzele explodează în apropiere. Ethan fu acoperit de o ploaie rece de cioburi.

— Nu-mi poți face nimic! strigă Mason. Mă auzi? Nu ai dovezi. Nu poți demonstra nimic.

Gloanțele se izbiră de scrinul greu, reușind să disloce marginea groasă.

Ethan se târî până la capătul celălalt al baricadei lui de lemn, se aplecă peste colț și trase un singur foc.

Mason scânci, tresări, bătu aerul cu brațele, apoi se prăbuși pe podeaua de gresie. Dădu drumul armei, ținându-se de piciorul drept.

Ethan numără până la cinci înainte să se ridice. Bucățile de sticlă îi căzură de pe cămașă și din păr și se împrăștiară pe podea.

— Ethan, așteaptă. Zoe alerga spre el, cu sandalele în mână. Sunt cioburi peste tot și tu sângerezi deja.

— Nu trebuia să vii aici singură, spuse el.

Neluându-l în seamă, Zoe se încălță.

— Stai puțin, spuse ea cu o blândețe neașteptată. O să iau o carpetă să acopăr sticla.

Vorbește ca și cum aș fi fost rănit, își spuse Ethan. Probabil că nu-și dădea seama că era doar supărat.

— Ocupă-te de Mason mai întâi, spuse el.

— Da. Zoe înhață arma de jos și i-o dădu. Apoi ridică un covor și îl puse peste cioburi.

Când se îndreptă de spate, Ethan o privi atent. Era palidă, dar stăpână pe sine.

Zoe își desfăcu eșarfa de mătase roșu-portocalie de la gât și i-o întinse.

— Tăietura nu arată prea rău, dar sângerează.

Ethan simți ceva cald și umed și își dădu seama că îi curgea sânge din bărbie. Tamponă rana cu eșarfa de mătase, îndreptându-se concomitent spre Mason care zăcea pe jos și gemea.

Zoe îl urmă.

Mason se ținea cu ambele mâini de coapsă, scrâșnind din dinți. Pe gresie se formase deja o baltă de sânge.

— Nu poți dovedi nimic, spuse el, cu fața schimonosită de durere și furie. Nu poți dovedi nimic.

— Nu băga mâna în foc pentru asta. Ethan vârî mâna în buzunar și scoase telefonul. Am găsit patul, zise el.

— Ei bine, cum ai găsit patul?

Ethan luă o înghițitură din șampania pe care Arcadia insistase să o comande și puse paharul jos. Nu era băutura lui preferată, dar se părea că lui Zoe îi place, deci încerca să se pună bine cu clienta. Se consola cu gândul că o să-și toarne un pahar zdravăn de whisky mai târziu, când va ajunge la Nightwinds.

Era târziu și Fountain Square, un restaurant mic și drăguț, începea să se golească. Mai erau câteva cupluri și un grup mare, la capătul celălalt al încăperii. Recunoscă o figură familiară și își imagină că era vorba de o cină de afaceri.

Fusese ideea lui Zoe să ia masa după discuțiile lungi cu poliția. Epuizați, amândoi aveau nevoie de puțină destindere.

— Te invit la cină, spusese ea. Măcar atât să fac după tot ce s-a întâmplat azi.

Oferta sunase prea frumos ca să fie adevărată și, așa cum se întâmplă de obicei în asemenea ocazii, intuise bine. Zoe o invită și pe Arcadia să cineze cu ei. În locul unei cine intime în doi, ocazie cu care i-ar fi putut explica de ce nu ar fi trebuit să hoinărească singură în după-amiaza aceea, se văzu prins la o cină în trei.

Era conștient că nu avea un motiv real să se plângă. Dacă nu ar fi fost Arcadia, ar mai fi căutat-o și acum pe Zoe.

De fiecare dată când și-o imagina pe Zoe baricadându-se în pivniță ca să scape de un ucigaș de neveste, se simțea cuprins de mânie, dar și de frică. Fusese cât pe-acți să o omoare.

Și iată-i acum stând toți trei într-un separeu tihnit, sorbind șampanie. Poate că era mai bine așa, își spuse el. Relația lui cu Zoe trebuia să se rezume strict la afaceri. Adevărul este că ar fi făcut probabil o prostie dacă ar fi fost singur cu ea în seara asta. În ciuda faptului că era într-adevăr supărat pe ea, o dorea grozav. Asta îl făcea să fie încordat și cam morocănos.

— Patul, spuse el concentrându-se pe un subiect neutru. Până la urmă asta a fost problema cea mai mare a lui Mason. Nu i-a fost greu să-și împacheteze soția în perdelele de la duș și să o îngroape în grădina din spate. Patul era mult prea mare ca să poată fi îngropat.

— Ar fi atras atenția vecinilor, spuse Zoe.

— Dar nici să-l arunce la gunoi nu putea. Sunt oameni care scormonesc prin gunoaie ca să recupereze anumite lucruri, iar patul arăta destul de bine.

— Mai puțin petele, bineînțeles. Arcadia răsuci ușor piciorul paharului de șampanie cu vârful degetelor. Dacă s-ar fi găsit vreodată salteaua plină de sânge, ar fi putut fi folosită ca dovadă a crimei.

Ethan încuviință tăcut. Se întreba ce puteau avea în comun Zoe și Arcadia. Legătura emoțională dintre ele era evidentă și asta îl puse pe gânduri. Să fi fost de natură sexuală? Instinctul îi spunea că nu, dar nu se baza pe intuiție în asemenea cazuri. Poate că instinctele lui negau realitatea pentru că nu se putea gândi decât la o partidă de sex cu Zoe.

la-ți gândul de la prostii, Truax. Poartă-te ca un profesionist.

Zoe îi zâmbi. Arăta mai bine decât atunci când ieșise din pivniță, dar ochii ei erau anormal de strălucitori. Ethan știa care era cauza. Resimțea și ea efectele adrenalinei, la fel ca el.

— Davis era convins că nu vei găsi niciodată patul. Zicea că chiar dacă ți-ar trece prin minte că l-a depozitat pe undeva, nu ai găsi niciodată locul respectiv, pentru că sunt sute, poate mii de astfel de depozite.

— Probabil că sunt. Ethan dădu la o parte capacul de pe încălzitorul din ceramică de pe masă, luă o tortilla de porumb și o înmuie într-unul dintre cele trei sosuri pe care le pusese chelnerul pe masă. Terminaseră salatele, felurile principale nu sosiseră încă, iar el era lihnit de foame.

— Ei? îl îmboldi Zoe.

— Nu am fost nevoit să cercetez toate locurile de depozitare. Mușcă din tortilla. A trebuit să le verific doar pe cele aflate la o distanță de treizeci de minute de Desert View. Am presupus că Mason, pentru a-și păstra anonimatul, a căutat o clădire mare, cu multe boxe, pentru a nu fi remarcat. Am luat telefonul și m-am pus pe treabă.

— O clipă, ridică Zoe o mână. Cum de ai știut că trebuia să fie la distanță de treizeci de minute de mers de la Desert View?

— Am aflat când a venit și a plecat camionul închiriat de Mason. Nu a fost greu să calculez cât de departe putea ajunge, scăzând timpul necesar pentru descărcarea patului la destinație.

Făcu o pauză ca să mai muște din tortilla și observă că cina de afaceri din partea cealaltă a încăperii era pe sfârșite. Bărbatul înalt cu păr roșcat din capul mesei luă nota de plată, făcându-le semn celorlalți că o va achita el.

E bine să ai un buget suficient de mare ca să-ți distrezi clienții, își spuse Ethan, concentrându-și din nou atenția asupra clienței sale și a însoțitoarei ei.

Zoe se uită la el cu un zâmbet admirativ.

— Sunt impresionată. Faci să pară totul atât de simplu și de logic. Mentea unui detectiv este uluitoare.

— Mulțumesc, spuse Ethan. Mi-am dorit întotdeauna să fiu admirat pentru mintea mea.

La naiba. Nu asta intenționase să spună. Poate că era mai bine să o lase mai moale cu șampania care, amestecată cu adrenalina, nu avea cel mai benefic efect.

Arcadia, amuzată, nu spuse nimic. Dacă Zoe găsea inadecvată gluma despre aprecierea inteligenței lui, apoi nu lăsa să se vadă nimic.

— Sunt încă puțin confuză, spuse ea.

— Cum ți-ai dat seama de la ce companie de camioane a închiriat Mason mașina și cum ai aflat exact ora la care a plecat din Desert View?

Ethan se pregătea să-i răspundă, dar se opri când bărbatul masiv, în sacou elegant se opri lângă masa lor.

— Truax. Nelson Radnor îi zâmbi vesel. Îmi pare bine să te văd. Am auzit că ai avut succes azi. Felicitări.

— Veștile circulă repede, răspuse Ethan.

— Am sursele mele. Nelson se uită la bandajul care acoperea o parte din falca lui Ethan și ridică din sprâncene. Se pare că ai avut parte de o mică aventură.

— Doar niște sticlă zburătoare. Ethan le privi pe cele două femei: Zoe Luce și Arcadia Ames, spuse el, iar domnul este Nelson Radnor.

Zoe făcu imediat legătura.

— Radnor Security Systems?

Nelson aprobă zâmbitor.

— Exact. Încântat de cunoștință. Am înțeles că era și o femeie la fața locului când Truax l-a prins pe Mason. Presupun că a fost una dintre dumneavoastră, doamnelor.

— Aș aprecia dacă nu ați face nici o presupunere, interveni Ethan. Clienta mea dorește să păstreze totul sub tăcere în această privință.

— Nici o problemă. Nelson își îndreaptă atenția spre Arcadia. Truax e foarte norocos să aibă o asemenea companie fermecătoare. Presupun că se distrează mai bine decât mine.

Se putea spune că zâmbetul pe care i-l întoarse Arcadia, se gândi Ethan, era politicos. Dar sigur nu prea călduros. Nelson însă nu părea să-și dea seama.

Ethan făcu un gest cu bărbia spre grupul mic de persoane care se îndreptau spre ușă.

— Cină cu clienții?

— Da. Așa obișnuim. Nelson aruncă și el o privire rapidă, satisfăcută spre grupul care pleca. Directorul și câțiva angajați de la Las Estrellas.

— Noua stațiune din afara orașului? întrebă Zoe.

Nelson încuviință din cap.

— Se pare că Radnor se va ocupa de securitatea ei.

— Felicitări, spuse Ethan. Frumos contract.

— Mulțumesc. Știi, s-ar putea să te sun zilele astea, Truax. Lucrăm la capacitate maximă. S-ar putea să îți dau câteva afaceri mărunte. Te-ar interesa câteva subcontracte?

— Depinde, răspunse Ethan precaut.

— Ținem legătura. Nelson le salută cu o înclinare a capului pe cele două femei, privind-o parcă mai mult pe Arcadia. Ei, oameni buni, vă las să vă continuați cina. Ne mai vedem, Truax.

— Eu îl numesc concurență, zise Ethan privind în urma lui. Adevărul e că nici măcar nu jucăm în aceeași ligă.

— Poate că nu. Zoe părea amuzată. Dar mie mi se pare că e invidios.

— Pentru că iau cina cu voi în locul tipilor ălor de la Las Estrellas?

Ethan dădu din cap. Așa și trebuie.

— Nu e invidios pentru că iei cina cu noi două, ci pentru victoria ta de azi, spuse Zoe.

— Are dreptate, o susținu Arcadia. Radnor este cea mai mare companie de securitate din oraș, dar fiind directorul unei companii de o asemenea anvergură nu va avea niciodată oportunitatea de a fi detectivul particular salvator așa cum ai fost tu azi.

Zoe pufni în râs.

— Probabil că nu ai parte de prea multă adrenalină când te ocupi cu verificări de rutină ale angajaților și trimiți paznici în locuri ca Desert View și Las Estrellas.

— Să-ți spun ceva ce nu știai, o întrerupse Ethan. Era să-mi iasă toată adrenalina pe nas când mi-am dat seama că te afli singură în casă cu Mason. Ți-ai dat seama? Bine că ai avut prezența de spirit să intri în frigiderul ăla.

— Nu e frigider. Este ultima descoperire în materie de pivnițe de vinuri cu răcire proprie și sisteme de control al umidității, spuse ea calm. Încăperea a fost proiectată pe principiul securității pentru că soții Taylor sunt colecționari de vinuri extrem de valoroase.

— Și mai e ceva, continuă Ethan prins de subiect. Ar fi trebuit să stai în frigiderul acela până se elibera terenul.

Zoe tăcu.

Arcadia înțepeni.

— Nu m-am gândit la mărimea pivniței. Se opri și o privi cu atenție pe Zoe. Sigur te simți bine?

— Da, răspunse Zoe. Era o simplă cameră, Arcadia. Slavă Domnului că a fost disponibilă când am avut nevoie de ea.

Arcadia strânse din buze.

— Mai bea niște șampanie, o îndemnă ea.

Nu mai așteaptă răspunsul. Scoase sticla din găleata cu gheață și umplu din nou paharul lui Zoe.

Ethan le studia în tăcere. Sigur îmi scapă ceva. Nu ar fi fost pentru prima oară, bineînțeles, dar avea senzația că era ceva important, ceva ce trebuia să știe.

Zoe îl privi.

— Începuseși să ne spui cum ai reușit să înțelegi ce a făcut Mason în ziua în care a închiriat camionul.

— Da. Arcadia îl privi curioasă. Termină-ți povestea. Cum de ai ajuns să calculezi totul?

— Radnor e un angajator zgârcit, începu Ethan. Îi taxează zdravăn pe cei din Asociația Comunității din Desert View pentru serviciile de protecție, dar își plătește prost oamenii.

Zoe făcu ochii mari.

— Ai mituit un paznic de la Desert View ca să-ți permită să te uiți în jurnalul de la poartă?

— Da.

— Stil direct. Îmi place, spuse Arcadia.

— Și atât de simplu. De ce nu m-am gândit la asta? se minună Zoe.

— Probabil pentru că nu ai școala de detectivi, spuse Ethan.

— Cred că ai dreptate, consimți ea. Cât mai e mita pentru un paznic de la Radnor?

— Vei afla când vei primi chitanța. Mita asta, ca și cea pe care i-am dat-o îngrijitorului de la depozit ca să-l conving să privească în altă direcție când am deschis vestiarul lui Mason vor figura la capitolul cheltuieli diverse.

Noaptea se lăsase peste deșertul din afara restaurantului, dar nu reușise să alunge starea ciudată a lui Zoe. Se întreba dacă nu băuse cam multă șampanie. Arcadia îi umpluse paharul de câteva ori. Știa de ce încerca prietena ei să o amețească puțin. Își făcea griji gândindu-se că stătuse închisă în pivniță. O cămăruță baricadată.

Așa cum bănuia Arcadia, întâmplarea reînviase o mulțime de amintiri neplăcute din perioada petrecută la Xanadu. Dar nu prea avusese de ales. Fusesse în siguranță în pivniță până să vină Ethan. Asta era tot ce conta.

Păcat că nu apăruse nici un Ethan Truax să o salveze din Xanadu. Ea și Arcadia fuseseră nevoite să găsească singure calea de scăpare din iadul acela.

Îl privi pe furiș pe Ethan pe când se îndrepta spre mașină. Părul lui lucea întunecat în lumina felinarelor. Umbra îi acoperea fața. Se mișca în întuneric relaxat, dar atent la tot ce era în jur.

Se urcară toți trei în mașina lui Ethan. Arcadia îi explică unde se află apartamentul ei. Când ajunseră acolo, Zoe și Ethan o conduseră până la ușă.

Arcadia se opri în holul cu carpetă albă ca să mai arunce o ultimă privire iscoditoare spre Zoe.

— Sigur te descurci în seara asta? o întrebă ea. Poți rămâne la mine dacă vrei.

— Mulțumesc, mă descurc. Mințea. Urma o noapte grea, dar nimeni nu o putea salva de coșmaruri. Trebuia să le facă față singură. Dacă n-am să pot dormi, mă voi gândi cum să le explic soților Taylor găurile gloanțelor din cufărul lor spaniol.

— Bine, atunci ne vedem mâine. Arcadia se uită la Ethan. Și ție ți-ar prinde bine puțină odihnă.

— Probabil, spuse el fără să pară preocupat de asta.

Arcadia închise ușa. Zoe auzi zgomotul broaștei masive, apoi zăngănitul înăbușit al lanțului.

Ethan privi la ușă peste umăr în timp ce coborau scările.

— Se pare că prietena ta ia în serios problemele de siguranță.

— Ca și mine. O femeie trebuie să fie foarte prudentă.

— Da, ai demonstrat-o din plin azi, nu?

Zoe remarcă tonul lui mult prea neutru. Era țâfnos, imprevizibil. Nu avea nici cea mai vagă idee ce gândea. Puse totul pe seama întâmplării dramatice din după-amiaza respectivă.

Se urcară în mașină. Atmosfera părea mult mai intimă decât atunci când fuseseră în trei.

Resimțea acut prezența lui Ethan atât de aproape de ea. Nu era ca bărbații atletici gen Nelson Radnor, care făceau impresia că au jucat fotbal în timpul facultății și nu aveau loc în mașină. Cu toate acestea, Ethan reușea să ocupe mult din spațiul disponibil. Aproximativ de el îi sensibiliza terminațiile nervoase, dându-i senzații pe care nu-și amintea să le fi simțit vreodată în prezența unui bărbat, nici măcar în cealaltă viață a ei.

Se întrebă dacă nu resimțea un fel de șoc tardiv.

Ethan parcurse distanța până la clădirea cu două etaje unde se afla apartamentul ei și intră în parcare.

Fără să scoată o vorbă, coborî și îi deschise portiera. Zoe se întreba ce-o fi gândind el. Probabil că remarcă faptul că apartamentele din Casa de Oro nu se ridicau la înălțimea numelui pretențios și nici nu se puteau compara cu apartamentul de lux al Arcadiei. Totuși, locul acela avea toate atributele cu care fusese descris în anunțul din ziar: curat, liniștit și, cel mai important, accesibil.

Apucând strâns geanta, se smulse din gânduri și porni alături de Ethan spre poarta verde din fier forjat.

E târziu, își zise ea, căutând inelul cu chei în geantă, aproape miezul nopții. Trecuseră amândoi prin momente dificile, iar ea abia dacă îl cunoștea. Și totuși o conducea acasă. Se întrebă ce ar zice dacă i-ar spune că era primul bărbat care ajungea atât de aproape de ușa ei de când se mutase în Whispering Springs. Poate că nu l-ar interesa amănuntul ăsta insignifiant. Probabil că i-ar înmâna factura detaliată și ar întreba-o când îi convine să arunce o privire la camera pe care trebuia să i-o redecoreze.

— Să te ajut. Ethan îi luă cheile din mână și mormăi ceva printre dinți când constată cât de grele erau. Ridicând inelul, se uită atent la bila mare de

metal agățată de el. De ce nu-ți cumperi o piatră mai frumoasă dacă tot vrei să-ți încarci geanta?

— E un breloc vechi și valoros. L-am găsit într-o casă veche pe care am refăcut-o acum câteva luni. I l-am arătat unui artist de pe aici care lucrează cu metal și el mi l-a lipit de inelul de chei.

— Mie mi se pare doar un breloc mare și vechi. Întoarse cheia în yală. Nu înțeleg de ce îl folosești pentru inelul de chei. Are vreo semnificație pentru profesia ta?

Zoe îi zâmbi cu răceală.

— E suficient de mare ca să-l găsesc ușor în geantă.

— Aha. Nu păru prea impresionat. Sunt sigur că nu ți-ai dori să-ți cadă o dată pe degetele de la picioare. Ai șchiopăta o săptămână după aceea.

— Am grijă. Intră repede pe poartă și merse înaintea lui pe aleea spre ușa care dădea într-un hol mic. Ethan o urmă, cu brelocul de alamă în mână.

— Cheia lungă, argintie, spuse ea.

Îi deschise ușa și se dădu la o parte. Zoe intră în hol și se opri, indecisă. Să-i spună noapte bună aici sau să-l lase să vadă ușa apartamentului ei? N-ar trebui să-i ofere o ceașcă de cafea persoanei care îi salvase viața?

Simți un fior rece la gândul de a-l invita în apartament. Ar fi o greșeală. Era mai înțelept să-i ureze noapte bună aici, în hol. Atunci de ce mai ezita?

Ethan o privea atent.

— Sigur te simți bine? Nu prea pari.

— Mulțumesc. Te pricepi să complimentezi un client, nu?

— Ia-o ca pe o remarcă profesională.

— Mai sunt încă zdruncinată, atât. I-am spus Arcadiei că sunt epuizată, și e adevărat. În același timp sunt cam agitată. Cred că n-am să pot dormi.

— E doar o doză de adrenalină, spuse el. La fel mă simt și eu. Durează puțin până trece criza.

— Știu, spuse ea mecanic.

— Ai mai trecut prin asta, nu?

Ce prostie făcuse! După evenimentele petrecute și șampania băută, lăsase garda periculos de jos. Mai bine ar urca în apartament înainte de a mai spune vreo prostie.

— Am auzit de sindromul ăsta, spuse. Se pare că ai trecut prin așa ceva.

— De vreo două ori. Face parte din meserie. Se uită la scări. Pun pariu că stai la etaj.

— Da. Era momentul potrivit să-i mulțumească încă o dată pentru că o salvase și să-i spună noapte bună, dar nu reuși să scoată o vorbă.

Ethan se mai uită o dată la ea bănuitor, apoi o prinse de cot.

— Mai bine te conduc până la ușă. În starea în care ești, nu e bine să umbli singură.

— Mă simt bine, te asigur. Se agăță de geantă ca de un colac de salvare. Tu ai avut parte de ce era mai rău.

Zoe nu opuse rezistență când o trase după el în sus pe scări. Simțea forța mâinii care o ținea de braț. Dacă ar mai fi strâns-o puțin, n-ar mai fi

avut nici o șansă să scape. Dar Ethan se stăpânea. Combinația de putere și autodisciplină era de o senzualitate tulburătoare.

Poate că totul se datora dispoziției sale ciudate din seara aceea și își spuse, pentru a mia oară, că nu era genul ei.

Când ajunseră sus, Ethan se opri și privi la ușile aliniat pe culoar.

— Care e ușa ta?

— Apartamentul de pe colț.

O conduse până la ușă, alege cheia de pe inelul greu și o lăsă să intre în micul ei apartament tihnit.

Zoe intră repede în vestibulul miniatural, aprinse lumina din tavan și se uită la Ethan.

— Ți-am mulțumit pentru ce ai făcut azi?

Ethan se sprijini de cadrul ușii și încrucișă brațele.

— Doar de câteva ori. Dacă îmi mai mulțumești încă o dată, probabil voi reîncepe să-ți predic că nu trebuia să te duci singură la casa soților Taylor.

Zoe se cutremură.

— Aș prefera să nu mai aud încă o dată discursul respectiv. Vreau să știi că îți sunt foarte recunoscătoare pentru ce ai făcut azi.

— Bănuiesc că aici urmează replica mea, face parte din meserie, doamnă. Veți primi factura mea mâine dimineață, spuse el schițând un surâs.

Inexplicabil, Zoe găsi replica grozav de amuzantă. Zâmbi. Zâmbetul se transformă într-un chicot. Și apoi își dădu seama că nu se mai poate opri.

Ceva era în neregulă. Nu chicotea niciodată, cel puțin nu în felul ăsta anormal de zgomotos.

Îmi pierd controlul, își zise ea.

Îngrozită, dădu drumul genții care căzu pe podea și își acoperi gura cu palma. Foarte conștientă că Ethan o privea, trase adânc aer în piept. O dată și încă o dată.

Din fericire, accesul rebel de răs dispăru. Încet, îndepărtă palma de la gură, conștientă că roșește de rușine.

— Îmi cer scuze, șopti ea.

— Și eu, spuse el. Nu era replica mea cea mai inspirată.

— Poate că șampania nu a fost o idee prea bună.

— Sunt sigur că ni s-a părut destul de bună atunci.

— Da, așa e.

— Pot să te întreb ceva personal?

— Nu știu. Ceva din felul cum o privea o îngrijoră. Ce vrei să știi?

— Tu și Arcadia. Sunteți, ăă, împreună?

Lui Zoe îi trebui ceva timp ca să înțeleagă ce vrea să spună.

— Nu, spuse ea. Suntem prietene. Foarte apropiate. Dar nu iubite. Nu sunt lesbiană, iar în ce o privește pe Arcadia, sincer, nu știu dacă e. Arcadia e Arcadia. Nu am vorbit niciodată despre preferințele ei sexuale.

— Așa îmi închipuiam și eu, dar voiam să fiu sigur.

Încercă să nu se uite la el, dar nu reuși. Se simțea ca un fluture prins în miere.

— De ce? murmură ea.

Ethan se desprinsese de prag fără grabă și făcu un pas în vestibul.

— Pentru că nu voiam să mă fac de râs când te voi săruta.

Și timpul se opri brusc. Zoe încercă să găsească o replică inteligentă, sofisticată, care să spargă vraja, dar creierul refuză să coopereze.

Toată energia nervoasă, toate emoțiile din ultimele ore o cotropiră brusc. O tensiune care semăna cu ceea ce simțise în pivnița de vinuri la auzul împușcăturilor.

Amintirea aceluia moment de groază o făcu să șoptească:

— Mi-a fost teamă că te-a împușcat.

Ethan își puse palmele pe umerii ei. Îndoi degetele, strângând-o mai tare, testând-o, ca și cum aștepta să vadă dacă va încerca să fugă. Apoi o trase încet spre el.

— Un motiv în plus să nu ieși de acolo, spuse el.

Chiar era supărat, își spuse Zoe. Sau poate nu.

Nu avea nici o certitudine în afară de focul din ochii lui. Ar fi topit și un aisberg. Topea cu siguranță ceva în adâncul sufletului ei, ceva ce fusese înghețat multă vreme.

Ridică degetele spre bandajul de pe obrazul lui. Se dusese acasă să facă un duș și să se schimbe după ce rezolvaseră cu poliția, dar își făcuse timp să se și bărbierească.

Îi făcea o deosebită plăcere să-l atingă.

— Chiar ești supărat pe mine? Îl întrebă ea, intrigată.

— Nu sunt sigur, murmură el. Poate că sunt doar enervat că mi-au scăpat lucrurile de sub control. Nu ar fi trebuit să te las să intri într-o asemenea încurcătură.

— Nu a fost vina ta.

— Ba da, a fost vina mea. O strânse puternic lângă el și aproape că îi atinse buzele. Iar acum, tot vina mea este. Doar a mea. Chiar îmi displace când se întâmplă așa.

O sărută lacom. Răspunsul ei fu instantaneu, electrizant. Simțea excitația croindu-și drum prin trupul ei. De fapt, tremura de-a dreptul.

Cu un geamăt înăbușit, își petrecu brațele pe după gâtul lui și se lipi strâns de el. Era pradă emoțiilor, tulburată, fără suflu. Cunoscuse dorința și altă dată, dar niciodată la o asemenea intensitate.

Își dădea seama că fărăma de rațiune care îi mai rămăsese încerca să-i transmită ceva, dar ignora semnalul de alarmă. Știa că eșuase într-o zonă periculoasă, neexplorată, dar nu îi mai păsa.

Ea și Ethan trecuseră pe lângă moarte. În ceea ce o privea, evenimentele din ziua aceea creaseră între ei o legătură care va dura cât vor trăi, chiar dacă nu se vor mai vedea niciodată. Pe de altă parte, poate ca așa este să ai o aventură de o noapte.

Mie îmi convine, își spuse ea.

Simți că Ethan închide ușa cu o mână, în timp ce cu cealaltă o ținea strâns. Era prea preocupată să-l sărute pe gât, pe ureche, pe gură – mult prea subjugată de plăcerea îmbrățișării lui neînduplecate.

I se părea că, în ciuda dușului și a hainelor curate, Ethan era încă sub influența întâmplărilor violente din ziua aceea. Voia să-l ajute să se elibereze, să ajungă și el în starea de euforie care o subjugă pe ea.

Ethan își desprinsese buzele de ale ei. Respira greu. Își trecu degetele prin părul ei și îi cuprinse obrajii în palme.

— Cred că nu e bine ce facem, spuse el cu voce răgușită.

— Probabil că nu.

— Dar nu mă pot gândi la ceva mai bun.

— Nici eu.

Presiunea crescândă răbufni de undeva din adâncurile ei ca un foc de artificii. Mare minune că nu luau foc toate instalațiile din apartament, gândi ea.

Ethan o ridică în brațe, intră în hol, apoi în penumbra din sufrageria mică și o așază pe o canapea cu linii elegante. O clipă se temu că grațioasa ei canapea va ceda sub greutatea trupurilor lor.

Canapeaua se cutremură doar și rezistă. Oricum nu era suficient de mare, așa că Ethan se rostogoli pe covor, ținând-o în brațe.

Zoe abia mai putea respira. Degetele ei căutau febril nasturii cămășii lui Ethan. Își scoase apoi bluza și o aruncă. Un val de aer rece îi atinse pielea fierbinte. Sutienu dispăru și el la fel de repede. Ethan îi atinse ușor sânul. Zoe se înfioră și își înfipse unghiile în spatele lui. Apoi el își strecură palma caldă pe coapsa ei până ajunsese în locul acela sensibil. O apăsă scurt. Când îi răspunse arcuindu-se, îi șopti în ureche cuvinte nerușinate, extraordinar de erotice. Nici un bărbat nu-i mai vorbise așa vreodată.

— Da, spuse ea. Da, te rog.

Dintr-o mișcare îi ridică fusta și îi dădu jos chiloții.

— Spune-mi dacă e prea repede, zise el. Simt că sunt în cădere liberă.

— Nu e prea repede.

Zoe puse un picior peste coapsa lui și îi simți căldura trupului prin pantaloni. Când își mișcă piciorul, Ethan gemu.

Nasturii pocniră, zburară și se împrăștiară peste măsuță. Îi stricase cămașa, gândi ea, dar cel puțin reușise. Acum doar asta conta.

Lăsă palma pe pieptul lui gol și simți alunecarea fină a mușchilor de sub piele.

O, da, făcuse bine că scăpase de cămașă.

Atinse catarama curelei.

— Continuă, îi spuse el sărutând-o pe gât.

— Încerc.

Ethan zâmbi, apoi scoase un geamăt răgușit, dându-i la o parte degetele tremurânde.

— O desfac eu, spuse el.

Se smulse din nou de lângă ea și se ridică în picioare. Zoe îl privi cum își scoate ghețele, pantalonii, șosetele și cămașa. Draperiile de la ferestrele care dădeau spre piscină și grădină erau trase, dar pătrundea destulă lumină în cameră ca să-i poată vedea trupul. În spațiul mic al sufrageriei ei, părea uriaș.

Într-o clipă, Ethan fu din nou deasupra ei. Excitația era la apogeu. Zoe întoarse capul și îl mușcă ușor de braț. Îl mușcase. Nu se comportase niciodată așa în pat. Râse încet.

Simți cum o strânge cu mâna de șold, îi simți buzele pe sâni, pe pânțele și când ajunseră la punctul acela tainic, extrem de sensibil, aproape că țipă.

Nu se aștepta la o asemenea reacție. Era prea mult pentru simțurile ei amortite, mai ales că trecuse ceva vreme de când nu mai făcuse dragoste. Își trecu degetele prin părul lui.

— Ethan. Degetele se încleștară sălbatic în părul lui.

Urcă peste ea, penetrând-o adânc. Excitația era la limita dintre plăcere și durere.

Fără nici un avertisment, orgasmul îi cutremură tot trupul. Nu era eliberarea de energie dulce, plăcută pe care o simțise în trecut. Era ca o cascadă impetuoasă de senzații care îi tăiau respirația. Nici măcar nu mai putuse să țipe de uimire.

Furia momentului o purtase cu ea, storcând-o de forță și lăsând-o pradă furtunii.

Ethan se retrase un centimetru sau doi și plonjă din nou în ea. Zoe putu să-i simtă toți mușchii de pe spate încordându-se înainte să fie și el cuprins de valul final.

În ultima clipă își lipi buzele de ale ei, lăsând-o să soarbă strigătul lui triumfător de satisfacție.

Mult mai târziu, Ethan reuși să iasă din toropeala dulce care pusese stăpânire pe el după ce făcuseră dragoste. Se uită la ceas. Era trecut de ora unu. Zoe stătea cuibărită în curbura trupului său. Îi simțea pielea moale, catifelată de pe rotunjimea feselor calde, lipite de coapsele lui.

Nu-și amintea când se mai simțise atât de bine făcând dragoste. Într-adevăr, trecuse ceva vreme de când făcuse dragoste ultima dată, și era destul de experimentat ca să-și dea seama că abstenența, în combinație cu o supradoză de adrenalină, sporea pasiunea. Cu toate acestea, fusese o experiență extraordinară. Cel puțin pentru el.

Își aminti ce bine se simțise posedând-o, cum se încolăcise în jurul lui tremurând. Trupul lui satisfăcut se înfioră.

Zoe deschise ochii somnoroasă și îl privi.

— Pleci, spuse ea calm.

Era o constatare nu o întrebare, sau o rugămintă, sau măcar protest. Cu toate acestea îl impresionează mai mult decât ar fi crezut. Încercă să-i distingă expresia feței în întuneric și își dădu seama că Zoe se aștepta ca el să plece, poate chiar dorea să plece.

Nu se considera în nici un caz un tip romantic sau sentimental, dar îl deranjă ușurința cu care îi arăta ușa. Ceea ce se întâmplase între ei nu însemnase nimic pentru ea? Poate că el era cel care nu se obișnuise să considere totul o partidă bună de sex.

— Depinde, spuse el. Se hotărî să forțeze puțin lucrurile. Era mai bine să știe adevărul decât să plece întrebându-se cu ce greșise. Știa că imediat

ce ar ieși pe ușă ar încerca să găsească o modalitate pentru a se înapoia. Vrei să plec?

O clipă fu sigur că va spune da și îngheță. Dar Zoe ezită. În penumbră, avea o expresie serioasă, ca și cum încerca să ia o decizie importantă, care o speria.

— Nu, spuse ea. Nu vreau să plec.

— Bine. Sângele începu să-i circule din nou prin vene. Nici eu nu vreau să plec, încă, dar aș propune să ne mutăm în dormitor. Se ridică cu grijă. Presupun că patul e puțin mai mare decât canapeaua aia minusculă.

Zoe clipi de câteva ori. Ethan avu impresia că regreta deja că îl invitase să mai stea.

Zoe spuse zâmbind:

— Cred că încăpem amândoi.

. Infirmierul în jachetă albă o înhăță de braț și o trase după colț pe coridorul lung. Groaza puse stăpânire pe ea. Ura coridorul ăsta mai mult decât orice alt loc din spital. Disperată, se propti în tocure și se zbatu să se elibereze.

Infirmierul trase de ea furios.

— Respectă programul, cățea. Ai întâlnire cu doctorul McAlister azi. Nu am timp pentru prostiile tale.

Se numea Ron, dar ea îl poreclise, ca și pe restul infirmierilor, Huiduma. Îi ura pe toți, dar pe Ron și pe Ernie în mod special. Cei doi se prefăceau că îi tratează pe pacienți cu mare grijă când se întâmpla să fie de față membrii familiei sau vizitatori, dar, când rămâneau singuri cu un rezident – termenul pe care îl folosea directorul pentru cei internați aici – erau brutali, obraznici și uneori nemiloși.

Reușise să-i păcălească și nu înghițise medicamentele de dimineață, dar bănuia că McAlister ordonase să i se pună ceva în fulgii de cereale fierbinți, căci se simțea amețită. Precis era vorba de încă un experiment de-al lui McAlister.

Ron se grăbea azi. O smuci trăgând-o repede pe culoar. Femeia văzu cutia roșie de metal cu stingătorul de incendiu de pe perete și știu că încăperea din care răzbăteau țipete se afla ceva mai înainte, pe dreapta.

Uneori ușa era închisă și țipetele se auzeau înăbușit. Astăzi, însă, era deschisă. Câteva hohote reținute în pereți erau recente, în camera asta se întâmplase ceva rău noaptea trecută.

Ron o trase după el prin fața ușii de la camera groazei. Pereții albi țipau mut, ca întotdeauna. Durerea, mânia și frica se amestecau, cotropindu-i simțurile. În ultima vreme se întreba dacă nu cumva medicamentele pe care i le administra McAlister o făceau mai sensibilă.

Nu voia să se uite în cameră, dar nu reușea să privească în altă parte. Încăperea era goală și arăta normal: cu dulapuri albe, aparat de măsurare a presiunii sângelui, chiuvetă și un birou.

În centru se afla masa de consultații cu o foaie de hârtie sanitară de un alb imaculat deasupra.

Era un cabinet medical normal, doar că pereții țipau...

Se trezi imediat când o simți pe Zoe crispându-se. Adormise cu ea în brațe. Mâna așezată comod pe coapsa ei goală percepu încordarea mușchilor.

— Nu. Zoe mișcă brusc mâna, dar nu se trezi. Nu. Și începu să se zvârcolească de parcă ar fi fost torturată sau îngrozită.

— Zoe. Se ridică brusc și o luă în brațe. Zoe, liniștește-te, iubito. E doar un vis.

Zoe se cutremură, deschise brusc ochii și îl privi surprinsă, zăpăcită. Ethan își dădu seama că nu îl recunoștea.

— Zoe, fii atentă. De data asta nu mai vorbi blând. Cuvintele sunau ca un ordin și cereau imperios un răspuns. Trezește-te. Acum.

Se cutremură din nou și păru să-și vină în fire. Mușchii i se relaxară și se lăsă vlăguită pe pernă. Ethan se întreba ce visase.

— Îmi cer scuze, murmură ea. Visez urât uneori. N-am vrut să te sperii.

— Nu-ți face griji pentru mine. Te simți bine?

— Da, mulțumesc.

De fapt nu se simte bine, își zise el. Este încă sub influența coșmarului.

— Haide. Ethan se rostogoli spre marginea patului, se ridică în picioare și își căută pantalonii. Hai în bucătărie. Îți încălzesc puțin lapte.

— Te rog, nu-ți face griji. Mă descurc cu visul.

— Ai să te descurci mai bine după ce ai să bei puțin lapte cald. Se aplecă și o dezveli.

Când Zoe se ridică, el luă halatul albastru de satin din cuierul de alamă de pe perete și i-l puse pe umeri. În clipa aceea Zoe se hotărî să-l lase să câștige. Fără să mai protesteze, își legă cordonul halatului și se lăsă trasă în bucătărie.

Ethan o așeză pe unul dintre scaunele înalte de la masa rotundă de lângă fereastră și se puse pe treabă în bucătăria minusculă. Găsi o jumătate de litru de lapte degresat în frigider și un vas într-un dulap. Era conștient că Zoe îl urmărea cu privirea, gânditoare și neliniștită, fără să scoată o vorbă. Ethan îi puse o cană plină în față și se așeză pe celălalt scaun.

— Bea, îi porunci el.

— Ești drăguț că ai grijă de mine, dar chiar nu-mi place laptele cald.

— Bea, îi spuse încă o dată. Poate că pe tine n-o să te ajute prea mult, dar eu mă voi simți mult mai bine.

Ținând cana cu ambele mâini, Zoe luă o gură și se strâmbă.

— Te porți cam autoritar, dar presupun că știi asta.

— Mi-au mai zis și alții de-a lungul anilor, dar am impresia că nu am fost înțeleș așa cum trebuie.

Zoe dădu din cap.

— Bineînțeleș, zise ea și mai luă o înghițitură de lapte.

— Ai de gând să-mi povestești visul? Întrebă el după o vreme.

— Nu, răspunse ea grăbită. Prefer să nu vorbesc despre asta. Devine prea real, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cum vrei.

— Am, ăă, spus ceva? Întrebă ea precaut.

— În timp ce visai? Dădu din cap, întrebându-se de ce se temea. Nu prea. Ai spus doar nu de câteva ori.

Părea ușurată.

— Doar atât?

— Da. De ce?

— Mă întrebam. Să fiu sinceră, mi-e cam jenă.

— Îți amintești să fi spus ceva în vis?

— Nu prea. Se uită în cana cu lapte. A fost un vis dintre acelea, știi, când fugi de cineva nevăzut. Un coșmar obișnuit.

Minte, își spuse el. Ar fi vrut să afle adevărul, dar nu era momentul potrivit să o tragă de limbă.

— După ce s-a întâmplat azi, nu mă miră că visul seamănă cu ce s-a petrecut.

— Da, probabil.

Ethan tăcu și urmări cum se risipesc și ultimele semne de încordare de pe chipul ei în timp ce bea laptele.

După o vreme, el spălă cana și o conduse în dormitor, se urcară în pat și o trase aproape de el. Zoe se relaxă. Când credea că adormise, Zoe îi șopti.

— Mulțumesc pentru lapte.

— Cu plăcere.

Ușa biroului lui Ian Harper se deschise. Venetia McAlister intră cu un set de dosare în brațe. Fața ei rotundă exprima dezaprobare.

Buclele albe, ochelarii mici și costumul demodat îl făcuseră pe Harper să se gândească la bunica lui. Acasă la bunica erau tot timpul prăjiturile și o curea mare de piele la îndemână. Bunicuța nu ezitase niciodată să o folosească pe băiețelul ei dacă acesta nu respecta toate regulile. Nu te las să ajungi ca tatăl tău.

— Am adus notițele mele cu privire la Sara Cleland, spuse Venetia. Nu înțeleg de ce vreți să ne uităm peste ele acum. De altfel, sunt cam ocupată în după-amiaza asta.

— Vă rog să luați loc, îi zise Ian. Am vești.

Nu-i făcea plăcere discuția. Nu-i plăcea nici Venetia, dar nu putea face abstracție de faptul că ea o cunoștea pe doamna Cleland mai bine decât oricine altcineva de la Manor. În plus, personal era foarte interesată să o vadă pe Sara Cleland înapoi, la spital.

— Ce vești? întrebă ea.

— Leon Grady i-a dat de urmă.

— Nu înțeleg. Venetia se așeză cu greu într-unul din cele două fotolii din fața biroului. Taiorul se încreți pe talia ei groasă. Mi-ați spus că ea și cealaltă pacientă care a fugit au murit într-un incendiu la un hotel din Mexic.

— Se pare că și-au înscenat moartea, cel puțin doamna Cleland.

— Înțeleg. Venetia își scoase ochelarii și șterse absentă lentilele cu marginea bluzei albe. E uimitor. Habar n-aveam.

— Acum câteva zile, Grady a fost contactat pe Internet de cineva care își spune Spărgătorul. Individul a pretins că a reușit să acceseze dosarele cuiva care se ocupă cu vânzarea de identități false pe Internet. El a izbutit să

fure câteva dosare înainte ca respectivul să-și dea seama că intrase cineva în sistem.

— Incredibil. Am mai auzit de astfel de lucruri, dar nu mi-am imaginat niciodată...

— Hackerul a spus că are informații referitor la pacienta noastră și că ni le va furniza contra cost, spuse Ian, iritat de întrerupere.

— Înțeleg. Venetia își puse ochelarii pe nas. Ce ați făcut?

— Am aprobat să i se plătească o sumă semnificativă. Grady s-a ocupat de tranzacție. Mi-a spus că, în schimbul banilor, a primit numele, niște date personale și informația că pacienta Cleland este în L. A. Am fost de acord să-i dea de urmă și să-i verifice identitatea înainte de a o ridica și a o aduce înapoi.

— Bineînțeles. N-o putem înșfăca de pe stradă. Există legi împotriva unor astfel de acțiuni.

Ian scrâșni din dinți, amintindu-și că Venetia McAlister nu îl respecta prea mult din punct de vedere profesional.

— Grady a plecat la Los Angeles acum câteva zile și pe urmă a dispărut.

— A dispărut?

— E evident că mi-a trădat încrederea și a trădat această instituție. Nu știu sigur ce are de gând să facă cu informațiile despre Cleland, dar sunt sigur că nu intenționează să o aducă înapoi la Manor.

— Dar unde este?

— Din fericire, domnișoarei Leeds i s-a părut că se comportă ciudat chiar de la început și a luat măsuri. L-a instruit pe Al Drummer de la contabilitate să-l urmărească pe Grady după cartea de credit. Grady s-a folosit de cardul Candle Lake Manor ca să ajungă în L. A., unde a închiriat o mașină, după care a dispărut.

— Unde s-o fi dus?

— Domnișoara Leeds crede că s-a dus acolo unde se află acum Cleland. Și încearcă să obțină mai multe informații.

— Ce naiba are de gând să facă Grady?

— Nu sunt sigur, dar bănuiesc că și-a propus să profite de informațiile primite de la hacker. Cred că o va șantaja.

Ochii rotunzi ai Venetiei străluciră de indignare.

— Trebuie să vă spun, domnule Harper, că mă îndoiesc de multă vreme de conduita și profesionalismul lui Leon Grady. Nu mi-a făcut niciodată impresia că ar pune pe primul loc interesele spitalului sau ale pacienților.

Nu mai spune, gândi Ian, dar reuși să-și păstreze expresia atent studiată de profesionist impecabil.

— Din păcate, impresia dumneavoastră este reală. Când privești înapoi prin prisma prezentului, ești întotdeauna mai obiectiv, nu-i așa?

— A plecat și a pierdut terapia și medicamentele pe un an întreg. Nu putem ști cât o va costa asta.

— De acord. Situația este destul de gravă.

Venetia se ridică și înhăță dosarele.

— Trebuie să o aducem înapoi imediat. Pentru binele ei.

Vrei să spui pentru că ai planuri în ce-o privește, își zise Ian în gând. Nu îl interesa ce voia să facă McAlister cu pacienta Cleland după ce o vor aduce înapoi. Îl interesa doar să recupereze un pacient extrem de profitabil.

Ușa se deschise din nou și intră Fenella Leeds.

— Am o adresă a pacientei Cleland. Am găsit-o într-un mesaj primit de Grady de la hacker. Grady a șters mesajul, dar am reușit să-l depistez. A fost întotdeauna neglijent cu documentele.

Chipul frumos al Fenellei era inexpresiv ca întotdeauna. Lui Ian nu-i venea să creadă că împărțise o vreme patul cu ea. La începutul scurtei lor aventuri, se considerase un bărbat foarte norocos. Când ea pusese capăt relației, îi fusese recunoscător.

Fenella era singura femeie, exceptând-o pe bunica lui, care avea darul de a-l înspăimânta.

— Unde este Sara? întrebă Venetia.

Fenella se uită pe notițe.

— Într-un oraș numit Whispering Springs. În Arizona. Trăiește sub numele de Zoe Luce.

— De Grady știi ceva? o întrebă Ian. L-ai găsit?

— Nu. Are destulă minte să nu plătească chiria și masa cu cartea de credit de la firmă. Știe că i-am putea da de urmă dacă ar folosi-o.

— Ei, el reprezintă cea mai mică problemă deocamdată, spuse Ian. O vom rezolva mai târziu. Important este să o aducem înapoi pe Sara. Voi trimite doi infirmieri care o cunosc și care au fost instruiți să se descurce cu pacienți dificili. Cheamă-l pe Drummer de la contabilitate. Îi voi spune să aprobe cheltuielile de drum. Vreau să mă asigur că va păstra totul sub tăcere.

— Desigur, spuse Fenella. Ultimul lucru care ne trebuie e să afle clienții de povestea asta. Ne plătesc tocmai pentru a evita o astfel de publicitate.

Cinci minute mai târziu, Al Drummer își făcu apariția în birou. Dacă Venetia îi amintea lui Ian de bunica lui, Drummer îl făcea să se gândească la preotul rigid ale cărui slujbe era obligat să le suporte în fiecare duminică. Același preot care șocase întreaga congregație când fusese arestat pe când umbla după prostituate în Florida.

Ian îl informă pe scurt cum stau lucrurile.

În privirea lui Drummer se aprinse ceva ce nu putea fi decât furie.

— V-am spus să nu dăm pe mâna lui Leon Grady o carte de credit de la firmă, spuse el.

Zoe se trezi cu o senzație de oboseală, dar nu de epuizare, așa cum se întâmpla de obicei după un coșmar. Câteva clipe rămase cu ochii închiși și încercă să identifice sunetul continuu, melodios, care îi alungase somnul.

Era ceva în neregulă cu patul. În cele din urmă îi trecu prin cap că e singură. Se neliniști la gândul că se familiarizase și se simțise așa de bine în brațele lui Ethan. Nu era bine. Deschise ochii și se uită la perne.

Ethan plecase.

Privi apoi ceasul de lângă pat și găsi o posibilă explicație pentru plecarea lui. Era aproape zece. Nu-i venea să creadă. Nu dormea niciodată până la ora aceea.

Un zumzăit enervant îi întrerupse gândurile. Dădu la o parte cearșafurile, coborî picioarele peste marginea patului și se întinse după telefon.

— Alo?

— A rămas peste noapte? întrebă Arcadia fără altă introducere.

— Cam așa ceva.

— Cam așa ceva? A dormit sau nu la tine?

— A fost aici.

— Am presimțit eu că se va întâmpla ceva, spuse Arcadia încântată.

După felul cum te-a privit toată seara. Să înțeleg că v-ați cam înfierbântat când ați ajuns la tine în apartament?

— A spus că e din cauza șocurilor de adrenalină de care am avut parte amândoi ieri după-amiază și seara.

— Șoc de adrenalină, spuse Arcadia gânditoare. Bănuiesc că e o scuză bună pentru o partidă de sex fierbinte cu un străin.

— Poți fi sigură că la asta mă gândesc și eu acum. Se ridică în picioare și își luă capotul. Doamne, trebuie să meditez la ce s-a întâmplat. Nu pot să cred că am făcut-o, Arcadia. Nu m-a mai atras nici un bărbat de când... se opri. Știi.

— Știu.

— Noaptea trecută a fost ca și cum s-ar fi rupt baierile cerului. A fost o experiență suprarrealistă, ca să fiu sinceră.

Arcadia chicoti.

— Probabil că asta s-a datorat faptului că ai făcut o pauză atât de lungă. Nu-ți face griji. Aveai dreptul la o noapte de amor sălbatic. Mai e acolo?

— Nu. A plecat. În general, ești dispusă să faci remarce răutăcioase la adresa unui bărbat care se furișează fără să-și ia rămas-bun, dar presupun că are circumstanțe atenuante.

— Cum ar fi că e zece dimineața într-o zi de lucru și are o afacere de condus?

— Da. Ca și mine de altfel. Acum mi-am amintit că am o întâlnire cu un client la unsprezece și că trebuie să dau niște telefoane pentru reparațiile de la rezidența Taylor. Nici nu vreau să mă gândesc cum vor reacționa când le voi spune ce s-a întâmplat cu minunatul lor cufăr spaniol.

— Stai liniștită. Va fi o poveste bună pentru următoarea lor petrecere.

— Să sperăm că așa se va întâmpla. Luă telefonul, vârî picioarele în papuci și porni pe culoar, spre bucătărie. Nu-mi vine să cred că am dormit atât de mult. Și atât de profund. Nici n-am simțit când a plecat.

— Probabil că nu a vrut să te trezească.

— Mai degrabă a dorit să scape de promisiunile politicoase că o să mă sune. Luă ceainicul și dădu drumul la robinet. După câte mi-a povestit despre viața lui, mă tem că Ethan Truax are o problemă cu angajamentele de durată.

— Adică?

— A recunoscut că a fost căsătorit de trei ori.

— Ai dreptate, nu pare să caute ceva de durată. Dar, pe de altă parte, nici tu nu-ți dorești o astfel de relație acum, nu?

Era deprimant, dar foarte adevărat. O relație de durată implica încredere, onestitate și un grad mare de intimitate, iar ea nu era dispuse să riște.

— Un punct pentru tine. Puse ceainicul în priză și deschise vasul de ceramică în care ținea ceaiul ei preferat. Totuși, trei căsnicii și trei divorțuri, te sperie puțin.

— Nici vorbă, spuse încet Arcadia. Noi două știm cum arată un tip care te sperie. Ethan Truax nu intră în această categorie.

— Nu te contrazic.

— Nu vreau să schimb subiectul, dar te-ai uitat în ziar?

Zoe se pregătea să spună că nu. Apoi observă ediția de dimineață din Whispering Springs Herald pe masa din bucătărie. Ethan îl găsisese probabil la ușă și îl pusese acolo înainte de a pleca. Se întrebă dacă trebuia să fie impresionată de atenția lui. Poate că îl luase ca să-l citească. Asta este problema cu tipii care suferă de fobia relațiilor de durată. Nu știi niciodată cum să le interpretezi gesturile.

— E aici, spuse ea. Dar nu l-am citit.

— Cred că te-ar interesa să arunci o privire la articolul de la secțiunea a doua.

— Hmm. Să mă aștept la ceva rău?

— Depinde.

Zoe făcu un pas înainte spre masa înaltă și văzu că ziarul fusese deja deschis la secțiunea a doua. Era imposibil să nu-ți sară în ochi titlul:

BĂRBATUL DIN DESERT VIEW MĂRTURISEȘTE CĂ ȘI-A UCIS SOȚIA.

Un val de neliniște o cuprinse.

— Cât de rău e? întrebă ea. Detectivul Ramirez care ne-a luat declarațiile mi-a promis că va face tot posibilul să nu mă implice.

— Nu pomenește nimic de tine. Nici de tine, nici de Enhanced Interiors. Și nici de soții Taylor. Amintește doar de niște focuri de armă într-o rezidență privată.

— Ce ușurare. Dar Ethan? A fost primul lui caz aici, în Whispering Springs. I se recunoaște meritul?

— Acum urmează partea amuzantă, spuse Arcadia. Citește ultimele două paragrafe.

Zoe constată că Ethan le marcuse pentru ea cu o săgeată groasă.

. Un purtător de cuvânt al poliției a recunoscut că crima putea să rămână nedescoperită dacă nu ar fi intervenit detectivul particular. „Investigațiile sale cu privire la dispariția doamnei Jennifer Mason au rezolvat cazul”, a spus purtătorul de cuvânt.

Am contactat un reprezentant al Radnor Security Systems, firma locală care furnizează serviciile de protecție în Desert View, precum și câteva companii mari din zonă. Acesta a transmis toate întrebările noastre

directorului companiei, Nelson Radnor, care a refuzat să dea vreo declarație invocând politica de confidențialitate a companiei în privința clienților.

— Radnor. Zoe înhăță ziarul. Proștul de reporter a încurcat agențiile.

— A crezut că detectivul era angajatul lui Radnor, asta fiind cea mai tare companie de securitate din zonă.

— Reporterii nu trebuie să facă presupuneri. Clocotind de mânie, lovi marginea mesei cu ziarul. Trebuie să fie obiectivi.

— Chiar așa? De când?

Zoe oftă.

— Sărmanul Ethan. Își pune viața în pericol, face toată treaba și nu i se recunoaște nici un merit.

— Privește și partea bună a lucrurilor – a ajuns în patul tău ieri-noapte. Nici un bărbat nu a mai avut un asemenea succes în ultima vreme.

Un clopoțel zăngăni undeva în întunericul care învăluia tavanul la Single-Minded Books. Ethan închise ușa și așteptă să se obișnuiască cu semiîntunericul. Îl cunoștea pe proprietar, Singleton Cobb, doar de trei săptămâni și nu reușise să-și dea seama dacă era un adept al economiei de electricitate sau avea impresia că se crea astfel o atmosferă deosebită, specifică unui magazin de antichități.

Locul era atât de înghesuit încât abia se putea mișca. Dacă Zoe ar vedea cum arată, probabil că i-ar sugera lui Singleton să scape de dulapurile pentru cărți. Cu siguranță că dădeau peste cap fluxul de energie.

Colecția era impresionantă, mai ales dacă o comparai cu dimensiunile relativ mici de magazinului. Fiecare dintre rafturile înalte până în tavan era înțesat cu volume rare din ediții limitate de diverse genuri literare. Mirosea ușor a mucegai de la cărțile vechi și a piele.

Distinse o mișcare în spatele magazinului. Silueta lui Singleton se materializă în lumina albastru-verzuie pe care o răspândea ecranul calculatorului.

Dacă l-ai vedea pe stradă, fără să știi din ce își câștigă existența, cugetă Ethan, nu ai bănuî că are un anticariat și se ocupă cu vânzarea cărților vechi. La o primă vedere, nu părea să aibă nimic în comun cu tipul de anticar academic.

Constituția lui Singleton te ducea cu gândul la o bucată mare de granit. Era cât un munte și părea să aibă vreo cincizeci de ani. Ca și piatra expusă elementelor naturii, se decolorase puțin, dar sigur nu se înmuiase. Capul, ras, lucea de parcă ar fi fost lustruit. De sub mânecile ridicate ale cămășii de dril se îțeau vârfurile unduitoare ale unor tatuaje complicate. Pe scurt, arăta ca un luptător fioros.

Singleton îl fixă prin lentilele rotunde ale ochelarilor cu rame aurii.

— Vad că ai primit mesajul meu.

— L-am găsit când am ajuns la birou.

Singleton gâfâi.

— Te-am auzit când ai ajuns. Cam târziu, nu?

— Nu știam că îmi urmărești programul cu atâta atenție.

— Nu-i de mirare. Suntem singurii chiriași din clădire și biroul tău e chiar în față. Aud tot ce mișcă pe scările astea.

— Am fost cam ocupat. Am stat aseară până târziu cu un client.

Singleton se sprijini cu coatele pe poliță și îl privi curios.

— Afacerile cu care ai fost ocupat ieri.

— Da?

— Am citit de Mason, de patul pătat cu sânge și de focurile de armă. Foarte interesant. Nu cumva tu erai ăla pe care l-au ocolit gloanțele?

— Cum ți-ai dat seama?

— Nu prea am ce face, așa că pierd timpul pe aici și speculez. Mi-am amintit de domnița care a tot urcat și a coborât pe scări căutându-te, iar ziarul a menționat prezența unei femei la fața locului fără a-i da numele. Mai știam că ai plecat devreme ieri-dimineață și nu te-ai mai întors toată ziua. Pe de altă parte Radnor se ocupă în special de afaceri mari. Nu-mi imaginez pe nimeni de la ei umblând după un pat pătat de sânge. Am reușit să pun lucrurile cap la cap?

— Trebuia să te faci detectiv.

— Nu prea cred. N-am de gând să încasez gloanțe, așa cum era s-o pățești tu ieri.

— A fost vina clienței. Ethan traversă camera spre polița de sticlă. Eu, personal, prefer să evit astfel de practici dacă e posibil.

— Dai vina pe cliență, ai?

— Evident.

Singleton păru că pricepe.

— Și, ai stat până târziu ca să-i explici punctul tău de vedere cu privire la actul ei necugetat?

— Cam așa ceva, spuse Ethan ridicând din umeri. Partea bună e că nu i-a apărut numele în ziar. Va fi liniștită.

— Eu nu dau vina pe ea. Probabil că nu i-ar prinde bine pentru afacere să se știe că a fost implicată într-o încăierare cu focuri de armă în casa nou decorată a unui client.

— Probabil.

— Pe de altă parte, nu i-ar fi stricat puțină publicitate dacă ar fi ajuns și numele tău în articol.

— Pe de o parte câștigi, pe de alta pierzi. Ethan se propti cu amândouă mâinile pe marginea de lemn a poliței. Unde e jurnalul meu?

— Aici. Singleton se răsuci puțin, luă un plic mare de pe biroul din spatele lui și i-l întinse lui Ethan. Am dat de el prin intermediul unui afacerist de pe Internet care s-a specializat în jurnalele intime din secolul douăzeci. Am plătit mai mult și mi l-a trimis a doua zi.

— Sunt impresionat. Ethan deschise plicul și scoase un volum subțire, legat în piele. Am căutat și eu pe Internet înainte de a apela la tine. Am găsit câteva indicii în presă despre crimă, dar nici urmă de jurnal.

— Internetul a schimbat mult comerțul de antichități, spuse Singleton. Dar, ca în orice afacere, trebuie să ai relații ca să găsești marfă de calitate.

Ethan examinează cartea. Pielea era crăpată, dar paginile păreau în stare foarte bună. Se uită la primele cuvinte din jurnal. Scrisul era viguros, curgător.

Jurnalul lui Abner Bennett Foote.

Deschise cartea la întâmplare și citi primele rânduri.

„... Nightwinds e în sfârșit gata. Camelia mea iubită are acum un decor pe măsura extraordinarei sale frumuseți...”

Ethan închise jurnalul.

— Am noroc. Scrisul lui Foote este cât se poate de lizibil.

Singleton ridică o sprinceană.

— Te superi dacă te întreb de ce vrei jurnalul? Doar pentru că locuiești în casa aia veche pe care a ridicat-o?

— Indirect. Ethan băgă cartea în plic. De fapt, mă interesează moartea Cameliei Foote.

— Adică?

— Investighez crime mai vechi. Ethan scoate portmoneul din buzunar. E un fel de hobby.

— Aha. Nu știam că a fost asasinată. Se povestește că s-a îmbătat rău la o petrecere, cu mulți ani în urmă, și a căzut în canion.

— Țsta a fost verdictul oficial, dar articolele din ziarele de atunci nu excludeau posibilitatea să fi fost ucisă. Se pare că mulți oameni, inclusiv șeful poliției locale l-au bănuit pe soțul ei că a ucis-o într-o criză de gelozie.

— Ce pasiune neobișnuită, spuse Singleton. Presupun că nu este foarte diferită de o partidă de șah pe Internet.

— Tu asta faci? Îl întrebă Ethan întinzându-i cartea de credit.

— Printre altele. Singleton o trecu prin aparat. A fost o vreme când lucram pentru o companie de cercetare specializată în criptografie. Nu mă mai ocup cu asta, dar jocurile de șah mă ajută să-mi „fac mâna”, cum se zice.

— Criptografie? Cum ar fi securitatea și codarea pe calculator?

— Da.

— Ești tare.

— Eram. M-am cam ars.

— Dar încă te mai pricepi la rețele?

— Desigur.

Ethan luă bonul de carte de credit și îl semnă.

— Te ocupi cumva și de consiliere ca liber-profesionist?

— Nu pe termen lung. La ce te gândești?

— Uneori trebuie să caut anumite informații și e nevoie de un specialist care să spargă Internetul. Pot face rost de informațiile standard de la surse obișnuite, dar nu sunt chiar un expert pe calculator. Am câteodată nevoie de cineva care să caute mai bine și mai repede. Nu-mi permit să lucrez cu tipul la care apelam în L. A. Te interesează?

Singleton căzu o clipă pe gânduri.

— Nu-ți permiți să lucrezi cu tipul celălalt? Asta nu sună prea bine.

— Truax Investigations este o afacere mică, în faza de început. Știi cum e.

— La naiba, de ce nu? rânji Singleton. Nu mi-ar strica o escapadă din când în când. Comerțul cu cărți e interesant, mai am și partidele de șah, dar nu mă jenez să recunosc că e cam plictisitor. Viața mea socială s-a dus de când mi-a plecat nevasta.

— Cunosc sentimentul. De ce v-ați despărțit?

— Mi-a zis că nu mă interesa să avansez pe scara socială. Probabil pentru că am refuzat să intru în clubul de golf de la Desert View.

Ethan dădu din cap.

— Am auzit și eu ceva asemănător de la a treia nevastă.

— Da? Și celelalte două ce au zis?

— Prima mi-a spus că s-a măritat cu mine din greșeală. A doua că nu comunicam deloc. Cred că încerca să fie politicoasă.

— Și ce voia să spună de fapt?

— Că o plictiseam.

Telefonul sună puțin înainte de ora douăsprezece. Zoe se grăbi să răspundă.

— Enhanced Interiors.

— Văd că ai ajuns în cele din urmă la lucru, zise Ethan.

Nodul care i se formase în stomac și pe care se hotărâse să îl ignore dispăru.

— Trebuia să mă trezești înainte de a pleca, zise ea țâfnoasă.

— M-am gândit că e mai bine să dormi. Păraai foarte obosită după coșmarul de peste noapte.

— Hmm.

— Cum te simți?

— Bine, mulțumesc. Era timpul să schimbe subiectul. Apropo, am văzut ziarul. Nelson Radnor este un ticălos, nu? I-a convenit să-i lase pe ziaristi să creadă că ei au rezolvat cazul lui Jennifer Mason. Ce tupeu!

— Aș prefera să discutăm despre nota de plată.

Zoe privi încruntată fotografia cu Nightwinds de pe perete.

— Ar trebui să fii mai diplomat, mai delicat când abordezi problema banilor. Te porți de parcă ai fi un mercenar de doi lei.

— Doar de doi lei? Trebuie să mai exersezi puțin. Uite, tu ai o afacere mică. Știi cât de important e să ții cont de toate încasările. Vrei să treci pe la biroul meu azi după-masă după ce închizi? Putem discuta detaliile împreună.

Potolește-te, inimă.

— De ce nu-mi trimiți nota de plată prin poștă?

— E cam complicat dacă ne gândim la mica noastră înțelegere. Ethan tăcu puțin. N-ai uitat de ea, nu?

— N-am uitat.

— Bine. M-am mai gândit și am ales camera pe care vreau să o redecorezi.

— Cât de mare este? întrebă ea precaut.

— Destul de mare. E dormitorul meu. O să te duc acolo să vezi cum e. Dormitorul. Doamne!

— Nu știu dacă voi avea timp în seara asta, spuse ea încurcată.

— După aceea îmi iau nepoții și pe mama lor la o pizza. Poți veni și tu. Era atât de degajat, gândi ea. O invitație așa, la întâmplare. Pe moment nu putu scoate o vorbă. O ieșire cu familia la o pizza. Suna atât de normal.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea în cele din urmă. Mi-ar face mare plăcere.

La ora cinci în după-amiaza aceleiași zile ședea în uriașul fotoliu din biroul lui Ethan, cu copia notei de plată de la Truax Investigations pe genunchi.

— Cinci sute de dolari pe cheltuieli diverse? Ridică nota unde erau toate cheltuielile înșirate pe puncte și o flutură în aer. E ridicol, spuse ea furioasă.

Ethan se așeză comod, sprijinindu-și coatele pe brațele fotoliului, și punându-și picioarele încălțate în adidași pe colțul biroului.

— Prețul mitei, ca toate cele de pe piață, a crescut.

— Trebuia să-mi fi spus sumele astea înainte să fi dat cinci sute de dolari paznicului și individului de la depozit.

— Nu am avut timp să te sun. De fiecare dată a trebuit să iau decizii pe loc.

— Pun pariu că nu ai mai fi fost atât de generos dacă ar fi fost vorba de banii tăi.

Ethan își împreună vârfurile degetelor și îi aruncă o privire autoritară.

— Informațiile și ceea ce am obținut cu ajutorul mitei au fost vitale pentru rezolvarea cazului.

— Ceva îmi spune că ai fi putut obține informațiile respective cu mult mai puțini bani. Apoi văzu ceva pe factură care îi reaprinsе mânia. Și ce e cu cheltuielile de călătorie? Mi-ai spus că le vei suporta singur.

— Doar local. A trebuit să ies din oraș ca să ajung la depozit.

— Mese? propti degetul pe un alt punct de pe factură. Mă pui să-ți plătesc sandwichul și cafeaua cât timp ai fost plecat din oraș?

— Trebuie să-mi mențin forțele.

Înainte să apuce să comenteze și o altă cheltuială ridicolă, se auziră pași pe scări. În camera cealaltă răsunară vocile a doi băieți.

„Unchiule Ethan, mai e încă aici? Nu ai păstrat-o doar pentru tine, nu?”
„Mama ne-a obligat să trecem pe la un magazin idiot. Din cauza asta am întârziat. „

Ușa biroului se deschise larg și doi băieți în blugi, tricouri și adidași dădură năvală înăuntru. Zoe îi recunoscuse pe adolescenții peste care era să dea pe scări cu ocazia primei ei vizite la Truax Investigations.

Se opriră brusc și se holbară la ea cu o curiozitate prost mascată.

— Oho! făcu cel mai mare. E încă aici.

Ethan îi examinează pe cei doi invadatori.

— Permite-mi să-ți fac cunoștință cu nepoții mei. Jeff și Theo, faceți cunoștință cu domnișoara Luce.

— Bună, spuse Theo.

— Bună, domnișoară Luce, spuse Jeff.

— Îmi pare bine de cunoștință, le răspunse Zoe politico. Se întrebă ce făcuse ca să merite un asemenea interes din partea celor doi băieți.

Jeff se întoarse spre Ethan.

— Putem merge la tine acum?

— Da. Ethan se uită la ceas. Unde e mama voastră?

— Sunt aici.

Zoe întoarse capul și văzu o femeie atrăgătoare, cu păr castaniu scurt și cârlionțat. Purta o bluză galben-pai și pantaloni maro închis.

— Sunt Bonnie Truax, spuse zâmbind. Mama acestor doi vârcolaci. Tu trebuie să fii Zoe.

— Da. O să-mi placă, își spuse Zoe. Îmi pare bine.

Se pregătea să o întrebe de ce spusese că fiii ei sunt vârcolaci, dar înainte să poată formula întrebarea, Ethan se ridică.

— Hai să o luăm din loc, spuse el. O să facem o escală acasă la mine ca să vadă și Zoe camera pe care o va redecora.

— Pot să vin cu tine în mașină, unchiule Ethan? îl rugă Jeff.

— Și eu, sări și Theo. Vreau să văd cu ochii mei ce se va întâmpla când domnișoara Zoe Luce va vedea ce e în casa ta.

Ethan le privi pe Zoe și Bonnie.

— De ce nu mergem toți cu mașina mea și de acolo la pizza?

— Super. Jeff se năpusti spre ușă.

— Ne vedem jos.

Theo o luă și el la goană după fratele lui.

— Așteptați-ne în hol, strigă Bonnie după ei.

— S-a făcut, răcni Jeff peste umăr.

Amândoi băieții se făcură nevăzuți pe scări.

Zoe se uită la Ethan.

— Ai ceva să-mi spui în legătură cu casa ta?

— E ceva de lucru la ea, spuse Ethan și se dădu la o parte ca să treacă cele două femei.

— De muncă, nu glumă, se strâmbă Bonnie. Nu ți-a spus? A cumpărat Nightwinds, matahala aia roz de la ieșirea din oraș.

Zoe se opri în capul scărilor, uluită.

— Casa aceea mare în stil spaniol colonial de pe buza canionului? Doamne ferește, e gigantică. A fost construită în anii '40 nu? Sunt sigură că oferă o atmosferă deosebită, dar pun pariu că înghite o grămadă de bani.

— Am cumpărat-o pe mai nimic de la unchiul meu, spuse Ethan.

— Victor știa că nu o va putea vinde niciodată, spuse Bonnie. Așa că i-a dăruit-o practic lui Ethan.

— Ce să zic, ridică Ethan din umeri. Unchiul Vic a știut că vin.

Zoe începu să coboare scările urmând-o pe Bonnie.

— Trebuie să fii precaut cu ofertele bune în materie de case vechi, spuse ea. Întreținerea costă o avere. Trebuie însă să recunosc că sunt curioasă să văd cum e înăuntru. De ce sunt Jeff și Theo atât de nerăbdători să vadă ce reacție voi avea?

Bonnie se uită la ea peste umăr.

— Ethan le-a spus că te vei prăbuși în convulsii când vei vedea Nightwinds în interior.

Zoe îi aruncă o privire dezaprobatore lui Ethan.

— Mii de mulțumiri.

— A vrut să spună că sensibilitatea ta de decorator nu va rezista șocului, continuă Bonnie.

— Chiar așa? Zoe îi zâmbi rece lui Ethan. Evident că nu știi mare lucru despre forța morală necesară pentru a deveni un decorator de succes.

— Acum câteva zile, când am emis această previziune, chiar nu știam, consimți Ethan. Trebuie să recunosc că ziua de ieri mi-a deschis ochii. Coborî vocea și se aplecă vorbindu-i lângă ureche: Am mai învățat și alte lucruri interesante ieri-noapte. Toți decoratorii poartă lenjerie asortată?

Zoe își dădu seama că nu cuvintele lui o făcuseră să roșească, ci tonului jos, seducător și șagalnic. Din fericire, Bonnie, care ajunsese la capătul scării, nu auzise nimic.

Nici urmă de Jeff și Theo în capul scării.

— Le-am spus să aștepte în hol, se întoarse Bonnie din hol, părând îngrijorată.

Zoe găsea că temerile ei erau nejustificate. Băieții erau probabil pe undeva pe aproape și, chiar dacă Cobalt Street se afla în partea mai săracă a orașului, nu era periculoasă.

— Stai liniștită, Bonnie, spuse Ethan calm. Jeff și Theo n-au pățit nimic. Bănuiesc că sunt în librărie.

Auzindu-i glasul calm, Zoe își dădu seama că era obișnuit să-și liniștească cumnata.

În clipa următoare se auzi și vocea lui Jeff din spatele unei uși întredeschise. „Cine cumpără cărți dintr-astea?” Răspunsul fu un mormăit neinteligibil. „Ai vreun joc pe calculator?” întrebă Theo. Ursul din librărie mormăi din nou ceva.

Bonnie se relaxă.

— Se pare că au găsit pe cine să bată la cap. Mă duc să-l salvez pe bietul om.

— Sunt sigur că Singleton se descurcă singur, spuse Ethan.

Dar Bonnie dispăruse deja în spatele ușii.

Zoe se luă după ea și ajunse la ușă tocmai când Jeff făcea prezentările cu o voce emoționată.

— Mami, el este Singleton Cobb, proprietarul tuturor cărților ăstora vechi.

— A spus că a cumpărat și unchiul Ethan una, interveni și Theo. Și are niște jocuri noi pe calculator.

Zoe încercă să se acomodeze cu semiîntunericul. Prima impresie fu că Singleton Cobb arăta ca un rocker motociclist bătrân, doar că privirea blândă nu se potrivea cu această imagine.

— Sunt Bonnie Truax și ăștia doi sunt ai mei. Îmi cer scuze pentru deranj, spuse Bonnie.

— Nici o problemă, îi răspunse Singleton. Îmi face plăcere să mai treacă cineva pe aici. Se uită la Zoe. Dumneavoastră sunteți clienta, nu? Și femeia anonimă din ziar.

— Ea e Zoe Luce, spuse Ethan. Zoe, Singleton Cobb.

Singleton schiță un zâmbet.

— Sunteți clienta.

— Da, sunt clienta, spuse Zoe făcând o grimasă. Și am drept dovadă factura pentru serviciile furnizate de Truax Investigations. Aveți idee cât costă să mituiești pe cineva în ziua de azi?

— Clientii, spuse Ethan dând din cap, se plâng tot timpul când trebuie încheiate conturile. Le făcu semn lui Jeff și Theo. Haideți, băieți, să mergem. Mai avem ceva treabă și mi s-a făcut foame.

— Trebuie să plecăm, îi zise Jeff lui Singleton. Dar ne vom întoarce altă dată.

— Îmi place ideea, rosti Singleton tăgănat.

— Îmi arăți niște jocuri pe calculator data viitoare? îl întrebă Theo. Eu o să-ți aduc niște prăjituri făcute de mama.

Singleton se uită la Bonnie.

— S-a făcut.

Ajunși în stradă, se îngrămădiră toți în SUV-ul lui Ethan. Mai era destulă lumină afară pentru ca Zoe să observe că Bonnie se îmbujorase.

Jeff și Theo sporovăiră despre noua lor cunoștință, întrebându-se dacă are sau nu o motocicletă. Bonnie rămase tăcută vreme îndelungată.

— Un bărbat interesant, spuse ea în cele din urmă. Nu e așa cum te aștepti să fie.

Nightwinds se profila în toată splendoarea ei roz pe cerul apusului. Ethan ezită puțin când trase mașina pe alee. Poate că nu e cea mai inteligentă mișcare, își zise el.

Ideea inițială fusese simplă. I se păruse o manevră foarte abilă să o încurajeze pe Zoe să-i plătească datoria redecorându-i o cameră, fapt care îi permitea să continue într-un fel relația. Nu luase în considerare posibilitatea ca ea să ajungă la concluzia că are gusturi îndoielnice.

— Lasă-ne să intrăm noi primii, spuse Jeff. Vă aprindem noi luminile.

— Da, spuse și Theo. Știm unde sunt întrerupătoarele.

— Tuliți-o. Ethan îi dădu cheile lui Theo.

Zoe îi privi pe băieți care alergau să deschidă ușa mare.

— Mi se înscenează ceva, nu? spuse ea.

— Îi vei dezamăgi teribil dacă nu te prăbușești cu spume la gură, replică Bonnie.

— Cred că aş putea mima câteva spasme, spuse Zoe.

Jeff și Theo ajunseră la ușă, o deschiseră și se făcură nevăzuți în hol.

Apoi luminile se aprinseră. Ethan o urmări cu privirea pe Zoe care se apropia de pragul ușii. Avu impresia că ezită o clipă, ca și cum și-ar fi făcut curaj. Poate că se hotărâse să joace puțin teatru pentru Jeff și Theo. Sau, cine știe, avea el vedenii.

Apoi își aminti cum se oprise puțin înainte să intre prima dată în biroul lui. Poate că așa proceda ea când intra într-o încăpere. Un tic de decorator.

Zoe dispăru în interior. Ethan o urmă și văzu cum se întoarce ușor în cerc, scanând cu privirea toate detaliile ornamentale roz.

— E uimitor, spuse ea cu o voce joasă.

Bonnie râse.

— Incredibil, nu?

— Ai dreptate. Zoe o luă încet spre sufragerie. Parcă văd o petrecere de la sfârșitul anilor '40. Invitați îmbrăcați elegant și mașini de epocă parcate pe alee. Ce grozav trebuie să fi fost!

Jeff o privea cu atenție.

— O să leșinați, domnișoară Luce?

— Nu prea cred, îi răspunse Zoe, parcă cerându-și scuze.

Theo o privi dezamăgit.

— Sunteți sigură?

— Destul de sigură, spuse ea.

Ethan râse înfundat

— Cam asta a fost distracția.

— Poate că va începe să se zbată când va vedea și celelalte camere, spuse Theo.

Bonnie se uită la Zoe.

— Nu-i lua în seamă.

— Să mergem în sufragerie, zise Jeff nerăbdător. E un tablou cu doamna Foote deasupra șemineului.

Porniră toți spre sufragerie. Bonnie mergea chiar în spatele lui Zoe.

— Se spune că magnatul care a construit casa asta, Abner Bennett Foote, o iubea enorm pe Camelia. Era mai tânără cu aproape treizeci și cinci de ani decât el. O copleșea cu bijuterii și blănuri. Nu s-a mai căsătorit după moartea ei.

Se opriră toți în fața portretului. Zoe se uită îndelung la femeia fermecătoare îmbrăcată într-o rochie de seară din satin roz, împodobită cu mărgele.

— Era foarte frumoasă, spuse într-un târziu.

— Așa e, consimți Bonnie.

În ceea ce-l privea, lui Ethan i se părea genul de femeie care aduce necazuri. Genul care își folosește frumusețea pentru a-i manipula pe alții, în special pe bărbați. Dar nu era el cel îndreptățit să judece. Un tip însurat și divorțat de trei ori ca el nu putea fi cei mai imparțial judecător.

— Bineînțeles, spuse Zoe, contribuie și faptul că e practic îngropată în diamante.

— Adevărat, aprobă Bonnie. Bijuteriile conferă întotdeauna un aer deosebit.

— Cui îi pasă de bijuteriile ei? spuse Theo. Să mergem în sala de cinema.

— Da, e cel mai frumos loc din toată casa, încuviință Jeff. Are un televizor cu ecran mare și un aparat de floricele.

Băieții o luară la goană pe un culoar boltit. Zoe și Bonnie îi urmară. Ethan, rămas în urmă, încerca să aprecieze reacția lui Zoe.

Până aici e bine, își spuse el. Cel puțin nu e disprețuitoare. Pare doar surprinsă. Probabil că vedea casa ca pe o provocare profesională.

Când ajunseră în sala de proiectii, Jeff și Theo se agățară de mânerele masive de alamă ale ușilor.

Zoe admiră intrarea lucrată minuțios, cu plăci roz pastel și muchie aurită.

— Îți taie respirația. Nici nu vreau să mă gândesc cât ar costa azi lucrarea asta.

— Eu i-am spus lui Ethan că nu îți va permite să o restaureze, spuse Bonnie. Va fi destul de dificil să o păstreze așa cum e.

— Uite, are o draperie ca să nu intre lumina dacă se deschide ușa în timp ce rulează filmul. Jeff se năpusti în sală. Ceva mai încolo este încă una. Dacă intri pe ușă, ajungi în băruleț.

— Foote l-a instalat probabil pentru ca oaspeții să aibă la îndemână băuturi și aperitive în timp ce priveau filmul, explică Ethan. Se opri lângă Zoe, care rămăsese în prag.

— Are o tejghea roz sculptată. Barmanul putea să intre și să iasă aici prin despărțitura dintre draperii fără să pătrundă nici un pic de lumină în spațiul cu scaune.

— Înțeleg, spuse Zoe. E fascinant.

Entuziasmul ei scăzuse vizibil, observă Ethan. Zâmbea politicos, dar nu mai era veselă. Se crispase. Nu se mai simțea bine.

Jeff dădu la o parte draperiile de catifea ca să se vadă rândurile de scaune aurite.

— Mai e o draperie peste ecranul de proiectie, explică el. Unchiul Victor a pus televizorul mare în fața ei, vezi?

— Da, văd. Zoe privi în sală, dar nu intră. Grozav.

— Mai ales când facem floricele, spuse Theo.

— Sunt impresionată, murmură Zoe.

Ethan se uită la ceas.

— Să mergem să ne uităm și în dormitorul pe care îl vei redecora, Zoe.

Jeff se grăbi să iasă din sala de proiectii.

— Pe aici, domnișoară Luce.

Zoe se întoarse din ușa sălii, vădit ușurată.

Nu are spasme, concluzionează Ethan în sine, dar e pe aproape.

În fața ușii dormitorului zugrăvit în roz și auriu, Zoe se opri pentru a doua oară. Apoi intră relaxată și examinează evident amuzată patul enorm, aurit, pereții de un roz bombon amețitor și carpetele cu orhidee.

Când se întoarse, Ethan răsuflă ușurat văzându-i zâmbetul.

— Doamne, chicoti ea. Trebuie să fii foarte calm ca să dormi într-o astfel de cameră.

Ethan aștepta în prag.

— Are cea mai bună vedere spre canion.

— Între noi fie vorba, mie mi se pare un fel de budoar pentru o curtezană bine plătită, remarcă Bonnie.

— Ce e o curtezană, mamă? întrebă Jeff.

— E timpul să mergem la pizza, interveni Ethan.

Putea să fie și mai rău, își spuse Zoe. Îi fusese groază de dormitor, însă o speriasse sala de cinema. Din fericire, orice se întâmplase în spațiul acela fusese demult. Violența și pasiunea impregnate în pereți erau atenuate și tăcute acum. S-ar fi descurcat dacă ar fi trebuit, dar se bucura că nu era camera pe care voia Ethan să o reamenajeze.

Cina cu pizza și salată era ceva obișnuit pentru Jeff, Theo, Ethan și Bonnie, dar pentru ea fusese ceva special. Se simțise ca o ființă normală, ca și cum ar fi avut din nou o viață reală.

După ce terminară de mâncat, ieșiră toți în întunericul înmiresmat al serii. Fountain Square era luminat ca de sărbătoare. Oamenii se plimbau printre fântânile colorate, ieșeau sau intrau în alte restaurante.

Jeff și Theo vrură să vadă pasajul video, iar Ethan, cu firea lui conciliantă, acceptă.

Bonnie și Zoe se așezară pe o bancă și se uitară la cei trei care își croiau drum printre fântânile arteziene.

Jeff și Theo țopăiau în jurul lui Ethan. Privindu-i, Zoe își imagina doi pui de lup mici și neliniștiți învârtindu-se în jurul masculului dominant al haitei.

— Probabil că nu e treaba mea, spuse Bonnie după o vreme, dar vreau să-ți spun că mă bucur foarte tare că Ethan te-a invitat să vii cu noi.

— Glumești? Nici nu mai țin minte când m-am simțit așa de bine ultima dată, răspunse Zoe cu sinceritate. Seara asta m-a ajutat să mă relaxez.

Bonnie râse.

— Mi-e greu să cred. Nu-mi imaginez cum ar putea o pizza într-un restaurant zgomotos și cu doi băieți guralivi pe cap să fie pe placul cuiva care are de unde să aleagă.

— Jeff și Theo sunt grozavi.

— Mulțumesc. Îmi cer scuze pentru accidentul cu sosul de pizza. Sigur nu vrei să mă lași să plătesc eu pentru curățătorie?

— Fii serioasă. Pizza a fost delicioasă. Merită să plătești și curățatul fustei pentru ea.

Zoe îi văzu pe băieți trăgându-l pe Ethan în pasajul video și o cuprinse nostalgia. În cealaltă viață a ei simțise cum e să faci parte dintr-o familie, cel puțin până în primul an de facultate, când părinții ei muriseră într-un accident de mașină. După tragedie, sentimentul că era complet singură în lume fusese cumplit. Luptase cu demonii gemeni ai depresiei și fricii și se refugiase în studiu.

După facultate se alesese cu o diplomă în arte frumoase și cu încă ceva, un fel de al șaselea simț, de care s-ar fi putut lipsi.

Dintotdeauna avusese senzații ciudate în anumite case sau camere, dar în mare parte erau slabe și nu o deranjau prea tare. Le acceptase ca pe ceva normal, și poate că așa și erau până la un anumit nivel de percepție. La

urma urmei, mulți oameni vorbeau de senzația de *déjà vu* sau de neliniște când intrau prima dată într-o anume casă sau cameră.

Apoi, în anii aceia de singurătate petrecuți la facultate, când se interiorizase timp îndelungat, reacțiile ei la diversele spații se acutizaseră. Singura ei excursie în Europa, un cadou pe care și-l făcuse pentru a sărbători primul an de când se angajase la un muzeu, se transformase într-un coșmar. După ce vizitase trei castele străvechi cu istorii sângeroase în două zile, se întorsese atât de deprimată și înfrigurată, încât crezuse că se molipsise de o boală exotică. A doua zi dimineață făcuse rezervare la avion, împrumutând mult pe cartea de credit ca să plătească costul întreg pentru o călătorie la clasa a doua.

Până la urmă fusese nevoită să admită că, indiferent ce simțea în momentul în care intra într-o cameră ai cărei pereți erau impregnați cu violență sau un alt sentiment negativ intens, nu se mai putea vorbi de o senzație normală.

Până să-l întâlnească pe Preston, reușise să-și ascundă acest simț special. Învățase și câteva măsuri de precauție. Se oprea întotdeauna înainte de a intra într-o cameră ca să se asigure că nu va fi cuprinsă de senzații neplăcute. Cu excepția Arcadiei, nu spusese nimănui tot adevărul cu privire la sensibilitatea ei, nici măcar lui Preston.

Preston Cleland fusese un bărbat bun și iubitor, care ar fi încercat din tot sufletul să o înțeleagă și să o accepte așa cum era: o ciudățenie. Dar, în adâncul sufletului, ea știa că nu ar fi fost corect să-l împovăreze cu sentimentul că se însurase cu o femeie care simțea anumite chestii în pereți. Deși ar fi iubit-o în continuare, nu ar mai fi privit-o niciodată cu aceiași ochi. Nu ar fi suportat gândul că o privește cu milă, îngrijorare și teamă.

Preston avusese destule probleme din cauza vărului său și a celorlalți membri lacomi și avari din familia sa.

— Știi, spuse Bonnie pe un ton de taină, este prima dată când Ethan invită o femeie în oraș împreună cu băieții și cu mine după ce l-a părăsit ultima soție.

— Hmm. Zoe încercă să pară cât mai dezinteresată. Bonnie se încruntă.

— Ți-a spus că e divorțat, nu?

Zoe își dresе vocea.

— Am impresia că a spus la un moment dat că s-a căsătorit și a divorțat de mai multe ori.

— E puțin exagerat.

— Cred că a menționat trei căsătorii și trei divorțuri, spuse Zoe.

— Trei nu înseamnă de mai multe ori.

Zoe încuviință politicos, dar nu comentă.

— Bine, bine. Știu la ce te gândești. Dacă aș fi în locul tău, aș gândi la fel. În aparență, trei drumuri la altar și la tribunalele de divorț te fac să crezi că omul are o anumită incapacitate de implicare. Dar Ethan e altfel.

— Bonnie, stai liniștită. Nu trebuie să-i iei apărarea. Între mine și Ethan nu există ceea ce se poate numi o relație serioasă. Abia ne cunoaștem. Eu sunt doar un client.

— Orice ai fi, spuse Bonnie, nu ești doar un client. Dacă ar fi așa, nu te-ai fi invitat să ieși la o pizza cu noi. Ethan nu prea amestecă viața profesională cu cea privată.

— Înțeleg. Zoe nu continuă, pentru că nu știa ce să spună.

— Adevărul e că Ethan este doar ghinionist în dragoste. Bonnie ridică trei degete. S-a căsătorit cu Stacy la douăzeci și doi de ani. Ea avea doar nouăsprezece. Erau prea tineri amândoi. Stacy venea dintr-o familie dezorganizată. Căuta ceva solid, iar Ethan a căzut în capcana rolului unui cavaler în armură strălucitoare.

— Ce s-a întâmplat?

— După nici un an, Stacy i-a spus că îl părăsește pentru a-și urma, ăă, vocația religioasă.

— Dumnezeu mare, s-a călugărit?

— Nu chiar, spuse Bonnie. A intrat într-un grup religios strict și foarte limitat.

— O sectă.

Bonnie dădu aprobator din cap.

— Mă tem că da. Au divorțat și au mers fiecare pe drumul lui. Apoi, după ce și-a deschis agenția de protecție, a întâlnit-o pe Devon. Altă greșală gravă.

— De ce?

— Devon s-a îndrăgostit de Ethan pentru că avea o slăbiciune pentru bărbații cu slujbe dure. Când a aflat că cea mai mare parte a muncii sale se desfășura în spatele unui birou, la telefon sau pe calculator, l-a părăsit ca să se căsătorească cu un pilot de raliu.

— Bonnie, eu sincer...

— Kelly, soția numărul trei, a apărut după ce își pusese afacerea pe picioare și câștiga mulți bani. S-au înțeles bine cât timp afacerea a mers, dar Kelly nu a rezistat falimentului.

— Nu știam de faliment, spuse Zoe.

— A fost rezultatul direct al unei anchete asupra unei crime la nivel înalt. Bonnie își împreună mâinile în poală și rămase cu privirea ațintită pe apele unei fântâni arteziene din apropiere. Niște persoane influente din L. A. Nu au fost încântate de ce s-a întâmplat când Ethan a identificat criminalul și a scos la iveală manevrele financiare care au determinat crima. Când s-a terminat totul, s-au asigurat că Ethan plătește prețul pentru pierderile mari pe care le suportaseră ei.

— Cine a fost asasinat?

— Soțul meu, Drew, șopti Bonnie.

Zoe împietri.

— Fratele lui?

Bonnie încuviință din cap.

— Da.

— Așadar, din cauza asta lipsește tatăl copiilor acum. M-am întrebat și eu. Oh, Bonnie, îmi pare atât de rău.

— Drew a fost ucis în urmă cu trei ani, în noiembrie. I-au trebuit luni întregi lui Ethan ca să-l găsească pe asasin și pe cel care îl plătise. Chiar înainte de începerea procesului, mercenarul, care ieșise pe cauțiune, a fost împușcat de o persoană sau persoane necunoscute.

— Ipoteza logică fiind că angajatorul acestuia s-a hotărât să scape de el ca să nu depună mărturie.

— Da. Dar nu aveam nici o dovadă. Procesul a durat săptămâni în șir. În cele din urmă, Simon Wendover, bărbatul răspunzător de moartea lui Drew, a părăsit tribunalul liber.

Singura consolare a fost că afacerile lui ilegale fuseseră dezvăluite în detaliu de presă și acest lucru a dus la destrămarea unei mari părți din imperiul financiar pe care-l conducea.

Zoe își încleștă mâinile pe marginea băncii.

— Uneori, o lovitură financiară este singura satisfacție pe care o obții.

— Da. Nu e suficient

— Nu, aprobă Zoe încet. Nici pe departe.

— În orice caz, persoanele bogate care au suportat consecințele destrămării imperiului lui Wendover au considerat că Ethan trebuie să primească o lecție. Coalizându-se, au reușit să aducă Truax Security la faliment. Le-a trebuit doar un an ca să distrugă tot ce construiseră Ethan în zece. S-a dus la fund o dată cu corabia lui.

— Îmi închipui ce greu i-a fost.

— După faliment și înțelegerea de divorț, nu i-a mai rămas mare lucru. Putea să lucreze o vreme la unii dintre vechii lui rivali, de unde primise câteva oferte. Dar lui Ethan îi place să fie propriul lui șef.

— Nu mă miră.

— Am discutat și am hotărât să ne mutăm în Whispering Springs. Am fost amândoi de acord să creștem copiii undeva în afara Los Angelesului.

Zoe o privi atentă.

— Ethan locuiește împreună cu Jeff și Theo?

— Ethan a luat locul lui Drew în viețile lor, spuse Bonnie încet. Îi voi fi recunoscătoare toată viața. Într-o zi, Jeff și Theo îi vor mulțumi și ei. Momentan, li se pare că ceea ce face Ethan e normal. Prezența lui le dă sentimentul de siguranță și stabilitate. Și un echilibru emoțional. Eu încă mai am tendința să îi cocoloșesc. Dacă aș fi fost singură, probabil că i-aș fi transformat în niște nevrotici.

— Nu trebuie să te simți vinovată că îi cocoloșești. Dacă aș fi în locul tău, m-aș comporta la fel.

— Ceea ce încerc să îți spun despre Ethan este că nu se teme de responsabilități. De fapt, nu poate fi altfel. Problema lui e că nici o femeie nu l-a iubit cu adevărat.

— Aha. Zoe se îndoia că asta era toată povestea. Trei divorțuri necesitau mai multe explicații. Dar nu era ea persoana care să le ceară. Ce știa ea? Îl întâlnise acum câteva zile. Recunoștea totuși că devotamentul de care dădea dovadă era emoționant.

— Sentimentul că ne putem oricând baza pe Ethan ne-a ajutat să trecem peste cel mai urât coșmar, încheie Bonnie.

— Mă bucur că v-a fost aproape, spuse Zoe. Dar ce s-a întâmplat cu Wendover? E atât de nedrept, de rău că ticălosul care ți-a ucis soțul se află încă în libertate.

Bonnie o privi drept în ochi.

— Dar Wendover nu e în libertate. Am uitat să-ți spun și finalul poveștii. Simon Wendover s-a înecat la câteva săptămâni după proces. A căzut de pe iahtul lui, ancorat în Catalina. Era singur. Se spune că băuse foarte mult.

Pe Zoe o trecu un fior. Îl privi pe Ethan care se îndrepta spre ele târându-i pe cei doi nepoți după el. Îl cunoștea doar de câteva zile, dar știa destule despre el ca să-și dea seama că dacă a pornit în căutarea asasinului fratelui său, nu va lăsa nimic, nici măcar capriciile unui sistem judiciar imperfect, să-i stea în cale.

Orice s-ar fi întâmplat cu Simon Wendover în noaptea aceea pe iaht, nu putea fi un accident.

Îi invidia pe Bonnie, pe Ethan și pe băieți. Cel puțin lor li se făcuse dreptate. Ea nu fusese la fel de norocoasă. Nu răzbunase nimeni uciderea lui Preston. Avea planurile ei, dar chiar dacă ar reuși, rezultatul ar fi doar umbra palidă a unei răzbunări.

— Mă bucur că Simon Wendover s-a înecat, zise ea înverșunată.

— E sigur că nu l-a plâns nimeni.

— Cred că ați trăit zile îngrozitoare.

— E adevărat. Bonnie se ridică în picioare. Dar, privind în urmă, cred că partea cu mediumul a fost cea mai rea.

Pe Zoe o cuprinse sentimentul neplăcut că un pericol iminent plutește în aer. Se ridică încet în picioare. Nu vreau să aud, își spuse ea. Dar nu avea de ales.

— Ce mediu?

— A fost vina mea. Știi, multă vreme după dispariția lui Drew am refuzat să cred că e mort.

— Înțeleg.

— Un așa-zis medium a luat legătura cu mine și mi-a spus că m-ar putea ajuta să-l găsesc. Mi-a vândut tot felul de aberații. Zicea că îl vede într-o cameră, undeva, legat la mâini și la picioare. Mi-a mai spus că după părerea ei trăiește, ținut prizonier undeva. Fiind atât de disperată, i-am căzut în plasă. M-a costat o groază de bani și în final, ca urmare a iluziilor pe care mi le făcusem, mi-a fost și mai greu să accept adevărul.

Ethan, Jeff și Theo se apropiaseră.

— Nu e vina ta, îi spuse Zoe. Și eu m-aș fi agățat de orice speranță.

— După părerea mea, zise Bonnie șovăind, ce mă uimește cel mai tare nu e faptul că Wendover avea o karma foarte încărcată, ci că acel medium a supraviețuit mâniei lui Ethan.

— Aha.

— Ethan îi detestă pe cei care profită de alții. După incidentul ăsta, îi disprețuiește pe cei care pretind că sunt medium. În ceea ce-l privește, sunt

toți niște escroci, niște șarlatani. Îți jur, când a aflat cum mă manipulasem femeia aceea, am crezut că o va strânge de gât.

O jumătate de oră mai târziu, Zoe le spunea tuturor noaptea bună din ușa apartamentului ei.

Se uită la Jeff și la Theo.

— Mulțumesc pentru seara minunată, băieți.

— Puteți veni cu noi și altă dată dacă doriți, propuse Jeff, mărinimos.

— Mulțumesc. Mi-ar face plăcere. Data viitoare promit să aduc niște înghețată.

Când aflaseră că nu avea pic de înghețată în frigider îi uluise pe băieți. Jeff și Theo suportaseră vestea cu bărbăție, dar ea reținuse că nu trebuie să o prindă nepregătită data viitoare. Fu uimită să constate cât de mult spera să mai fie o dată viitoare.

— Mi-e îmi place cu fulgi de ciocolată, spuse Theo.

— O să țin minte, promise ea.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, îi zâmbi Bonnie cu căldură.

Tentația de a-i spune lui Bonnie cât de multe aveau în comun din cauza felului în care își pierduseră soții fusese enormă. Dar să se confeseze cuiva era la fel de riscant ca și complicațiile sentimentale în această nouă viață a ei.

— A fost o seară minunată, spuse Zoe.

— Trebuie să mai repetăm experiența. Bonnie se întoarse spre Jeff și Theo și îi ușui dând din mâini. Haideți, lăsați-l pe unchiul Ethan să-și ia rămas-bun de la Zoe.

Jeff și Theo porniră fără tragere de inimă spre hol. Bonnie îi urmă.

Vocea lui Theo răsună pe coridor:

— Unchiul Ethan o va săruta pe Zoe?

— Nu-i treaba ta, îi răspunse Bonnie. Mișcați-vă, domnilor.

Ethan așteaptă până micul grup începu să coboare scările.

— Da. Unchiul Ethan o va săruta pe Zoe, zise el zâmbind.

O trase ușor spre el. Zoe simți un gol în stomac.

Să nu te obișnuiești, se avertiză ea. Nu va ține niciodată. Oricum, nu pentru multă vreme.

O curiozitate vie anihilă avertismentul. Toată ziua se întrebuse cât din pasiunea de noaptea trecută se datora adrenalinei de peste zi.

Ethan îi acoperi gura cu un sărut, iar ea află răspunsul. Dacă pasiunea nopții trecute se datora adrenalinei, atunci același drog îi curgea prin vene și în seara asta. Cât timp trebuia să treacă până să dispară efectul?

Ethan simți reacția ei și accentuă sărutul. Mâinile lui coborâră spre umerii ei și se opriră pe gât. Cu degetele mari îi sprijinea bărbia, aducându-i buzele așa cum dorea. Era lipită de el și îi simțea excitația.

— Unchiule Ethan? se auzi vocea lui Jeff. Nu vii?

— Sst, îl potoli Bonnie. Hai să-l așteptăm în grădină.

Ethan ridică ușor capul.

— Cred că e timpul să o șterg. Voi avea nevoie de ceva vreme ca să pot adormi.

Se pricepea la vorbe de dragoste la fel de bine ca la anchete, își spuse ea. Trebui să înghită de câteva ori ca să-și dreagă vocea.

— Noapte bună. Îi aranjă gulerul de la cămașă. Îți mulțumesc pentru invitație.

— Cu plăcere.

Ethan făcu un pas înapoi pe culoar și așteptă.

Foarte încet, Zoe închise ușa și o încuie. Când puse în final și lanțul, îl auzi coborând pe scări.

Întorcându-se, se lipi cu spatele de ușă, inspiră și expiră de câteva ori, încercând să își evalueze obiectiv reacțiile. Era categoric puțin amețită. Aproape zăpăcită. Simțea niște furnicături în anumite zone ale corpului. Euforia era încă puternică. Trebui să se stăpânească să nu deschidă ușa, să o ia la goană pe culoar și să-l tragă pe Ethan înapoi în apartament. Singurul lucru care o opri fu gândul că îl așteptau Bonnie și copiii.

Una peste alta, era destul de interesant.

Ca și în viața adevărată.

— Îmi place foarte mult, șopti Bonnie, astfel încât Jeff și Theo, care stăteau pe bancheta din spate sporovăind despre Singleton Cobb și calculatorul lui, să nu audă ce spune. E altfel decât genul de femei cu care te întâlnești de obicei.

— Crezi? Ethan nu își desprinse privirea de la drum. Nu am mai ieșit cu nimeni de multă vreme, nu mai țin minte care e genul meu preferat.

— Nu mă provoca. Dacă ai de gând să tăgăduiești, te voi bate cu propriile tale argumente.

Ethan îi aruncă o privire scurtă, cercetătoare, dar nu-i răspunse. În lumina de bord, Bonnie întrezări umbra unui zâmbet pe chipul lui. Știa de ce îl uimise aluzia ei la singurătate. Îl mustrase adesea că nu reușea să aibă o viață socială, dar pentru prima dată de la pierderea lui Drew făcea aluzie la faptul că nici ea nu avea pe nimeni.

În ultimii ani se străduise să le ofere lui Jeff și Theo o viață sigură și lipsită de griji. Preocuparea de a cunoaște și de a ieși cu cineva fusese pe ultimul plan. Se întreba de ce se gândea la asta acum. Poate pentru că îi văzuse pe Zoe și pe Ethan împreună.

— Când am spus că Zoe e altfel, continuă ea, m-am referit la faptul că nu e ca celelalte soții ale tale.

— Zău? Toate trei au fost diferite una de alta.

— Nu, n-au fost. Ești atras de un anumit tip de femeie.

— Și care ar fi tipul ăsta?

— Toate trei erau suficient de drăguțe și de inteligente în felul lor, dar aveau două lucruri în comun. Primul că erau atrase de tine pentru că arăți bine. Interesant. Misterios. Poate chiar periculos.

— Dar în esență sunt plictisitor, nu-i așa? Nu trebuie să o spui. Devon s-a descurcat destul de bine la capitolul ăsta.

— Nu, nu ești plictisitor. Făcu o pauză. Ești complicat.

— Complicat. Ethan savură cuvântul. Nu sună mult mai bine decât plictisitor.

— Un bărbat complicat înseamnă că o femeie are mult de furcă cu tine. Celălalt lucru pe care l-au avut în comun fostele tale soții este acela că niciuna n-a fost dispusă să-și piardă vremea ca să te înțeleagă. Voiau să-ți pierzi tu vremea să le înțelegi pe ele. Și, sinceri să fim, erau toate foarte greu de întreținut.

— Îhî.

— În plus, ești un tip cu sânge rece și foarte tenace, chiar obsedat de unele lucruri. Asta e bine pentru serviciu, dar nu te ajută prea mult într-o relație.

— Obsedat?

— Să uităm de obsedat, spuse Bonnie repede. Nu am ales bine cuvântul. Am vrut să spun hotărât. Concentrat. Mergi până în pânzele albe. O dată ce ai luat o hotărâre, nimic nu te mai poate întoarce din drum. Uită-te cât te-a costat ancheta referitoare la moartea lui Drew. Și compania, și căsnicia.

— A meritat.

Bonnie îl privi cu atenție.

— Ești mereu dispus să plătești prețul, nu-i așa?

Ethan ridică din umeri.

— Nu capeți nimic pe gratis în lumea asta.

— Atitudinea asta te face un detectiv extraordinar. Dar și înspăimântător.

— Complicat, obsedat și acum înspăimântător. Grozav. Nu prea am șanse să-mi schimb viața.

— Ceea ce încerc eu să-ți spun e că trăsăturile astea sunt atrăgătoare, dar unei femei îi va fi greu să le facă față într-o relație serioasă, de durată.

— Crezi că sunt sortit unei vieți de monogamie în serie?

— Cred, spuse ea apăsător, că ai nevoie de cineva care să poată rezista acestor trăsături care te fac să fii ceea ce ești.

Ethan tăcu o vreme.

— Crezi că Zoe s-ar descurca? întrebă el într-un târziu.

— Nu știu. Dar pot să-ți spun un lucru. Cred că e la fel de complicată ca și tine.

Zoe se așeză pe marginea patului, prinse telefonul între umăr și ureche și se aplecă să-și scoată pantofii.

— Partea proastă este că, după ceea ce s-a întâmplat de la moartea fratelui său, Ethan disprețuiește tot ce ține de clarvăzători.

— Tu nu ești medium, replică Arcadia. Ești doar foarte sensibilă la spații.

— Să fim sincere, sunt puțin ciudată.

— Doar nu ai de gând să-i spui ceva despre asta? Nu are rost. Oricum nu te-ar crede.

— Știu. Zoe se lăsă să cadă pe pernă și privi în tavan. Și-ar zice că sunt nebună. Sau escroacă. Sau amândouă la un loc.

— Da.

— Bonnie mi-a povestit niște lucruri cutremurătoare. Individul care a plătit pe cineva să-i omoare soțul a ieșit liber din tribunal. Exact asta s-ar fi întâmplat dacă aş fi putut convinge pe cineva să-mi dea crezare despre...

— Nu mai spune nimic.

— Scuze.

După părerea Arcadiei, nu era bine să vorbească despre ce se întâmplase în cealaltă viață a lor, și mai ales nu la telefon. Dar câteodată nu se putea abține. Probabil pentru că rămăseseră atâtea lucruri nerezolvate. Nu exista o finalitate, așa cum ar fi spus așa-zisul ei psiholog de la Xanadu, doctorul McAlister. Arcadia era singura persoană cu care putea discuta, fără să riște, despre trecut.

— Cel puțin în cazul fratelui lui Ethan s-a făcut dreptate, spuse Arcadia.

— Știi ceva, drăguța mea? Dacă Wendover a murit pentru că, beat fiind, a căzut de pe iaht, sunt gata să mănânc un cactus.

Arcadia râse.

— Și te vei mai întâlni cu Ethan?

Zoe își aminti de sărutul lui Ethan înainte de despărțire.

— Am impresia că da.

— Perfect. Trebuie să ieși mai des.

— Că ies e una. Dar că mă joc cu focul e alta.

— la lucrurile ușor și simte-te bine. Meriți și tu puțină distracție. Ai avut doi ani grei.

— Am înțeles. Să iau totul ușor și să mă simt bine.

Spuse de Arcadia, lucrurile păreau cât se poate de simple. Adevărul este că Ethan Truax numai simplu nu era.

Se ridică în picioare lângă pat și înhăță cuvertura.

— Bine, o să mă culc. Am o întâlnire dimineată devreme. Trebuie să văd niște accesorii de toaletă.

— Sună interesant.

— O, da.

Trase cuvertura spre capătul patului și în clipa următoare îngheță văzând foaia de hârtie ce ieșea de sub pernă.

— Oh, Doamne.

— Zoe? Vocea Arcadiei era ascuțită. Te simți bine? Ce s-a întâmplat?

Zoe se uita fix la foaia de hârtie, incapabilă să scoată o vorbă.

Recunosc logo-ul imprimat discret în partea de sus, un desen micuț, stilizat, în alb și negru, al unei vile austere de cărămidă așezată pe malul unui lac.

Sub imagine, scria cu caractere elegante numele așezării - CANDLE LAKE MANOR. Nu era nici o adresă și nici un număr de telefon.

Mesajul era compus din litere tăiate din ziar și lipite pe coala de hârtie. Speram să te găsesc aici.

Mai jos scria:

Poți beneficia de șansa de a nu sta în camera 232 contra cost. Vei primi instrucțiuni în viitorul apropiat.

— Zoe? auzi ea vocea tensionată a Arcadiei. Vorbește-mi. S-a întâmplat ceva?

— Da.

Ethan prinse cu ambele mâini mânerile curbate de bronz și deschise ușa dublă, aurită. Apoi intra în holul micuț și dădu la o parte draperiile de catifea.

O vreme rămase locului, încercând să distingă ceva în întunericul albăstrui din sala neluminată.

Zoe nu se oprise din întâmplare în prag; găsisese o scuză ca să nu intre în cea mai interesantă cameră din toată casa.

Descoperi comutatoarele și apăsă câteva. Dispozitivele din bronz și sticlă se treziră la viață și răspândiră o lumină scăzută, plăcută, pe culoarul dintre două rânduri de scaune.

Se uită atent la scaunele aurite, din catifea roz, și se întrebă ce anume din încăperea asta îi dăduse fiori. Era foarte sigur că asta se întâmplase cu ea în momentul în care intrase aici. Zoe se cutremurase.

După o vreme, stinse luminile și se întoarse în biroul lui. Jurnalul lui Abner Bennett Foote se afla acolo unde îl lăsase.

Se așază la birou și îl deschise la pagina unde citise mai devreme.

Frumoasa mea Camelia și-a invitat câteva cunoștințe să petreacă cu noi un lung sfârșit de săptămână. Doamnele vor fi frumoase, iar domnii vor spune cu siguranță povestioare excelente. Se va bea multă șampanie și gin și ne vom ameți cu toții până la miezul nopții. Iubita mea e atât de tânără și de naivă, încât nu vede cât de superficiali sunt toți.

Nu sunt foarte nerăbdător să începem petrecerea, dar nici n-am obiecții. Prietenii sunt foarte importanți pentru Camelia. Când am convins-o pe Floricica mea să se căsătorească cu mine, a ținut să-mi spună că va fi de acord cu condiția să-i permit să se distreze cât de des și de mult dorește. Sfârșitul ăsta de săptămână mă va costa cu siguranță o grămadă de bani, dar dacă asta o va face fericită pe Floricica mea, atunci nimic nu mai contează.

Totuși, se întrevește și o rază de lumină la orizont. Am revăzut lista cu oaspeții și Hill nu figurează pe ea...

— E o scrisoare de șantaj, spuse Arcadia.

— Da. Zoe prinse cu ambele mâini cana de ceai fierbinte așezată în fața ei, pe masă, încercând să se încălzească, dar continua să tremure. Era aceeași stare pe care o avea după fiecare episod de acest gen. Crede-mă, măcar de atât mi-am dat și eu seama.

Erau înconjurate de zumzetul conversațiilor care masca tensiunea discuției lor. Last Exit era o cafenea care se metamorfoza în club de noapte după ora nouă seara. Zoe și Arcadia stăteau într-un separeu ascuns în semiîntunericul din spate. Aveau o vedere bună spre scenă, dar niciuna dintre ele nu era atentă la ce se întâmpla acolo.

— S-a zis cu firewall-ul acela special care trebuia să mă facă invizibilă, comentă Zoe. Tare aș vrea să pun mâna pe agentul care mi l-a vândut.

— Negustorul are o reputație foarte bună, spuse Arcadia. Nu pot să cred că te-a tras pe sfoară.

Zoe se cutremură, strângând și mai tare cana.

— Îți dai seama că dacă m-a trădat pe mine, ar fi putut face același lucru și cu tine?

— Nu cred să ne fi trădat. Este în afacere de mult timp și nimeni nu s-a plâns de indiscreția lui.

— Ei bine, cineva a aflat unde sunt. Trebuie să luăm în calcul și posibilitatea că acest cineva știe și unde ești tu.

— Crede-mă, spuse Arcadia, numai la asta mă gândesc de o jumătate de oră.

Zoe încercă să pună în ordine puținele date pe care le aveau.

— Dacă zici că nu Negustorul ne-a tras pe sfoară, cum explici biletul de șantaj?

— Nu știu ce n-a mers bine, dar cred că există măcar o posibilitate.

— Care anume?

Arcadia își plimbă vârful degetului pe marginea ceștii mici de espresso.

— Negustorul lucrează pe Internet. Protecția lui e bună, dar nici un sistem de protecție pe calculator nu e perfect. Poate că i-a intrat careva în sistem. Cel care a făcut-o te-a căutat poate pe tine sau a luat mai multe nume la întâmplare și a ieșit.

— Presupun că asta explică de ce eu am primit un bilet și tu nu. Zoe se sprijini cu coatele pe masă. Asta înseamnă că șantajistul poate fi chiar hackerul.

— Nu neapărat. Este posibil ca hackerul să facă și el afaceri pe Internet și să fi vândut dosarul tău cuiva care știa suficiente lucruri despre tine ca să vrea să se folosească de informații.

Zoe își frecă tâmpilele.

— Ar putea fi oricine.

— Nu, nu oricine, șopti Arcadia. Cred că le putem exclude pe rudele tale prin alianță. Nu au nici un interes să te șantajeze. Dacă ar ști unde ești, s-ar face luntre și punte să te închidă din nou în Xanadu.

— Adevărat. Zoe se încruntă. Același lucru este valabil și pentru doctorul Harper. Dacă ar fi descoperit unde sunt, și-ar fi trimis oamenii să mă ia.

— Cât mai discret posibil, zise Arcadia. Ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi ca Forrest Cleland să afle că ești liberă de câteva luni.

— Deci șantajistul nu e Harper și niciuna din rudele mele multiubite.

— Nu, dar e evident că cel care ți-a trimis biletul știe multe despre trecutul tău la Xanadu.

— Aluzia la camera 232.

— Da.

— Ai dreptate. Zoe se strădui să șteargă din minte scenele coșmarului ei permanent și să gândească logic. Numărul camerei este un amănunt foarte precis. Doar cineva direct legat de Xanadu l-ar putea ști.

— Cred că este o presupunere destul de corectă.

— Unul dintre infirmieri? Ron sau Ernie?

— Poate, spuse Arcadia gânditoare. Deși aș fi pus pariu că niciunul dintre ei nu are suficient creier sau destule legături ca să afle unde ești.

— Bine zis. Sunt amândoi sociopați, dar în nici un caz destul de deștepți.

— Mă îndoiesc că și-ar fi putut permite să cumpere informațiile, chiar dacă li s-ar fi oferit pe tavă. Probabil că cel care i-a furnizat dosarul tău șantajistului a cerut bani grei.

Zoe mai luă în calcul și alte posibilități.

— Dar Fenella Leeds?

— Asistenta lui Harper? Arcadia se gândi puțin și dădu din cap. Poate. Leeds este mai inteligentă. Sunt convinsă că știe tot ce știe și Harper. S-a culcat cu el o vreme, până când s-a plictisit și a găsit altă victimă, mai ții minte?

— Mult prea bine. O s-o punem și pe ea pe listă. Să nu uităm de șeful pazei, Leon Grady.

— Nu știu, spuse Arcadia. Nu e prea dezghețat și, în plus, mi-a făcut tot timpul impresia că este creația lui Harper. Trăiește bine făcând ce i se spune. Ții minte că avea un Porche? Și inelul acela strălucitor?

— Poate că s-a săturat să tot facă curat în urma șefului, sugeră Zoe.

— Poate.

— N-o putem trece cu vederea nici pe doctorița McAlistair. Harper se mulțumea să mă închidă undeva și să mă drogheze, dar McAlistair programa întruna ședințe de terapie. Mă obliga să-i spun exact ce simțeam când intram în anumite camere. Încerca tot timpul testele ei surpriză.

— Dovedea un interes special în cazul tău, recunosc Arcadia.

— Voia să afle care erau afacerile adiacente ale lui Harper.

— De acord, dar, ca și în cazul lui Harper, principalul ei scop ar fi să te aducă înapoi în Xanadu, nu să te șantajeze.

— Ai dreptate. E inutil. Nu vom reuși niciodată să dăm de urma șantajistului. Nu putem decât să facem presupuneri.

— Cred că avem nevoie de ajutorul unui specialist.

Zoe ridică rapid capul, năucită.

— Să mergem la poliție? Știi că e imposibil. Când vor afla că am fugit de la nebuni, n-or să știe cum să pună mai repede mâna pe mine ca să mă trimită înapoi.

— Nu am zis nimic de poliție, spuse Arcadia.

Abia acum înțelese Zoe. Se lasă pe spate pe pernele din separeu și zise:

— Nu.

— Ai o idee mai bună?

— N-am, dar nici ideea ta nu este bună.

— De ce nu? Asta îi e meseria. Garantează confidențialitatea clienților săi și cred că poți avea încredere în el.

Zoe simți că i se face rău.

— Nu vreau să afle despre... despre Xanadu și despre problema mea cu blestemații de pereți.

— Nu trebuie să îi dai toate detaliile. Nu e neapărat nevoie să afle despre problema ta în legătură cu anumite camere.

— Dar va trebui să-i spun despre Xanadu.
— Așa e, dar nu prea ai de ales. După părerea mea, fie te duci acasă, împachetezi totul și fugi, fie îl suni pe Ethan Truax.

— Dacă iei așa lucrurile...

Joi...

E aici. Hill a avut impertinența să vină, deși numele lui nu figura pe lista de invitați. Am discutat cu Camelia și i-am cerut să-i spună să plece, dar ea s-a înfuriat foarte tare și a refuzat să-l gonească. Susține că e neplăcut și că există destul loc pentru încă o persoană.

Miezul nopții...

I-am văzut împreună în seara asta, când se serveau cocteilurile de dinainte de cină. Am știut din felul cum o privea că intenționează să o seducă. Puțin după ora zece s-au dus în grădină împreună. I-am urmărit de la fereastra biroului meu. Ticălosul a strâns-o pe Camelia mea în brațe și a sărutat-o. Nu a întâmpinat nici o rezistență din partea ei.

Sunt convins că au plănuit dinainte să fie împreună la sfârșitul ăsta de săptămână.

Am fost un prost...

Telefonul sună, smulgându-l brutal pe Ethan din lectură. Se uită la ceas și fu surprins să constate că era aproape miezul nopții. Întinse mâna după receptor cu oarecare teamă. Foarte puțini oameni l-ar fi sunat la ora asta. Bonnie era prima pe listă.

— Truax, spuse el.

— Ethan? Sunt eu, Zoe.

Un suspin de plăcere înlocui neliniștea. Se așeză comod în scaun.

— Ce s-a întâmplat? Ai insomnie?

— Trebuie să lucrezi din nou pentru mine.

Ethan intră în Last Exit douăzeci de minute mai târziu și se opri în întuneric, lângă intrare până le zări pe Zoe și Arcadia într-un separeu retras. Se uită o vreme la ele. Zoe întorcea din două în două secunde capul privind spre ușă, dar nu îl vedea. Începu să înainteze spre separeu, ocolind deliberat mesele în așa fel încât să rămână ascuns în întuneric. Nici Zoe, nici Arcadia nu îl observară decât atunci când ajunse aproape de ele.

Zoe tresări puternic când îl zări îndreptându-se spre masa lor. O clipă păru să se relaxeze, dar imediat se crispă din nou.

— Ethan, spuse ea foarte încet. Făcea impresia că abia reușea să se controleze. Nu te-am văzut.

Arcadia se încruntă puțin, dar nu păru surprinsă. Ethan se întrebă ce ar putea-o face să-și piardă cumpătul.

— Mulțumesc că ai venit, spuse Zoe.

— Nu aveam nimic mai bun de făcut.

Zoe roși.

Ethan se așeză lângă ea, înghesuind-o puțin ca să vadă cum reacționează. Ea îi răspunse retrăgându-se pentru a lăsa un mic spațiu între ei. Nu era un semn bun.

— Ai venit foarte repede, spuse Arcadia.

— Îmi place să stimulez reluarea afacerilor, dar nu mă așteptam să fiu reangajat așa de repede. Se uită la Zoe. Ce se întâmplă? Suspectezi un alt client.

— Nu, spuse Zoe. De data asta e o problemă personală.

Ethan se relaxă, sprijinindu-și un braț pe marginea banchetei.

— Să auzim.

Zoe își încleștă degetele de la mână pe care o ținea în poală.

— Mă șantajează cineva.

La naiba. Ar face bine să se comporte ca un profesionist.

— Ia-o de la început, spuse el.

Zoe se uită la Arcadia ca și cum i-ar fi cerut ajutorul. Prietena ei încuviință încet dând din cap.

— Acum doi ani, soțul meu a fost ucis. A fost împușcat mortal pe veranda din spate a casei noastre de vacanță.

— Te ascult.

— Preston se dusesse la cabană cu o zi înainte de aniversarea căsătoriei noastre. Singur. Nu mi-a spus. Voia să-mi pregătească o surpriză.

— Ce fel de surpriză?

— Flori. Zoe zâmbi trist. O mulțime de flori. Dalii, orhidee, crizanteme uriașe. A umplut cabana cu ele. Erau peste tot. În bucătărie, în baie, în dormitor. El preda istoria artei la o mică universitate din nordul Californiei și era un romantic.

— Așa e. Romantic.

Nu i-ar fi trecut prin cap nici într-un milion de ani să umple o cabană de munte cu flori ca să impresioneze o femeie. Poate că asta era una din problemele lui.

— Îmi cumpărase și un cadou. O cameră video.

Ceva din expresia lui Ethan o făcu bănuitoare.

— Tu l-ai găsit, nu?

Zoe înghiți în sec.

— Eram plecată la o conferință în San Francisco, însă stabiliserăm să ne întâlnim la cabană. Am încercat să îl sun în seara aceea, dar nu a răspuns. Eram puțin îngrijorată, dar mi-am zis că trebuia să existe o explicație. Cu toate acestea, a doua zi dimineață am plecat de la conferință devreme și m-am dus la cabană.

— Continuă, spuse Ethan când o văzu că se oprește brusc.

Zoe respiră adânc de câteva ori pentru a se calma.

— Când am deschis ușa, mi-am dat seama imediat că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ce ai văzut?

— Vazele sparte și florile împrăștiate peste tot. Cineva călcase în picioare camera de luat vederi. Impresia mea a fost că avusese loc o luptă crâncenă, dar poliția a constatat că Preston fusese împușcat în spate pe verandă. Se pare că ieșise să ia niște lemne.

Nu era nici un semn că îl văzuse pe agresor, și nici că încercase să opună rezistență.

— Care a fost explicația poliției?
— Un hoț de prin zonă care spargea cabanele goale, spuse Zoe. Ei cred că l-a împușcat pe Preston pe la spate și apoi a intrat în cabană ca să fure.
— Ce au zis de vasele sparte și de cameră?
— Au concluzionat că hoțul a spart totul de furie că nu a găsit nimic de valoare.
— Dar portmoneul soțului tău?
Zoe ezită.
— L-au găsit în apropiere. Era gol. S-a presupus că hoțul l-a aruncat după ce a luat cărțile de credit și banii.
— Portmoneul gol susține teoria polițiștilor, spuse el blând.
— Știi asta, reacționă ea iritată, dar refuz să cred că Preston a fost ucis de un hoț care se afla în trecere pe acolo.
— Tu ce crezi că s-a întâmplat?
— Sunt sigură că soțul meu a fost ucis de vărul său, Forrest Cleland.
— Motivul? întrebă Ethan.
— Controlul asupra unei companii comune, Cleland Cage Inc., înființată de bunicul și de unchiul lui Preston. El nu se ocupa personal de administrarea firmei, dar avea putere de decizie pentru că deținea un număr mare de acțiuni și își lua în serios responsabilitățile față de firmă și familia Cleland.
— Ce știi despre Forrest?
— Forrest Cleland este actualul director economic. Nu se înțelegeau. Cu puțin timp înainte de moartea lui, Preston se certase cu el din cauza unei achiziții importante care necesita aprobarea consiliului. Preston considera că Forrest pune în pericol viitorul companiei. Voia să se folosească de influența pe care o avea în companie pentru a bloca proiectul. Forrest era exasperat. Era momentul să gândească precum un profesionist. Ethan își scoase carnețelul și stiloul din buzunarul cămășii și le puse pe masă.
— Crezi că Forrest Cleland ți-a ucis soțul pentru că îi stătea în cale cu acțiunile lui?
— Da, încuviință Zoe pe un ton plat. Da, exact asta cred. Planul lui Forrest a funcționat impecabil, cu excepția unui singur lucru. Cu puțin timp înainte de a muri, Preston își schimbase semnificativ testamentul, lăsându-mi mie toate acțiunile.
Ethan bătu cu muchia carnețelului în masă.
— Acum controlezi pachetul de acțiuni?
— Nu chiar. E o poveste lungă. Preston începuse să-l bănuiască pe Forrest. Mi-a lăsat acțiunile printr-o procură cu o clauză care menționa că dacă mor, indiferent de circumstanțe, acțiunile vor fi incluse într-o altă procură pentru a fi administrate de o bancă.
— Cine este beneficiarul împuternicirii respective? întrebă Ethan.
— Oricare din membrii familiei Cleland sub vârsta de zece ani în momentul decesului meu. Zâmbi cu răceală. Clanul Cleland este destul de mare. Momentan sunt câțiva copii sub zece ani. Cel puțin cincisprezece. Nici ei, nici părinții lor nu vor avea acces la procură până nu împlinesc treizeci de ani.

Ethan căzu pe gânduri filtrând informațiile. Apoi dădu din cap impresionat.

— Nu e greu să contești un testament, dar e aproape imposibil să desființezi o procura bine gândită.

— Da. Preston știa ce face. Încearca să mă protejeze.

— Dacă am înțeles bine, ideea e că, dacă pățești ceva, nici Forrest și nici altcineva din familie nu poate pune mâna pe acțiuni. Bine gândit.

Arcadia se mișcă imperceptibil.

— Nu suficient de bine, după cum o să vezi, comentă ea.

Ethan îi aruncă o privire apoi se întoarce din nou spre Zoe.

— Ai de gând să-mi spui și mie?

— Planul lui Preston avea un punct slab, spuse Zoe încet. E adevărat că, dacă mor, Forrest scapă acțiunile printre degete. Avocații l-au convins însă pe soțul meu să stabilească un mecanism care să permită administrarea afacerilor curente în cazul unei situații de urgență.

— Cum ar fi?

Zoe mișcă puțin o mână.

— Să zicem că un accident sau o operație gravă mă scoate din circuit o vreme. Trebuia să ia în calcul și situațiile în care aș fi fost temporar incapabilă să administrez treburile. Dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, Preston n-ar fi vrut să treacă acțiunile în procură în favoarea copiilor pentru că nu le-aș mai fi scos niciodată de la ei.

— Și ca un făcut, interveni Arcadia sarcastic, o situație temporară de urgență a și apărut la șase luni după ce Preston Cleland a fost asasinat.

— Cum funcționează mecanismul în cazul acestei situații de urgență pe termen scurt? întrebă Ethan.

— În cazul în care sunt incapabilă să acționez o anumită perioadă, intervine o clauză revocabilă care dă drept de vot consiliului director și pentru acțiunile mele. Clauza revocabilă este valabilă până când o anulez eu în scris. Așa cum stau lucrurile acum, Forrest controlează consiliul și implicit voturile.

— Pentru că ești incapabilă?

— Așa mi s-a spus.

— Mie mi se pare că totul e în regulă în ce te privește. Cum adică ești incapabilă, mai exact?

— Susțin că sunt nebună.

Urmă o clipă de tăcere. Ritmurile de jazz se rostogoleau în întuneric.

— Vrei să repeți? spuse Ethan cu glas scăzut.

Zoe încleștă și descleștă mâna pe care și-o ținea în poală.

— Verișorul soțului meu a reușit să mă închidă într-un ospiciu.

— Într-un ospiciu? Ethan rosti cuvântul „ospiciu” rar.

— Da.

— Recunosc că nu sunt prea documentat cu privire la legile în domeniul ăsta, spuse el cu prudență, dar trăiam cu impresia că în zilele noastre e destul de complicat să bagi pe cineva în ospiciu împotriva voinței lui.

Zoe strânse din dinți. Probabil că se întreabă dacă o cred, își zise Ethan.

— Forrest a fost ajutat să întocmească hârtiile legal, spuse ea.

— De cine?

— De doctorul Ian Harper, directorul unui spital psihiatric privat din California, numit Candle Lake Manor. Nu am nici cea mai vagă idee cu cât l-a plătit ca să mă îndoape cu medicamente, să mă închidă acolo și să mă declare incapabilă. Presupun, însă, că e vorba de o sumă consistentă.

— După câte văd, acum nu ești la Candle Lake Manor, așa cum zici că se cheamă, nu? Ci stai la masă într-un club de jazz din Whispering Springs.

— Sub un alt nume, spuse Zoe. Îl privi fix cu o expresie hotărâtă, în spatele căreia se ghicea disperarea. Stai la masă cu o evadată de la un azil de nebuni.

— Ciudat, dar nu pari nebună.

Zoe întinse o mână pe masă.

— Permite-mi să îți explic cum s-a întâmplat.

— Ar fi drăguț.

— Din ziua în care am descoperit trupul neînsuflețit al lui Preston la cabană, am devenit o epavă. Știam că fusese ucis și le-am spus polițiștilor că îl bănuiesc pe Forrest. Au crezut că sunt nebună, și în parte aveau dreptate.

— Multă lume ar lua-o razna într-o asemenea situație, spuse Ethan.

— E adevărat. Dar eram foarte sigură că nu mă înșelam. Am scris o declarație și m-am dus acasă, sperând că se va face dreptate. Din nefericire, nu exista nimic care să facă legătura între Forrest și crima comisă. Nu au arestat pe nimeni. Cel care a spart cabana a fost prins, dar a refuzat să recunoască crima. Trecuseră trei luni și mi-am dat seama că ucigașul lui Preston va scăpa nepedepsit.

— Și ce ai făcut?

— Nu știam ce să fac. Începusem să-mi spun că poate mă înșelam eu și poliția avea dreptate. Între timp mă toropeam de durere și de emoțiile traumatizante. Și mai erau și afacerile care mă preocupau. Am pus totul cap la cap. Mi-au trebuit trei luni să-mi limpezesc gândurile.

— Și ce ai făcut după aceea?

— M-am întors la cabană.

— Ca să strângi lucrurile soțului tău?

— Da. Își feri privirea. Ca să-i strâng lucrurile. Era prima dată când mă duceam acolo după tragedie. Am stat mult timp pe canapea, încercând să-mi amintesc cum arăta încăperea cu vasele sparte și florile împrăștiate pe jos. M-am gândit și la camera de luat vederi distrusă. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se întărea convingerea că dezastrul nu putea fi rezultatul mâniei unui criminal frustrat care nu găsisese suficienți bani în casa victimei.

— Și cum crezi că ar fi arătat casa în urma unui criminal frustrat? o întrebă Ethan, mirat că era într-adevăr curios să afle cum gândea.

— Nu știu. Zoe clătină din cap. Presupun doar că dacă un ucigaș mândros nu găsisese suficienți bani ar fi spart mai degrabă geamurile sau ar fi distrus mobilierul.

Își alegea cuvintele cu grijă. Nu-l mințea, dar nici nu-i spunea tot adevărul. Cunoștea maniera asta. Clienții lui procedau adesea așa.

Ethan se uită pe notițe.

— S-a întâmplat la fel cu cearșafurile scumpe din casa lui Davis Mason, nu-i așa? Întrebă el. E ceva ciudat, iar tu tragi o concluzie în favoarea teoriei tale.

— S-ar putea spune și asta. Zoe îi aruncă o privire dușmănoasă. Numai că eu cred că Preston îl cunoștea pe asasin. I-a deschis ușa. S-au luptat. Poate că s-au certat și au ajuns să se bată. Asta ar explica faptul că toate vasele erau sparte și camera devastată. Bănuiesc că după încăierare Forrest a plecat și s-a întors mai târziu ca să-l împuște pe Preston pe la spate.

O vreme Ethan rămase pe gânduri, analizând situația. Era posibil. De multă vreme știa că, în ceea ce privește crimele, orice este posibil.

— Să înțeleg că l-ai acuzat fățiș pe Forrest după ultima vizită la cabană?

— Da. Dar mă tem că nu am dat dovadă de prea multă îndemânare. I-am făcut... scene. Mai multe scene. Două dintre ele au fost memorabile: prima când m-am dus la el acasă și l-am acuzat în fața soției sale; a doua când am dat buzna în mijlocul unei ședințe a consiliului la Cleland.

— L-ai acuzat pe Forrest de crimă în fața consiliului director?

Zoe oftă.

— Cum spuneam, nu am abordat lucrurile cu prea mult tact.

— Da, îmi dau seama. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu ce speram. Poate să obțin sprijinul câtorva membri ai consiliului. Rezultatul a fost că s-au uitat toți la mine de parcă aș fi fost...

— Nebună.

— Cam așa ceva. Ridică din umeri. Au mai fost alte câteva incidente asemănătoare. Poliția n-a reacționat. Forrest îi convinsese pe toți că avea un alibi indestructibil pentru ziua în care fusese ucis Preston. Toți membrii familiei Cleland s-au mulțumit cu teoria poliției potrivit căreia hoțul era ucigașul. Voiau să mă potolesc și să tac din gură. Nu fusesem niciodată acceptată în clanul lor.

— De ce?

— Nu aveam nici bani, nici familie bună, nici relații sociale.

— Presupun că ai fost din ce în ce mai frustrată.

— Da, eram foarte frustrată, drept care am făcut și mai mult zgomot.

Câteva săptămâni mai târziu, Forrest l-a sunat pe doctorul Harper. Nu știu cum a aflat de el și de spitalul lui. Oricum, i-a spus lui Harper că devenisem irațională și proferam amenințări grave, că nu vrea să mă dea pe mâna poliției pentru că, la urma urmei, făceam parte din familie. Harper i-a promis că va avea grijă de mine. Și și-a ținut promisiunea.

— Ce ți-a făcut?

— A spus că sunt o amenințare pentru mine însămi și pentru ceilalți și mi-a administrat niște medicamente.

— A folosit droguri?

— Da, m-a drogat. Zoe închise ochii.

Se luptă cu lacrimile sau cu amintirile, ori cu amândouă? se întrebă el.

Când Zoe îl privi din nou, ochii ei exprimau o furie rece. Vocea ei însă, era anormal de calmă.

— La început am fost imobilizată de infirmieri ca să-mi facă o injecție cu ceva foarte puternic. M-am trezit într-o cămăruță albă din Xanadu.

— Xanadu?

Zoe și Arcadia schimbă o privire.

— Așa am poreclit noi clinica.

Ethan ridică din sprâncene privind-o pe Arcadia.

— Și tu ai fost internată acolo?

— O vreme. Arcadia nu dădu și alte detalii.

— O altă evadată?

— Hmm.

— Care trăiește sub o identitate falsă?

Arcadia nu spuse nimic.

Zoe își drese vocea:

— Sinceră să fiu, identitatea mea nu e falsă. Mai degrabă secretă.

— Vrei să-mi explici și mie?

De data asta răspunse Arcadia:

— Cunosc pe cineva, spuse ea repede. Înainte să intru la Candle Lake Manor, făcusem niște aranjamente. O persoană în care aveam încredere și care nu mai există acum mi-a făcut cunoștință cu un agent de identități pe Internet, numit Negustorul. Este foarte discret. Trebuie doar să ai un cod special ca să intri în contact cu el și acceptă numai anumiți clienți. Dacă reușești să intri pe lista A, îți oferă o întreagă gamă de servicii. Îți vinde o identitate complet nouă dacă asta dorești. Dar Zoe trebuia doar să se ascundă o vreme.

— De fapt, o întrerupse Zoe, trebuie să-mi păstrez vechea identitate ca să fiu sigură că nu pierd controlul asupra acțiunilor Cleland. Nu știu ce s-ar întâmpla, legal vorbind, cu statutul meu ca posesor de acțiuni dacă mi-aș lua o identitate complet diferită.

— Zoe Luce e numele tău real? o întrebă Ethan.

— Cam așa. De fapt, Zoe este numele de botez. Luce e numele meu de fată. Nici o lege nu interzice să îți reiei numele de fată.

— Numele contează prea puțin când încerci să dai de urma cuiva, spuse Ethan. Sunt sute, chiar mii de persoane cu aceleași nume și prenume. Doar cifrele au importanță. Presupun că nu folosești vechile tale cărți de credit și conturile pe care le aveai în bancă. Dar cum ai rezolvat cu numerele de asigurare socială și cu carnetul de conducere?

— Negustorul s-a oferit să-mi asigure ceva de genul unui vâl pe Internet, pe care îl numea plasa de păianjen. Nu înțeleg toate detaliile tehnice, dar asta înseamnă că a făcut în așa fel încât orice investigații cu privire la numerele mele de identificare să treacă pe la el. Mi-a promis că nici o persoană care mă va căuta nu va primi răspunsurile corecte.

— Investigațiile legale ale guvernului și agențiilor juridice pot afla adevărul, știu sigur.

— Da, dar nu m-au căutat nici unii, nici alții. Nu văd nici un motiv pentru care guvernul sau autoritățile ar vrea să-mi verifice trecutul, iar în privința celorlalte persoane care mă vor căuta pe Internet, Negustorul mi-a

spus că vor fi induse în eroare. Treaba părea să meargă. La scurt timp după ce am fugit, a constatat că un detectiv angajat de cineva de la Candle Lake Manor încerca să dea de mine și de Arcadia. Ne-a asigurat că a introdus el o poveste falsă dintr-un ziar mexican cum că am fi murit într-un incendiu produs într-un hotel.

— Negustorul nu ne-a informat că s-ar fi deschis vreo altă anchetă, o completă Arcadia. Totuși, cineva a aflat unde este Zoe.

Planurile lui de a trăi într-un oraș mic unde cazurile sunt mai simple și unde ar duce o viață normală se duseseră pe apa sâmbetei. Treburile se complicau repede aici în Whispering Springs, iar el se culca cu o femeie scăpată dintr-un spital de nebuni.

— Am stat șase luni la Candle Lake Manor, spuse Zoe. Pot spune, din toate punctele de vedere, că am stat la închisoare. Zâmbi trist. Bineînțeles, exceptând terapia.

— Cum ai reușit să fugi? o întrebă Ethan.

Zoe puse un deget în mijlocul șervețelului de cocteil și se folosi de al doilea ca să învârtă pătratul mic de hârtie. Părea că se gândește profund la întrebarea lui.

— E o altă poveste lungă, spuse ea. Chiar vrei să afli totul acum?

— Mai pot aștepta. (Dar nu prea mult, continuă el în gând.) Bine, să trecem la partea care mă privește pe mine.

— Șantajul, spuse Zoe.

— Presupun că persoana care te-a găsit te amenință că te va da de gol.

Zoe căută în geanta ei mare și scoase o foaie de hârtie cu antet. Fără o vorbă, i-o întinse lui Ethan.

— Am găsit-o în pat în seara asta.

— A intrat în casă? Ethan se străduia să păstreze un ton cât mai neutru ca să nu o alarmeze.

— Da. Știe exact unde stau și cum se deschid toate încuietorile.

Situația nu e deloc roz, își zise Ethan. Apoi analiză imaginea imprimată a vilei de lângă lac.

— Candle Lake Manor. Atât. Nu dă nici o adresă, nici un număr de telefon.

— Bineînțeles. Arcadia ridică ceașca de cafea și sorbi absentă. Doctorul Harper se bazează pe recomandări. Nu crede în publicitate. Discreția și confidențialitatea sunt stâlpii de temelie ai afacerii sale.

— Candle Lake Manor este locul unde îți poți trimite un unchi nebun fără ca prietenii tăi de la clubul de iahting să afle vreodată că s-ar putea să moștenești anumite gene indezirabile, îi explică Zoe.

— Este o instituție foarte frumoasă și foarte, foarte intimă, adăugă Arcadia.

— Un loc liniștit, care oferă pace și consolare, murmură Zoe. Un mediu pozitiv, unde persoanele sensibile care nu pot suporta rigorile unei vieți normale își revin și înfloresc, înconjurată de seninătate și infirmieri.

— Bănuiesc că este un citat. Ethan continua să examineze biletul șantajistului.

— L-am auzit pe doctorul Harper de câteva ori făcând prezentarea asta în fața noilor clienți.

Ethan flutură biletul.

— Pot să-l păstrez?

Spre mirarea lui, Zoe ezită.

— Nu știu, e singura dovadă pe care o am.

Lipsa ei de încredere îl enervă. Apoi își spuse că o femeie care se obișnuise să-i fie pusă la îndoială sănătatea mentală avea tot dreptul să dea dovadă de precauție.

— Înțeleg că e dovada ta, spuse el răbdător. De asta am nevoie de bilet.

Zoe își mușcă buza, schimbă o privire cu Arcadia, după care încuviință din cap.

Ethan împături hârtia și o băgă în buzunarul cămășii.

— Se pare că vei mai auzi destul de curând de cel care ți-a lăsat biletul. Ai vreo idee cine ar putea fi și cum te-a găsit?

Cele două femei se priviră din nou, apoi Zoe căută iar în geantă și mai scoase o foaie de hârtie.

— Sunt aproape sigură că e cineva de la Candle Lake Manor, spuse ea. Am făcut o listă.

— E un început.

— Trebuie să mai știi ceva, spuse ea. Sunt nevoită să mai stau ascunsă doar șase săptămâni.

— Ce se va întâmpla în aceste șase săptămâni?

— Voi răzbuna moartea soțului meu. Nu compensează nici pe departe crima, dar e ceva.

Pe Ethan îl trecu un fior rece.

— Ce vrei să faci?

— Să distrug singurul lucru din lume care contează într-adevăr pentru Forrest - Cleland Cage, Inc.

A doua zi dimineața Ethan intră pe ușa librăriei imediat după ora opt. Singleton se materializă în întuneric.

— Ai venit cu noaptea în cap, îi spuse el.

— E vorba de un caz nou și am nevoie de consultanță.

— Afacerile se mișcă repede, nu?

— E vorba de același client.

— Adică decoratoarea de interioare? Singleton se sprijini de tejghea. Își suspectează un alt client? Știi, am impresia că devine un clișeu aici. Dacă joci bine, s-ar putea să dai lovitura cu Truax Investigations.

— O șantajează cineva.

Singleton se așeză pe scaun.

— E de rău.

— Da. Ethan puse biletul de șantaj pe geamul tejghelei. Vreau să aflu tot ce se poate despre clinica asta privată de psihiatrie. Numele directorului este Ian Harper. Am căutat și eu ceva pe Internet noaptea trecută și azi-

dimineață, dar n-am găsit nimic. Nu am timp să o iau de la capăt. Vrei să pescuiești tu ceva pentru mine?

— Desigur. Singleton se aplecă și se uită atent la bilet. Nu e foarte original. A tăiat literele din ziar.

— Nemernicul l-a lăsat chiar în patul lui Zoe.

Singleton ridică o sprinceană.

— Ceea ce înseamnă că e în oraș. Sau cel puțin că era în oraș noaptea trecută.

— Mai înseamnă că știe cum să deschidă uși, spuse Ethan. Zoe e baricadată destul de bine.

Singleton ridică privirea.

— Poate l-a mituit pe administrator.

Ethan clătină din cap.

— Zoe mi-a spus că a schimbat yalele imediat după ce s-a mutat și nu i-a dat administratorului cheia.

— Așadar, cauți pe cineva care știe să deschidă o yală și locuiește, probabil, în apropiere.

— Cea mai bună pistă este legătura cu Candle Lake Manor. Zoe mi-a dat o listă cu numele unor persoane care lucrează acolo. O să-i sun în dimineața asta, să văd dacă lipsesc din localitate. Presupunând că dacă a fost în Whispering Springs noaptea trecută, nu are cum să se afle în biroul lui de la Candle Lake. Am verificat ce curse de avion au fost.

— M-am prins. Dacă afli de cineva că nu e acolo unde ar trebui să fie, poți începe să-l cauți aici.

— Cam așa e planul.

Singleton se ridică de pe scaun.

— Să văd ce pot afla despre Candle Lake Manor. O clinică psihiatrică privată zici? Te superi dacă te întreb ce legătură are Zoe cu ea?

— Clienta mea preferă să nu dezvăluie aceste informații.

— Înțeleg, spuse Singleton dând din cap. A fost internată acolo. Nu-ți face griji, în calitate de consultant colaborator mă consider legat de politica de confidențialitate de la Truax Investigations, indiferent care ar fi clientul.

— Mi-am imaginat eu că așa vei face.

— Totuși sunt curios. Zoe a fost externată de la Candle Lake Manor pentru că s-a simțit mai bine?

— Nu, a fugit.

— E o evadată de la ferma animalelor. Trebuie să-ți spun, Truax, că în materie de prieteni și iubite, te pricepi de minune să-i alegi.

— Când începi o afacere și o viață nouă, nu poți fi prea selectiv. A, și mai e ceva. Scoase carnețelul. Zoe a cumpărat un fel de camuflaj al identității de la un agent de pe net care își spune Negustorul. Tipul cică ar avea o protecție foarte bună, cu toate acestea cineva a reușit să obțină informații despre Zoe. Aș vrea să știu exact cum s-a întâmplat.

Singleton îl privi intrigat.

— Nu există protecție perfectă pe Internet. Știi cum putem lua legătura cu tipul ăsta?

— Arcadia mi-a dat un cod special. Ethan scoase carnețelul din buzunar, îl deschise și îi citi lui Singleton.

— Să văd ce pot face. Singleton se uită la cod. Ar trebui să fie interesant.

Ethan ieși pe culoar și urcă în fugă scările. Deschise ușa, se așeză la birou și scoase caietul de notițe din sertar.

Ridică receptorul și se puse pe muncă.

—... doctorul Harper mi-a fost recomandat...

— Doctorul Harper este într-o ședință cu un pacient și are agenda plină pentru această după-amiază. Îmi puteți spune cine v-a îndrumat către el?

— Este o problemă foarte personală. Voi reveni cu un telefon mai târziu.

Ethan închise și formă un alt număr.

— Sunt Bob de la garaj. Ron este? Trebuie să vorbesc cu el despre problema cu uleiul.

— Ron nu lucrează azi. El v-a dat numărul ăsta? Nu are voie să primească telefoane la serviciu...

— Vreau să vorbesc cu Ernie despre chirie. S-a adunat o sumă imensă...

— Ernie este liber azi. Și oricum, nu poate primi telefoane personale pe numărul acesta. Trebuie să-l sunați acasă...

La al patrulea apel avu noroc.

Ethan intră în biroul lui Zoe puțin după ora nouă, luă unul din scaunele pentru clienți, își întinse picioarele, se lăsă pe spate și împreună mâinile la ceafa.

Se simte ca acasă, își spuse ea iritată. Știuse de la început că va fi enervant uneori.

— Ce știi despre Leon Grady? o întrebă el.

O trecu un fior rece.

— Deci el e?

— S-ar putea. Infirmierii de care mi-ai pomenit, Ron și Ernie, sunt liberi azi, așa că nu am dat de ei. Ar putea fi și ei, dar Grady mă interesează cel mai tare. Nu este sigur în biroul lui de la Candle Lake și persoana care mi-a răspuns a spus că e plecat din oraș într-o călătorie de afaceri.

— El e șeful pazei de la Candle Lake.

— Mi-ai spus noaptea trecută. Asta ar putea explica faptul că te-a găsit și că știe ceva despre încuietori. Poți să-mi spui cum arată?

— Scund. Masiv. Cu un început de chelie. Zoe se opri, încercând să-și reamintească cât mai multe detalii. Aș zice că se apropie de șaiszeci de ani. Răspunde direct în fața doctorului Harper. Probabil că l-a muștruluit bine când a aflat că eu și Arcadia am dispărut.

— Se pricepe la calculatoare suficient de mult încât să-ți dea de urmă pe Internet?

Zoe strâmbă din nas.

— Din câte mi-am dat eu seama, nu. Dar nu pot afirma cu certitudine.

— Ai spus ceva de vestimentație. Cum se îmbracă de obicei?

— De fiecare dată când îl vedeam pe coridoarele de la Candle Lake purta un costum banal. O dată sau de două ori a venit și la sfârșit de

săptămână pentru o urgență. Îmi amintesc că purta cămașă polo ieftină și pantaloni de poliester. A, da. Are un inel cu diamant de foarte prost gust. Arcadia este aproape sigură că piatra nu e veritabilă.

— Mașina?

— Un Porche roșu. Achiziția lui cea mai prețioasă. O vedeam adesea în parcare și îi auzeam pe infirmieri vorbind despre ea.

Ethan se gândi puțin înainte de a vorbi:

— Probabil că nu e cu mașina. Prea ar bate la ochi. Ochelari? Cicatrice? Semne distinctive?

— Ochelari de soare. Cred că se potriveau cu mașina. Nu-mi amintesc să aibă vreo cicatrice.

— Aha. Ethan se ridică. Am plecat. Dacă îți mai amintești ceva, sună-mă.

— Stai puțin! Unde te duci?

— Să aflu dacă Leon Grady este în Whispering Springs.

— Cum ai de gând să procedezi?

— Ca de obicei. Îl voi căuta.

Era deja la ușă, dar Zoe simți energia controlată pe care o emana. La vânătoare, gândi ea. Pleacă la vânătoare.

— Ethan?

Se opri la ușă și se întoarse spre ea.

— Da?

— Ai grijă.

Păru surprins. Apoi schiță un zâmbet.

— Ca întotdeauna.

Ethan se întoarse la birou, deschise cartea de telefoane și începu să formeze numere. Erau o mulțime de stațiuni, hoteluri și moteluri în Whispering Springs și prin împrejurimi. La urma urmei se aflau în Arizona, paradisul amatorilor de golf și de soare. Lista se scurta simțitor când tăie stabilimentele selecte. Ceva îl făcea să creadă că Grady era genul care se simte bine în medii obscure. Un șantaj, prin natura sa, îi impunea să stea retras. De asemenea, ajunse la concluzia că cel mai bine era să plece de la premisa că Grady stătea undeva în apropierea victimei sale, ca s-o poată supraveghea.

Incredibil ce repede își dau oamenii drumul la gură când pui întrebările corecte, își zise Ethan.

„... Încerc să-l găsesc pe unchiul meu. Are Alzheimer și s-a rătăcit din nou. Un inel mare strălucitor. Început de chelie. Nici n-ai zice că e bolnav. Își schimbă tot timpul numele pentru că uită cum îl cheamă. Sunt foarte îngrijorat...”

La unsprezece și jumătate în aceeași dimineață intra cu mașina în parcare motelului Sunrise Suites. Erau parcate vreo șase mașini. În stânga se afla un lanț de fast-food-uri. Pe dreapta era o casă veche cu acoperiș de tablă și dincolo de ea – un șir de depozite dărăpănate care păreau abandonate de mult.

Ethan rămase la volan o vreme, analizând atent motelul cu două etaje. Draperiile de la majoritatea ferestrelor erau date la o parte sau parțial lăsate. O singură fereastră era complet acoperită de perdelele spălăcite.

Coborî din mașină, își luă trusa de instrumente și urcă pe scările exterioare de la capătul clădirii. Porni pe terasa de la etajul doi, se opri în fața ușii cu perdele lăsate și ciocăni.

Urmă o pauză scurtă.

— Cine e?

Era o voce de bărbat. Până aici, toate bune.

— Îmi cer scuze pentru deranj, domnule, spuse Ethan pe un ton plictisit. Compania mea a primit un telefon de la director. Este o scurgere în camera de sub dumneavoastră. M-am uitat și sunt sigur că apa curge de aici. Trebuie să verific dușul.

— Vino mai târziu.

— Îmi pare rău, dar e o urgență. Directorul e înnebunit din cauza stricăciunilor de jos. Trebuie să intervin imediat.

— La naiba. Bine, bine, așteaptă o clipă.

În scurt timp, ușa se deschise și apăru un bărbat bondoc, cu început de chelie. Purta o cămașă polo ponosită și pantaloni de poliester. Pe un deget se vedea un inel mare cu diamant care părea fals. Îl măsură din priviri pe Ethan, insistând asupra trusei de scule. Aparent satisfăcut, deschise larg ușa.

— Să termini repede, da? Am treabă.

Intră în cameră și închise ușa.

— N-o să dureze mult, Grady, spuse el.

— Așa să fie, încerc să lucrez... Grady se opri brusc, deschise gura, o închise și o deschise din nou. Ce naiba! De unde știi cum mă cheamă? Cine ești?

— O reprezint pe doamna pe care încerci să o șantajezi. M-a angajat să te găsesc și să mă asigur că o vei lăsa în pace. Ethan făcu o pauză. Cu alte cuvinte, să te opresc.

— E imposibil.

— Ei bine, nu. Nu vezi ce progrese am făcut? Ți-am dat de urmă. Asta a fost partea cea mai grea. Acum vine partea cea mai ușoară, și anume să mă asigur că încetezi să o mai jecmănești.

— Ești nebun.

— Se pare că nu sunt singurul în ultima vreme.

— Ascultă-mă, idiotule...

— Mă numesc Truax.

— Mă doare undeva cum te cheamă, dar îți dau un sfat gratis. Dacă lucrezi pentru femeia Cleland, ai dat de necaz. A evadat dintr-un spital de psihiatrie.

— Da, da, știu. Iar sarcina ta era să o ții închisă acolo.

— Știi de ce a fost închisă acolo?

— Am aflat de escrocheria lui Harper, spuse Ethan. Pentru o anume sumă se ocupă de rudele nedorite. Un exemplu bun pentru piața neagră.

— Escrocherie? Asta ți-a spus ea? Grady rânji disprețuitor. Iar tu ai crezut-o. Fie te plătește gras, fie se culcă cu tine. Care dintre ele?

— Nu te privește.

— Hai să-ți spun eu de ce au vrut rudele ei să o ascundă și să o uite undeva. Aude voci omule. Ridică arătătorul spre tâmplă și îl rotește. În pereți.

— Credeam că te ocupi cu paza și protecția la Candle Lake, nu de problemele de psihiatrie.

— Nu mă număr printre vraci, dar am făcut o copie a dosarului femeii Cleland înainte de a pleca. Am avut mult timp liber așa că l-am citit. A ajuns la Candle Lake pentru că l-a acuzat pe un director executiv de la o companie importantă că i-a ucis soțul. A pretins că ar fi auzit țipetele în camera în care s-a întâmpat.

Ethan râse forțat.

— Tu chiar crezi ce scrie în dosarele întocmite de Harper clienților?

— În cazul ăsta da, spuse Grady repede. Psihiatrul care o trata la Candle Lake, doctorița McAlister, a confirmat mania ei în niște fișe. De fapt, McAlister s-a ocupat personal de acest caz. L-a numit un caz foarte rar de halucinații auditive.

— Oho!

— Ascultă, amice, Cleland nu e numai nebună, ci este și periculoasă. Când a fugit din spital împreună cu cealaltă pacientă, aproape că au ucis doi infirmieri.

— Dă-mi voie să ghicesc. Nu ați raportat incidentul la poliție, nu?

Grady se încruntă.

— Harper nici nu a vrut să audă. Ține foarte mult să se rezolve totul în secret. Clienții lui nu doresc publicitate.

— Dar infirmierii? Nici ei nu au reclamat la poliție?

— Nu. Harper le-a dat suficiente motive să-și țină gura. Te rog să mă crezi, tipa este nebună cu diplomă. În locul tău, aș încerca să scap cât mai ieftin.

— Ciudat, mă pregăteam să-ți dau același sfat, spuse Ethan în șoaptă. Încearcă să scapi cât mai ieftin și cât mai repede, pentru că dacă nu dispari, mă duc la poliție.

— Rahat, îl sfidează Grady. Nu poți dovedi nimic. Și-apoi, femeia Cleland nu te va lăsa să chemi poliția. Știe că dacă se află că a fugit de la nebuni, vor fi chemați familia și doctorii. Se va întoarce la Candle Lake într-o clipită. Crede-mă, nu are nici o șansă. Harper știe cum să se descurce într-o asemenea situație. E un profesionist, ce naiba.

Ethan dădu dezaprobator din cap.

— Nu se va întoarce în nici un caz acolo. Am un plan excelent.

Pentru prima dată observă o umbră de îngrijorare pe fața lui Grady.

— Cum naiba crezi că vei reuși să o scapi de Manor când doctorii de bună-credință și familia ei iubită o vor toți acolo, într-o cameră capitonată?

Ethan îi spuse cât se poate de clar cum intenționa să o țină pe Zoe departe de Candle Lake Manor.

Planul lui Truax îți tăia respirația și era al naibii de ingenios. Asta dacă îi iese schema, își zise Leon, însă după ce desluși hotărârea din privirea rece ca gheața a lui Ethan, ajunse la concluzia că ticălosul se va descurca.

Leon stătea singur în mijlocul camerei de motel și încerca să găsească o cale de a scăpa din cursa în care intrase. Trebuia să-l lase pe Truax să facă toată treaba. Venise cu o viziune dată naibii. Femeia Cleland era suficient de disperată ca să accepte planul lui. Probabil că nici nu își va da seama de capcana pe care i-o pregătea Truax.

Leon recunoștea un agent mai abil decât el când îl întâlnea. Posac, scoase sticla mare din buzunar, desfăcu capacul și își turnă un pumn de pastile în mână. Când se va termina totul, se va duce la un doctor să-și trateze problemele cu stomacul. Se simțea din ce în ce mai rău.

Luă pastilele în gură și mestecă chinuit. Venise vremea să schimbe direcția. De îndată ce Truax va face prima mișcare, totul va începe să se destrame. Leon intenționa să fie în locul potrivit înainte de a se întâmpla ceva. Începu să străbată cu pași mari covorul jerpelit. Trebuia să găsească un alt plan și asta repede. Deținea informații valoroase. Dacă nu le putea folosi ca să o șantajeze pe femeia Cleland, trebuia să găsească un alt cumpărător.

Leon știa cel puțin o persoană care putea să plătească bani grei ca să afle unde se ascunde nebuna. Cu toate acestea, ezita să sune. Una era să negociezi cu un pacient evadat și alta când trebuia să o faci cu un client potențial.

Se opri din mers și se uită la plicul mare de pe măsuță. În el se aflau documentele din dosarul femeii Cleland. Făcuse copii după toate hârtiile originale înainte de a pleca din Candle Lake Manor. Numărul de telefon care îi trebuia se afla și el acolo.

Traversă camera, deschise plicul și îl goli pe masă. Ridică foaia de hârtie pe care erau numele și adresa de care avea nevoie, se uită o vreme la ea, după care reciti notița de internare scrisă de Harper.

Subiectul este obsedat de iluzia că soțul ei a fost asasinat de Forrest Cleland. Suferă de halucinații auditive acute, pretinzând că simte așa-zise „țipete” în pereții cabanei în care s-a găsit cadavrul.

Subiectul a proferat amenințări grave la adresa lui Forrest Cleland și a jurat că îl va distruge atât pe el, cât și Cleland Cage, Inc. Subiectul este un evident pericol pentru ceilalți și, în starea obsesivă, halucinatorie în care se află, poate fi un pericol și pentru propria persoană...

Leon puse jos notițele și mai scoase câteva pastile. Motivul pentru care ezita să se arunce asupra celeilalte ținte potențiale era simplu. Știa destule despre genul de afaceri ale lui Ian Harper pentru a bănuși că existau șanse ca pacienta să fi spus adevărul. Era foarte posibil ca femeia Cleland să aibă dreptate și soțul ei să fi fost ucis de directorul executiv de la Cleland Cage.

Leon ar fi preferat să nu facă afaceri cu un tip capabil să bage un glonț în creierul cuiva care îi stătea în drum, dar nu mai avea de ales. Truax avusese grijă să-i anuleze orice alternativă.

Nu numai timpul se scurgea cu repeziciune pentru Leon, ci și rezerva lui de bani. Va lichida contul bancar înainte de a pleca, dar asta însemna doar

câteva sute de dolari. Se folosise de cartea de credit a companiei și de cartea lui personală până ajunsese în Whispering Springs. Apoi apelase la economiile proprii pentru a plăti camera amărâtă de hotel și mâncarea de fast-food care îi distrugea stomacul. Nu putea ști când va începe Harper să fie suspicios și să încerce să-i dea de urmă după cartea de credit. Apariția unei cheltuieli în Whispering Springs, Arizona ar fi ca o telegramă care îl anunța că nu umbla după femeia Cleland prin L. A.

Putea încerca să amaneze inelul, dar știa destule despre magazinele de amanet ca să-și dea seama că ceea ce va primi va fi departe de valoarea lui reală.

La început totul i se păruse ușor. Urma să intre și să iasă cu banii de la femeia Cleland înainte să-și dea cineva seama ce se întâmplase. Se și vedea lenevind pe o plajă în Florida sau pe o insulă din Caraibe înainte ca Harper să se prindă că fusese tras pe sfoară.

Dar apăruse Truax și îi stricase toate planurile. Veșnicul lui ghinion. Tot timpul era cineva prin preajmă care abia aștepta să-i joace feste.

Dacă voia să mai salveze ceva, trebuia să-și asume niște riscuri. Trebuia să îl preseze pe Forrest Cleland înainte ca acesta să-și dea seama că Truax îi întorcea planurile pe dos.

Arsurile erau mai puternice ca niciodată. Pilulele nu mai aveau nici un efect. Se întinse după sticla de lichid contra acidității de pe măsuța de toaletă, o deschise și luă o înghițitură mare.

Când durerea se calmă, se gândi care sunt prioritățile. Un lucru era foarte clar. Nu mai putea sta în hotelul ăsta plin de pureci din moment ce Truax îl găsise.

Avea nevoie de bani ca să o șteargă din oraș, și asta repede. Din fericire, se asigurase pentru o asemenea situație.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? întrebă Kimberley Cleland.

Stătea încordată pe canapea și îl urmărea cu privirea pe Forrest care pune receptorul în furcă. Se întâmplase ceva foarte grav. Îi citea asta pe față. Rareori exterioriza o emoție puternică, dar persoana cu care terminase de vorbit reușise să-l înfurie. Își dădea seama pentru că era mai rece, mai stăpânit decât de obicei, iar asta avea o semnificație precisă în cazul lui.

Forrest împlinise cincizeci și unu de ani, dar arăta de parcă ar fi fost în floarea vârstei. Înalt de un metru nouăzeci, avea o constituție fizică remarcabilă în costumele de comandă. Farmecul și autoritatea înnăscute îl ajutau să păstreze mai tot timpul disciplina în consiliul director și în cadrul familiei ai cărei membri erau puși tot timpul pe gâlceavă.

Kimberley era a doua lui soție. În urmă cu trei ani, când se căsătorise cu el, făcuse greșeala să creadă că stăpânirea de sine de care dădea dovadă se datora unei forțe nelimitate. În timp, descoperise ce greșeală enormă făcuse. Forrest nu era puternic. Avea doar sânge rece.

Se înșelase în privința lui. Nu o iubea cu adevărat. O luase de nevastă pentru că provenea din familia potrivită, avea relații sociale, arăta bine și era cu optsprezece ani mai tânără decât el.

Când va avea patruzeci de ani, o va schimba probabil cu un „model” mai nou. Poate că nici nu va rezista atât de mult. În ultimul timp era neliniștit. Nu s-ar fi mirat să afle că are o amantă. Asta fusese și ea înainte de a divorța de prima soție.

— Era un bărbat care pretinde că știe ce se întâmplă cu Sara Cleland, îi răspunse Forrest netulburat.

Îl privi curioasă.

— Ce naiba!

— Mi-a propus să-mi vândă informațiile pentru o sumă considerabilă.

— Nu înțeleg. Sara e la Candle Lake Manor.

— Dacă e să-l credem pe el, nu se mai află acolo de aproape un an de zile.

— E illogic. Am plătit facturile. Trebuie să fie la Candle Lake.

— Putem afla dacă e acolo sau nu. Forrest deschise servieta subțire aflată la picioarele lui și scoase un mic calculator de mână. Apăsă un buton și așteptă câteva secunde. Apoi luă telefonul și spuse câteva cuvinte persoanei de la Candle Lake care răspunse.

— Nu mă interesează că e într-o ședință de terapie, se răsti el. Aduceți-o la telefon.

Urmă o pauză tensionată.

— Dă-mi-l pe Harper, spuse el pe tonul autoritar pe care îl folosea la birou. Acum.

Kimberley sări în picioare și se duse la bar. Își turnă un pahar din prima sticlă pe care o găsi, fără să se uite măcar la etichetă, și ascultă restul conversației din ce în ce mai neliniștită.

— Nu-mi vinde mie gogoșile tale despre psihicul ei fragil, spuse Forrest încet. Ai pierdut-o, nu-i așa? De când a dispărut?

Kimberley luă o înghițitură mare și se uită absentă la peisajul impresionant al golfului San Francisco. Ceea ce îi trebuia acum era una din pastiluțele roz pe care le păstra în dulapul de medicamente, pentru că nu îndrăznea să le ia în fața lui Forrest Ar considera-o slăbiciune chiar dacă el era motivul pentru care îi ceruse doctorului să i le prescrie.

Forrest închise telefonul și o privi din partea cealaltă a camerei decorată de prima lui soție.

— A dispărut, spuse el pe un ton neutru. Harper a recunoscut. Zice că a reușit să se strecoare acum câteva zile, dar că se știe unde este și că a trimis pe cineva să o ia, deci nu trebuie să-mi fac griji.

— Înseamnă că totul va fi bine. Lucrurile se vor liniști după ce o vor readuce la Candle Lake.

— Nu sunt prea sigur de asta. Forrest se ridică în picioare. Îi mai acord lui Harper doar douăzeci și patru de ore. Dacă nu o aduce înapoi pe Sara până mâine, mă voi ocupa personal de asta.

— Ai de gând să negociezi cu individul care te-a sunat mai devreme? Cel care vrea să-ți vândă informații despre Sara?

— Dacă va fi nevoie. Într-un fel sau altul trebuie să o găsim pe Sara și să o ducem înapoi la Candle Lake cât mai repede. Nu pot risca să apară la întâlnirea anuală a consiliului.

Kimberley își dădu seama că îi tremură mâna și puse jos paharul pe jumătate gol.

— Chiar crezi că va avea tupeul să vină la adunare?

— E nebună, ai uitat? Crede că l-am omorât pe Preston. Scopul ei e să mă distrugă; pe mine și compania. Da, cred că va veni dacă nu o ducem înapoi la Candle Lake. Forrest ridică servieta și porni spre ușă. Mă găsești în birou.

Kimberley privi în urma lui, amintindu-și de felul în care tatăl ei o abandona atunci când avea nevoie de el. Așa o părăsea toată lumea. Încercă să mai bea o gură de whisky. Lichidul scump avea gust de acid.

— Ce i-ai spus lui Leon Grady că vrei să faci?

Zoe era atât de șocată că abia mai putea vorbi. Ca și cum un scurtcircuit i-ar fi blocat limba și creierul. Îl privi cu ochi goi pe Ethan, care stătea tolănit în scaun uitându-se din când în când la ceas. Nu făcea nici un efort să-și mascheze dorința de a pleca. Era un om ocupat care avea treabă de făcut și întâlniri de onorat

— Ai auzit bine, spuse el. l-am spus lui Grady că ne vom căsători.

Zoe făcu un imens efort ca să-și revină.

— De ce?

— M-am gândit că e evident.

— Nu, spuse Zoe printre dinți. Nu e evident. Încearcă să-mi explici și mie pe scurt.

— Nu-ți face griji, majoritatea cuvintelor din vocabularul meu sunt scurte, chiar monosilabice. Bine, uite care-i raționamentul. Mi-ai spus că acțiunile pe care le-ai moștenit de la Preston intră acum sub incidența unei clauze pe care o poți revoca oricând dorești.

— Da.

— Scopul tău este să apari neanunțată la ședința anuală a consiliului, să revoci clauza și să votezi astfel încât să forțezi fuzionarea companiei Cleland Cage, da?

— Da.

— Dar dacă gorilele de la Candle Lake pun mâna pe tine înainte de adunarea anuală, toate planurile tale mărețe se duc pe apa sâmbetei.

— Te-am angajat ca să împiedici toate astea, mai ții minte?

— Fac tot posibilul, doamnă. După părerea mea, o căsătorie ar fi exact asigurarea care îți trebuie. De fapt, ar anula orice posibilitate ca tu să te întorci acolo.

Încet, încet, mintea ei buimăcită începu să prindă logica.

— Deoarece, în calitate de soț, vei putea vota în numele meu, spuse ea pe un ton scăzut. Ai putea vota așa cum doresc eu și ai obține aceleași rezultate.

— Adevărat, dar, practic vorbind, este și mai simplu. În calitate de soț, devin cea mai apropiată rudă a ta, calitate în care pot anula toate deciziile

medicale semnate de Forrest Cleland sau de oricine altcineva, inclusiv internarea într-un spital de psihiatrie.

— Desigur, șopti ea. Nu m-am gândit niciodată la asta. Chiar dacă ei reușesc să mă ducă înapoi, tu mă poți scoate de acolo.

— Corect. Dar nu cred că se va ajunge la asta. Pun pariu că de îndată ce se va răspândi zvonul că te-ai căsătorit, toate persoanele implicate vor renunța la planurile lor și se vor face nevăzute.

— Vorbești serios, nu-i așa?

— În munca mea sunt întotdeauna serios. Cea mai rapidă și mai sigură modalitate este să luăm un avion spre Las Vegas în seara asta. Se mai uită o dată la ceas. Ne căsătorim și ne întoarcem în Whispering Springs mâine.

— Faci asta pentru mine? Te căsătorești cu mine doar ca să fiu în siguranță în următoarele șase săptămâni?

— Ai o idee mai bună?

— Ei bine, nu, dar pare o soluție extremă.

— Hei, nu e mare lucru. Ai încredere în mine, am fost căsătorit de mai multe ori.

— Presupun că ești expert în domeniu, nu se putu ea stăpâni.

— Da. Sunt expert. După întrunirea anuală a consiliului divorțăm și viața va reveni la normal.

Zoe își dresă vocea:

— Sună totul atât de simplu.

— Este simplu.

— Sunt impresionată, sincer, dar nu pot face așa ceva.

— De ce?

Zoe se încruntă.

— Pentru că este prea periculos, evident.

— Mi-ar plăcea să-ți pot spune că trăiesc periculos, dar nu este așa. Fii liniștită, va merge. Vei vedea.

Zoe clătină capul dezaprobator.

— Nu te pot lăsa să o faci. Te vei afla în aceeași situație în care a fost Preston. Nu înțelegi? Forrest l-a ucis pe Preston. De unde știi că nu va încerca să te ucidă și pe tine dacă te va considera un obstacol?

Ethan zâmbi.

— Tu chiar vorbești serios, nu? Îți faci griji pentru mine?

— Cum spune o vorbă, nu e lupta ta, Ethan. Nu vreau să-mi asum responsabilitatea de a te expune unui pericol mortal.

— M-ai angajat ca să mă ocup de problema cu șantajul, spuse el blând. De ce nu mă lași să-mi fac treaba?

— Nu te voi lăsa să riști.

— Nu voi risca la fel de mult ca Preston.

— Ce vrei să spui?

— Un soț mort, care a fost aparent victima unui jaf armat, poate fi trecut cu vederea, dar al doilea soț mort ar stârni bănuieli în acest moment și ar ridica semne de întrebare. Ai încredere în mine, este ultimul lucru pe care

și l-ar dori Forrest dacă vrea să păstreze controlul asupra companiei. Are nevoie de susținerea consiliului și a tuturor acționarilor majoritari.

Avea dreptate, dar ea nu voia să recunoască.

— Scenariul cel mai probabil este să încerce să mă atragă de partea lui când va afla că ne-am căsătorit, spuse Ethan.

— Hmm.

— Este singurul demers logic.

— Și dacă încearcă să te ademenească de partea lui? întrebă ea. Ce-i vei spune?

Ethan se ridică în picioare, se apropie de birou, se sprijini cu palmele de el și se aplecă spre Zoe.

— Îl voi trimite la dracu'.

— Ethan...

— Haide, trebuie să o ștergem. E aproape unu. Te las acasă ca să-ți faci bagajele. Eu trec pe la birou să mai rezolv niște probleme de ultimă oră. Trec să te iau la trei și jumătate. Sunt zeci de zboruri spre Vegas și într-o oră suntem acolo.

— Ce probleme de ultimă oră au apărut? întrebă ea.

Ethan ridică din umeri.

— Vreau să mai rezolv niște chestii înainte să plecăm din oraș, zise el, luându-și geanta mare albastră de sub birou.

— Cum ar fi?

— Voi vorbi cu cineva să aibă grijă de Arcadia cât timp suntem plecați. Pe Zoe o cuprinse un nou val de neliniște.

— Crezi că e în pericol?

— Probabil că nu. Leon Grady nu a spus nimic de ea. Ethan ajunse la ușă. Înclină să-i dau dreptate. Hackerul care i-a vândut dosarul tău lui Grady i l-ar fi dat și pe al ei dacă l-ar fi avut. Totuși, prefer să mă asigur decât să regret mai târziu.

— Te înțeleg, dar cred că e mai bine să vorbești cu ea înainte să-i angajezi o gardă personală.

— Arcadia m-a uimit cu inteligența ei. Nu cred că se va împotrivi.

— Spre deosebire de mine.

— Și tu ești inteligentă.

— Dar încăpățânată.

— Foarte încăpățânată. Se uită la ea. Ai de gând să ieși de aici pe propriile picioare sau vrei să te care cineva în brațe?

Zoe ridică bărbia, strânse puternic geanta și porni spre ușă călcând cu cât mai multă demnitate.

— Mai este un mic detaliu foarte important pe care în ultimul timp se pare că îl uiți din ce în ce mai des.

— Care anume?

— Eu sunt clienta. Îl împunse cu degetul în piept când trecu prin fața lui. Lucrezi pentru mine, Truax. Asta înseamnă că eu dau ordinele.

— A, da, zise el încuind ușa. N-am uitat

— Te însori din nou? Singleton se sprijini de teighea și se uită la Ethan cu o privire pierdută. Dacă m-ai fi anunțat din timp, aș fi organizat o petrecere a burlacilor.

— Mulțumesc că te-ai gândit, spuse Ethan. Poți să-mi faci cinste cu o bere când mă întorc din Vegas.

— Cu plăcere. Știi ceva? Înțeleg ce faci, dar trebuie să-ți spun că întreci limita însurându-te cu o clientă, oricât de tare ai fi tu ca detectiv.

— Asta a spus și Zoe.

— Nu e încântată de plan?

— Am avut ceva de furcă până să o conving. Îi era teamă că mă pune în pericol.

— Iar tu i-ai spus că trăiești periculos, nu?

— Cum de ai ghicit?

— Am văzut filmul.

— E o replică bună și am așteptat momentul să o spun, dar din nefericire nu se afla în dispoziția necesară ca să mă creadă. A trebuit să-i explic totul.

— E enervant, nu?

— Da. Am subliniat probabilitatea foarte scăzută ca Forrest Cleland să-și asume riscul de a-i ucide doi soți.

Singleton își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu o bucată de pânză.

— Chiar crezi că e scăzută?

— Sunt sigur. Ethan se sprijini de teighea. Am vorbit destul despre mine. Ia spune, ce vești îmi dai?

Singleton își puse din nou ochelarii.

— Mă tem că nu mare lucru. Din câte am aflat, Candle Lake Manor este un spital privat perfect legal, deținut integral și administrat de doctorul Harper.

— De unde a avut atâția bani să-și cumpere propriul spital?

— Tradițional. S-a însurat cu cine trebuie.

— Soția?

— Elizabeth Pangbourne Harper, o fată bătrână. A moștenit o avere și a folosit-o în scopuri utile. Avea cincizeci și patru de ani când s-a măritat cu Harper, care împlinise patruzeci și doi. Asta s-a întâmplat în urmă cu unsprezece ani. A murit acum trei ani. Infarct.

— Ce convenabil. Avere a moștenit-o Harper?

— Nu în întregime. Mare parte a luat calea diverselor organizații de caritate. Singleton se uită pe niște notițe. I-a rămas și lui o parte, inclusiv Candle Lake Manor. Și-a făcut rost de o clientelă care e dispusă să-i plătească bani grei pentru discreție. A reușit să ocolească fondurile de asigurări și pe cele guvernamentale și a descoperit o modalitate de a scoate profit.

— Un adevărat întreprinzător. Personalul?

— Nimic deosebit. Infirmieri, ajutoare, menajere, personalul de la bucătărie și câțiva angajați pentru securitate. Veniturile par a fi mari.

— Pe partea medicală ce-ai aflat?

— Din câte știu, există un singur psihiatru pe statul de plată – dr. Venetia McAlister. Ea are în subordine câțiva așa-zisi terapeuți. Majoritatea nu se pot lăuda nici cu diplomă, nici cu experiență. Și grupul acesta obține venituri mari. Singleton ridică privirea din notițe. Dacă ne gândim la raportul dintre numărul de pacienți și numărul redus de personal medical, putem spune că la Candle Lake Manor se apelează frecvent la produse farmaceutice pentru tratamentul pacienților.

Ethan dădu din cap afirmativ.

— Medicamentele sunt mai ieftine decât doctorii, iar Harper pare să fie foarte preocupat de profit. Altceva?

— Cam asta ar fi, cu excepția faptului că nici anamneza, nici notele de plată nu sunt pe Internet.

— Te așteptai să găsești așa ceva în cazul unui loc care vinde promisiunea confidențialității și a tăcerii? Despre Cleland Cage ce ai aflat?

— Ceea ce știi și tu deja. Companie de dezvoltare și investiții în afaceri imobiliare la a treia generație. Fiind o companie ermetică, nu găsești prea multe în știrile din presa financiară. În ultima vreme se vorbește de niște probleme financiare serioase din cauza unor datorii neachitate care au crescut după achiziționarea unor echipamente. În ultimul an, Forrest Cleland s-a luptat să împiedice să fie preluată de o altă companie mare. La adunarea anuală de luna viitoare se preconizează decizii majore.

— Ce poți să-mi spui de Negustor?

— E misterios Negustorul nostru. Am folosit codul pe care ni l-a dat Arcadia și am lăsat un nume. Mi-a răspuns.

— Da? Ce nume i-ai dat?

Singleton ridică din umeri.

— Am menționat numele companiei la care am lucrat o vreme. L-a recunoscut și a fost impresionat corespunzător. A reacționat ca și cum m-ar fi considerat un fel de egal sau coleg de-al lui. În orice caz, a refuzat să creadă că i-a pătruns cineva în sistem. E foarte mândru de securitatea lui. Totuși m-a asigurat că va verifica și mă va căuta.

— Bine. Ethan se îndepărtă de teșghea și porni spre ușă. Dacă mai aflu ceva, știi unde mă găsești.

— Sigur. Apropo, felicitări pentru a patra căsătorie. Știi ce se spune.

Ethan se opri în prag.

— Nu, ce se spune?

— A patra oară e fermecată.

— Sună bine.

Ethan urcă scările, intră în birou, se așeză și se întinse după fișierul de modă veche în care își ținea numerele de telefon importante. Căută printre cărțile de vizită până o găsi pe cea de care avea nevoie.

Harry Stagg nu așteptă ca telefonul să sune de două ori.

— Stagg Consulting.

— Am nevoie de o bonă pentru o damă din Whispering Springs și asta imediat. Adică în seara asta. Ești liber?

Urmă o clipă de tăcere.

— Dacă spun da, o să fac impresia că nu prea am ce face.
— Vrei sau nu?
— De acord, spuse Stagg. Afacerile merg cam greu.
— În cât timp ajungi aici?
— Să vedem, cam o oră cu avionul din San Diego în Phoenix, dar se schimbă și fusul orar. Dacă plec acum, cred că ajung în Whispering Springs pe la șase, șase și jumătate. Ți convine?
— Îmi convine. Îi dădu lui Stagg numele și adresa Arcadiei. O să vorbesc cu ea. Te va aștepta. Eu plec din oraș împreună cu o clientă. Ne vom întoarce mâine, nu știi la ce oră.
— Unde vă duceți?
— În Las Vegas.
— Să înțeleg că nu e un bairam cu jocuri de noroc?
— Mă însor.
— Da? A câta oară e? A treia? A patra?
— A patra.
— Ei bine, știi ce se zice, spuse Stagg. A patra oară e fermecată.
— Am auzit.
Îi dădu lui Stagg toate datele cu privire la Leon Grady și la situație în general.
— Grady va fi probabil plecat când vei ajunge tu aici. Nu părea să știe de Arcadia Ames, dar nu vreau să risc.
— Am înțeles.
Bonnie intră în birou chiar când Ethan închidea telefonul.
— Ce se întâmplă? întrebă ea.
— Felicită-mă, spuse Ethan. Mă însor.
— Te însori?
— Știi ce se zice - a patra oară e fermecată.
— O gardă de corp? Arcadia se uită lung la Ethan. Cât timp?
— Vreo două zile, până suntem siguri că nu te afli și tu pe lista de șantaj a lui Grady.
— Dacă ar fi știut de mine, ar fi întreprins ceva până acum.
— Zoe va fi mai liniștită știind că te afli pe mâini bune cât timp suntem plecați.
— Bine, spuse ea. Dar numai până vă întoarceți.
— Ți mulțumesc pentru înțelegere. Omul se numește Harry Stagg. O să apară în jur de șase, șase și jumătate dacă nu se întâmplă nimic între timp. Arcadia zâmbi ușor.
— E doar o grămadă de mușchi sau are și ceva neuroni?
— Are și neuroni. Ethan văzu câteva bijuterii neobișnuite într-o vitrină.
Inele ai?
— Da. Înclină capul într-o parte. Nu-mi spune că vrei să cumperi unul pentru Zoe?
— Când te căsătorești, se zice că trebuie să ai și un inel.
Arcadia îl privi atent o clipă.
— Tu ar trebui să știi, spuse ea încet.

Luară avionul spre Las Vegas în aceeași seară. La ora unsprezece stăteau în fața altarului într-o capelă care era deschisă toată noaptea.

În ceea ce o privea pe Zoe, ceremonia nu depășea cu nimic așteptările a ceea ce era o nuntă în Las Vegas. Capela, un mic palat strălucitor decorat cu o mulțime de cristale și lumânări, se afla pe o stradă laterală, mai jos de Strip.

Preotul semăna izbitor cu Elvis într-una din ipostazele sale mai solide. Asistenta lui, care juca și rolul de însoțitor al miresei, martor și secretară, era o dansatoare pensionară. Femeia lăcrimă când se rostiră jurămintele. Lacrimile păreau autentice. Zoe se întrebă dacă era un semn bun.

Momentul cel mai deconcertant fu cel în care Ethan scoase din buzunar un inel de aur de o formă deosebită.

Momentul cel mai plăcut se petrecu când Zoe semnă toate documentele legale cu numele de Sara Zoe Luce Cleland. Nu trebuia să mai stea ascunsă în umbră.

După cincisprezece minute, Ethan o conduse afară și se amestecară în șuvoiul de oameni care se preumblau de la un cazinou la altul.

Zoe strângea în mână buchetul mic de flori pe care i-l dăduse asistenta chiar înainte de ceremonie. Cerculețul de aur îi strălucea pe deget.

— Te-ai gândit la toate, spuse ea, încercând să pară blazată. Cum ai făcut rost de inel într-un timp atât de scurt?

— Nu are legătură cu niciuna din fostele mele căsnicii, dacă la asta te gândești. Tonul lui Ethan era tăios.

Zoe simți că se îmbujorează și fu recunoscătoare umbrelor nopții.

— Eram doar curioasă, atâta tot.

— L-am luat de la Galeria Euphoria înainte de plecare. Arcadia știa ce mărime porți.

— Aa. Întinse degetele de la mâna stângă și se uită atent la verigheta de aur. Este frumos. Trebuie să fi fost scump.

— Am făcut un târg cu Arcadia.

— Sunt sigură că îl va primi înapoi și îți va restitui toți banii.

— Nu o să-l trec pe factura ta la cheltuieli diverse, așa că nu te mai frământa.

Zoe își dădu seama că îl jignise.

— Îi sunt deja datoare vândută, spuse Zoe, încercând să se explice.

După ce am fugit din Xanadu n-am putut folosi niciuna din cărțile mele de credit sau de depozit. A trebuit să scoatem bani dintr-un cont pe care-l avea ea în străinătate. Îi plătesc în fiecare lună, dar adevărul e că nu îi voi putea returna datoria pentru serviciile Negustorului și pentru cheltuielile de pornire a afacerii mele până nu voi încasa banii de la Cleland Cage. Iar asta nu se va întâmpla decât la câteva luni după fuzionare.

Ethan era intrigat.

— Arcadia are conturi în străinătate?

— A fost un agent financiar de succes. Făcea investiții pentru clienți și pentru ea însăși. Știe inimaginabil de multe lucruri despre secretele lumii de

afaceri. Ea m-a făcut să înțeleg că Cleland Cage este vulnerabilă și că urmează să fie preluată de altcineva. Ea m-a ajutat să pregătesc o strategie.

— Zău. N-aș fi crezut.

Zoe se uită la inelul care strălucea în lumina unui neon.

— Ai făcut un gest frumos, spuse ea, străduindu-se să găsească tonul potrivit.

— Nu e neapărat nevoie să-l porți dacă nu te simți bine cu el.

— Nu-i nici o problemă.

— Inelul nu face căsătoria mai legală decât este.

— Știu. Strânse și mai puternic florile. Ți-am spus că nu este nici o problemă. Ți-aș fi recunoscătoare dacă nu m-ai lua peste picior acum. Sunt puțin nervoasă.

— Te-am luat peste picior?

— Da.

— Îmi pare rău.

— Cred că suntem amândoi nervoși.

— Tu pari sigur încordată în seara asta.

Zoe se simți ofensată.

— E și normal. Nu mă căsătoresc în fiecare zi.

— Ei, poate că tu nu te căsătorești în fiecare zi. Alții au o mare experiență și te asigur că...

— Of, taci. Nu am chef de glume pe seama trecutului tău. Încetează.

— Bine. Nici măcar nu e subiectul meu preferat.

Zoe se întristă, simțindu-se vinovată. Ethan încercase probabil să o mai învioreze glumind, iar ea exagerase.

O limuzină lungă trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre intrarea luminată feeric a unui cazinou uriaș. Din mașină cobori o femeie îmbrăcată într-o rochie cu paiete strălucitoare. În urma ei apăru un bărbat în ținută protocolară - alb și negru.

În dreapta, oameni în blugi și tricouri înaintau pe o alee care aducea tulburător cu o limbă, dispărând în gura cazinoului gigant.

În fața lor strălucea firma hotelului la care Ethan făcuse rezervări pentru noapte. Își lăsaseră bagajele când se cazaseră, dar nu avuseseră timp să urce în cameră deoarece trebuiseră să încheie cele câteva formalități necesare pentru a se putea căsători în Nevada. Zoe nu știa dacă rezervase două camere sau doar una și găsisese o mulțime de argumente pentru a nu-l întreba.

— Îmi cer scuze, spuse ea încet. Nu trebuia să-ți fi zis așa ceva. Mai ales după tot ce ai făcut. Sincer, nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Nu-ți face probleme.

Ea aruncă o privire rapidă spre florile care se ofileau și spre inelul pe care îl avea acum pe deget.

— E cam dificil în situația de față.

Zoe se aștepta la un comentariu sarcastic, dar el nu spuse nimic.

Trecură prin fața intrării unui magazin scump, pe lângă o galerie de pictură și își continuară drumul. Zoe știa că dacă s-ar lăsa ademeniți în vreun

magazin sau în vreo galerie de artă, ar fi înghițiți în cele din urmă de un cazinou. Din asta își trăgea seva Las Vegasul. Sălile de joc erau pântecele unor uriașe bestii scânteietoare, care aveau permanentă nevoie de hrană.

— Ethan?

— Da?

— Te superi dacă te întreb ceva personal?

— E cam târziu să pui întrebări personale, replică pe un ton serios. De obicei se pun înainte de a lua pe cineva de bărbat.

Zoe zâmbi.

— Nu voi uita.

— Ce vrei să mă întreb?

— Cum ai devenit detectiv particular?

Ethan tăcu o vreme și Zoe crezu că nu îi va răspunde.

— Am fost oaia neagră a familiei, spuse el într-un târziu. M-am luat după unchiul Vic. Am renunțat la facultate. Am intrat în armată. Când am terminat, m-am angajat la o firmă de securitate din L. A., unde am lucrat vreo doi ani, după care am pornit propria afacere.

— Bonnie mi-a povestit ce s-a întâmplat cu fratele tău.

— Mi-am imaginat eu că ți-a spus câte ceva în seara când am ieșit la pizza.

— Știu cum e să pierzi pe cineva apropiat.

— Îmi dau seama.

— Știu ce simți când dorești atât de mult să se facă dreptate încât nu poți dormi noaptea și când toți îți spun să taci din gură și să lași reprezentanții legii să se ocupe de asta. Știu cum este să te trezești în toiul nopții, conștient că sistemul va lucra în defavoarea ta.

Ethan o prinse de mâna pe care avea inelul, împreunându-și degetele cu ale ei.

— Te cred, spuse el.

— Țasta e motivul pentru care faci ceea ce faci pentru mine, nu-i așa? Te pui în pielea mea. Știi cum e să fii măcinat de obsesia răzbunării.

— Da. Îi strânse degetele. Cum era?

— Preston? Încercă să reînvie câteva amintiri vechi. Era tandru și blând. Atent. Bun. Un om cu adevărat cumsecade. Total opus rudelor sale. Era străinul familiei. Toți sunt oameni de afaceri. Lui îi plăcea istoria artei.

— Și l-ai iubit. Era o afirmație, nu o întrebare.

— Da, l-am iubit. Când ne-am întâlnit, eram singură pe lume de mult timp. În felul lui, pentru că era atât de diferit de restul familiei lui, Preston se simțea foarte singur. Cred că din acest motiv am fost atrași unul de celălalt. Ne-am promis că ne vom proteja reciproc.

— Dar el a fost ucis.

— Da. Nu mi-am făcut datoria. Singurul lucru pe care îl mai pot face acum este să-l răzbun. Îl interesa viitorul companiei, însă consider că Forrest și Cleland Cage i-au adus moartea.

Ethan o ținea în continuare de mână.

— Drew era cu patru ani mai tânăr decât mine. Era tot ce ar fi trebuit să fiu eu. A terminat facultatea. Avea succes în afaceri și era în consiliul de administrație al unei fundații de caritate. Nu a ratat trei căsnicii. Și-a găsit o femeie care să îl iubească. Era un tată bun și un stâlp al comunității.

Zoe se cutremură.

— Erai fratele mai mare?

— Știi ce înseamnă asta?

— Da. În adâncul sufletului te simți vinovat că n-ai avut suficientă grijă de el.

— E adevărat. Nu mi-am făcut datoria. L-au ucis.

— Crezi că motivul pentru care ai simțit nevoia să faci dreptate, iar eu doresc atât de mult să mă răzbun, este acela că ne simțim amândoi vinovați?

— Bănuiesc că și din cauza asta. Tu ce crezi?

— Cred că ai dreptate. Dar asta nu schimbă cu nimic situația, nu?

O strânse de mână.

— Nu, nu o schimbă cu nimic.

Poate că nu se schimbase nimic în privința nevoii ei de a-l răzbuna pe Preston, dar ceva era cu siguranță diferit în relația ei cu Ethan. Se întrebă dacă simțea și el legătura care se stabilise între ei, ori îi juca feste imaginația.

Trecură pe lângă un lac artificial nu prea adânc din fața unui complex hotelier uriaș. Pe apă pluteau bărci mici împodobite cu lumini colorate la prora. Micile ambarcațiuni, încărcate de pasageri gălăgioși și veseli, dispăreau sub un pod care îi ducea spre un alt cazinou.

— Știi ceva? Ethan schimbă subit direcția, trăgând-o după el. Ai avut dreptate. A fost o zi lungă și suntem amândoi încordați. Nu ne-ar strica puțină distracție. Vino.

Uimită, Zoe se grăbi să meargă în pas cu el.

— Unde mergem?

— Simt că am noroc.

— Bine ai venit în turmă. Scopul Las Vegasului e să te faci să te simți norocos.

— Vorbesc serios.

Ethan o trase după el spre ușa celui mai apropiat cazinou. Se treziră într-un univers de lumini orbitoare, într-o sală plină cu mese de joc. Atmosfera era veselă, oamenii discutau cu aprindere și se auzea o muzică lentă.

Ethan o târî după el la o masă de blackjack.

— Nu știu să joc, se grăbi ea să-i spună. Cel puțin nu într-un cazinou adevărat.

— Atunci stai aici și fii optimistă.

Ethan se așeză. Zoe ținea buchetul de flori cu amândouă mâinile și încercă să se gândească la ceva frumos.

Ethan jucă afișând o mină imperturbabilă, dar când se ridică după cincisprezece minute, părea mulțumit. Lăsă un bacșiș dealerului și băgă fisele câștigate în buzunar.

— Vești bune, spuse el. N-am să te mai taxeze pentru camera de hotel. Am câștigat suficient ca să plătesc eu.

Camera? Oare luase o singură cameră?

— Nici o problemă, spuse ea fără să stea pe gânduri. Nu mă deranjează. Înțeleg că toate cheltuielile din afara orașului sunt incluse în tarif.

— Ia-o ca pe un cadou de nuntă. Îi întinse câteva fise. Uite, încearcă-ți norocul.

— Nu câștig niciodată la aparatele astea.

— Măcar încearcă.

— Bine. Zoe luă câteva monede, le introduse în prima mașină și trase de manetă.

Se auzi sunetul plăcut al fiselor care cădeau în tavă.

— Hei, Ethan, uite!

Alte monede aterizară în tavă.

— Dumnezeuule, șopti Zoe.

— Văd că e și seara ta norocoasă, zise Ethan zâmbind.

Ploaia de monede continuă.

— Ține tu florile. Îi îndesă buchetul în brațe, deschise geanta și începu să arunce înăuntru câștigul.

Ethan o lăsă să termine, după care o luă de mână.

— Hai să sărbătorim victoria.

O conduse până în cel mai apropiat salon, într-un separeu. Ethan puse buchetul pe masă.

O chelneriță îmbrăcată într-un costum auriu sumar își făcu apariția.

— Șampanie, îi spuse Ethan.

Chelnerița aruncă o privire spre flori.

— Sărbătoriți ceva?

Ethan o cuprinse pe Zoe cu brațul.

— Tocmai ne-am căsătorit, spuse el.

— Da, e ceva frecvent aici, zise ea zâmbindu-le prietenos. Cele mai multe cupluri nu fac impresia că vor rezista mai mult de o săptămână, dar vouă vă stă bine împreună. Felicitări.

Șampania redusese puțin tensiunea, dar nu reuși să domolească amestecul tulburător de euforie și teamă din sufletul lui Zoe.

Când ajunseră în fața ușii camerei de hotel, senzația de neliniște deveni aproape insuportabilă.

Calmează-te. Nu este o noapte a nunții reală. E doar un fel de aventură.

Totuși, certificatul de căsătorie din buzunarul lui Ethan și inelul de pe degetul ei dădeau o anumită solemnitate momentului.

Era atât de concentrată încât, în clipa în care Ethan deschise ușa, intră în cameră fără să se mai oprească în prag.

Valul greu de dorință animalică o izbi atât de puternic încât îi căzură florile din mână și aproape că o îngenunche.

— Ce naiba? Ethan aprinse lumina și o prinse de braț. Te simți bine? o întrebă el speriat.

— Da.

Era cea mai mare minciună. Nu se simțea bine. Urmele sufocante ale unei partide de sex recente îmbibau atmosfera. Nu era energia unei emoții

umane, naturale care persistă o vreme într-un dormitor. Camera emana o dorință perversă și chinuită. Respiră scurt și privi în jur disperată.

Aparent, camera era impecabilă. Patul masiv, rotund, acoperit cu o cuvertură cu dungi aurii și negre, ca și pernele mari păreau curate și proaspăt aranjate. Ușa de la baie, larg deschisă, lăsa să se vadă plăcile de faianță albă.

Cu toate acestea, efluviile sexului bolnăvicios se prelingeau pe mobilier ca o pată oribilă.

Nu putea petrece noaptea în camera asta. Avea nevoie cât se poate de repede de o scuză ca să-l convingă pe Ethan să sune la recepție și să ceară alta.

Soluția salvatoare fu oglinda mare de pe tavan, aflată chiar deasupra patului.

— Nu-mi place, spuse ea.

Ethan îi urmări privirea și zâmbi calm.

— Poate că nu trebuia să-l întreb pe recepționar de adresa celei mai apropiate capele. Am impresia că a încercat să ne facă o favoare și ne-a dat apartamentul pentru luna de miere.

— Te deranjează dacă te rog să renunțăm la favoruri? Oglinda asta...

— Vezi, așa sunt toți decoratorii de interior. Mofturoși.

Ethan se îndreptă spre telefon.

Dorința i se îndeplini, așa că își luară bagajele și coborâră să ia alte chei.

— Aveți nevoie de ajutor pentru bagaje? îi întrebă recepționarul.

— Nu, mulțumesc, răspuse Ethan. Ne descurcăm și singuri.

După cinci minute se aflau în ușa noii camere de la etajul unsprezece. De data asta Zoe nu mai uită să se oprească în prag. Nu remarcă nimic deosebit, doar amestecul obișnuit de senzații minore pe care le putea evita cu ușurință.

Ethan o urmări când intră în cameră.

— Asta îți place?

— Da, mulțumesc. Îi era puțin jenă, dar se simțea mult mai ușurată. Îmi cer scuze.

Ethan târî geamantanul ei și sacul lui mic de voiaj în cameră și le lăsă pe podea.

— Recunosc că oglinda din tavan era de prost gust.

— Da, așa e. Intră în baie, găsi un pahar și puse florile în el. Constat cu regret că sunt anumite persoane în branșa mea care nu știu unde să se oprească cu privire la oglinzi.

Ethan se opri în ușa băii și o privi cum pune apă în pahar.

— Nu cred că florile vor mai rezista o noapte.

— Probabil că nu, dar mi-e milă să le arunc la gunoi.

— Zoe?

— Uite, sunt două chiuvete, spuse ea veselă. Pe care o preferi?

Veni lângă ea și îi luă fața în mâini.

— E totul în regulă, spuse el. Am luat o singură cameră pentru că am presupus că nu vom avea nevoie decât de un pat. Dacă m-am înșelat, nu trebuie decât să-mi spui. Îmi pot permite să mai iau o cameră.

O trecu un val de căldură. Își puse palmele pe pieptul lui. Dorința din privirea lui Ethan era evidentă, dar o putea controla. Dacă i-ar fi cerut să ia o altă cameră sau să doarmă pe jos, nu ar fi protestat.

— Nu te-ai înșelat, spuse ea.

O mângâie ușor pe obraji cu vârful degetelor.

— Nici nu știi cât mă bucur să aud asta.

Se purta ca o mireasă nervoasă în noaptea nunții. Merita o explicație logică, gândi ea.

— Știi că mă comport ciudat, spuse Zoe.

— E din cauza stresului.

— În parte da, dar e mai mult de atât. Toată situația e stranie. Am fost împreună o singură noapte, iar eu încercam să mă acomodez cu gândul că e posibil să mai dormim împreună și mă întrebam ce se va întâmpla cu noi, iar acum ne-am căsătorit, dar nu este o căsătorie reală. Sunt puțin deabusolată.

— Ascultă un expert în materie. O sărută pe ureche. Uită de certificat și de inel. Concentrează-te asupra dormitului împreună.

Înainte de-a apuca să-i răspundă, o sărută cu pasiune - un sărut magic care fu ca o eliberare.

Concentrează-te asupra dormitului împreună.

— Ethan. Se agăță de umerii lui și îl sărută, abandonându-se disperată, o senzație complet nouă pentru ea.

— Gata, îi spuse el sărutând-o pe gât. Avea vocea ușor răgușită, dar plină de promisiuni tainice. Te-ai eliberat.

Zoe se lipi de el, sorbindu-i căldura trupului cu toți porii, încercând să-i transmită și lui o parte din pasiunea ei.

Ethan o luă în brațe și o așeză în picioare, lângă pat. Aplecându-se, trase dintr-o singură mișcare cuvertura.

Zoe se descăltă, ținându-se de Ethan ca să nu se dezechilibreze. Ethan făcu același lucru, apoi se prăbușiră pe pat.

Ethan, sprijinit într-un cot, încerca să-i scoată bluza și sutienul.

Zoe coborî mâna, găsi fermoarul de la pantalonii lui Ethan și îl desfăcu.

Când îl atinse cu degetele, își dădu seama că era excitat la maximum.

— Oh, da. Zâmbetul lui în întuneric era periculos de erotic. E clar că nu mai ești deabusolată acum.

Într-un târziu, Zoe deschise ochii. Primul lucru pe care îl remarcă fu jocul luminii lunii pe inelul ei de nuntă. Raza palidă era delicată și efemeră ca și speranța ei în viitor.

Ethan se trezi și o trase aproape de el.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că nu voi mai folosi celălalt nume, șopti ea. Mă voi numi doar Zoe. Un nume nou și poate un viitor nou.

— Zoe Truax. Se aplecă peste ea și o sărută cu poftă. Da, îmi place cum sună. Ți se potrivește.

— Și, începu Harry Stagg, vii des aici?

Arcadia se uită insistent la bărbatul slab cu ochi misterioși, oboșiți de viață, care ședea în fața ei în separeul micuț. Nu mai avusese niciodată o gardă de corp și de aceea nu știa cum să procedeze.

Acceptase situația doar pentru că Zoe avea și așa destule motive de îngrijorare. Faptul că zburase până la Las Vegas pentru o căsătorie de conveniență cu Ethan Truax îi dăduse și așa destulă bătaie de cap. Dacă s-ar mai agita și pentru siguranța prietenei sale cât timp era plecată din oraș, asta nu ar face decât să agraveze situația.

Harry Stagg își făcuse apariția la Galeria Euphoria la șase și un sfert. Arcadia îi sugerase să cineze împreună la Last Exit. Planul era să tragă de timp cât mai mult posibil înainte să meargă cu el acasă, în apartamentul ei alb-argintiu. Spre deosebire de Zoe, ea avea un dormitor pentru oaspeți, dar îi venea greu să și-l imagineze ocupat de un bărbat, și cu atât mai puțin de cel din fața ei.

— Îmi place jazzul, spuse ea, plimbându-și vârful degetului pe marginea paharului de martini. Chiar am nevoie de el. Mă transportă într-o altă lume când îl ascult.

Harry luă o înghițitură din apa minerală pe care o comandase.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Trioul de pe scenă începu o melodie de Thelonius Monk, „Brilliant Corners”. Complexitatea piesei era renumită, dar Arcadia, care îi mai ascultase și altă dată, știa că se descurcau foarte bine. Pianul conducea, iar basul și tobele se înscriau lin pe urmele lui.

Harry Stagg clipi uimit când muzica uimitor de pură, captivantă începu să se reverse în spațiul acela intim. Lăsă încet paharul pe masă, privind fascinat spre scenă.

Arcadia se abandonează sunetelor venite parcă dintr-o altă lume și timpul păru să capete o altă dimensiune.

După ce muzica încetă, rămaseră amândoi nemișcați o vreme. Harry fu primul care își reveni.

— Nu am mai ascultat așa ceva de când am fost ultima oară în New Orleans, spuse el cu voce scăzută.

— Și pe mine m-a surprins prima dată, zise Arcadia, schițând un zâmbet. Ca să-ți răspund la întrebare, da, vin deseori aici.

— Înțeleg de ce.

Arcadia scoase bețișorul din paharul de martini și luă măslina între dinți. Nu avea rost să piardă timpul, își spuse ea. Era o ocazie unică să facă și ea niște investigații.

— Îl cunoști pe Ethan Truax de multă vreme? Întrebă ea.

— Ne-am întâlnit cu ceva ani în urmă.

— Datorită meseriei?

Harry păru că stă puțin pe gânduri. Apoi dădu din cap.

— Am lucrat pentru niște persoane care voiau să-l determin să renunțe la un caz.

— Presupun că nu ai reușit.

— Nu. Dacă își fixează o țintă, Truax nu se mai oprește. Iar atunci investiga asasinarea fratelui său. Ar fi trebuit să-l ucid ca să-l opresc.

— Zoe mi-a povestit ce s-a întâmplat cu fratele lui. Am înțeles că, deși vinovatul n-a fost condamnat, a avut un accident fatal mai târziu.

— Se mai întâmplă, spuse Harry.

— Ziceai că ar fi trebuit să-l ucizi pe Ethan ca să-l oprești. Constat că n-ai mai făcut-o. Să însemne asta că renunți când trebuie să împuști oameni?

— Să spunem că nu omor pentru bani, zise el.

— Aa. E un detaliu mic, dar important.

— Oricum, n-a fost nevoie să dau explicații detaliate angajatorilor mei. Nu doreau să rezolve problema așa. Erau destul de isteți ca să-și dea seama că lucrurile s-ar fi întors împotriva lor.

— Aveau dreptate?

— Probabil. Dacă s-ar fi descotorosit de Truax atunci, și-ar fi complicat situația. Știi, Truax făcuse deja ceva valuri și adunase o groază de dovezi cu privire la afacerile de spălare a banilor. Unele dintre ele îi vizau pe angajatorii mei. Avea și casetele cu înțelnirea noastră la el în birou. După ce am plecat, a pus într-un seif la bancă un raport și casetele care făceau legătura între mine și angajatorii mei și între ei și diverse afaceri murdare.

— Cu alte cuvinte, dacă ar fi fost ucis, angajatorii tăi ar fi trebuit să răspundă la niște întrebări incomode.

— Da.

— Tot nu înțeleg cum ați ajuns tu și Truax să fiți, să zicem, asociați, insistă ea.

— Nu mi-a plăcut cum au tratat angajatorii mei problema lui. După ce s-a terminat totul, mi-am dat demisia și am început să lucrez pe cont propriu.

— Ca gardă de corp?

— Prefer denumirea de consultant. Harry se lăsă pe spate în fotoliu și o privi. Eu ți-am răspuns la întrebări. Ești dispusă să-mi răspunzi și tu la câteva?

— Depinde, replică ea, sorbind din martini. Ce te interesează?

— Truax nu a avut timp să-mi spună toată povestea, dar am înțeles că ai fost împreună cu clienta lui în locul acela numit Candle Lake Manor.

— Da.

O privi surprins și în același timp curios.

— Cum ai ajuns acolo? Chiar ești nebună?

Arcadia zâmbi.

— Poți spune și asta. M-am internat sub un nume fals.

— Probabil că nu fără motiv.

— Soțul meu a încercat să mă ucidă cu puțin timp înainte de a se face nevăzut împreună cu toate activele din portofoliul meu. Aflasem prea multe despre implicarea lui în anumite activități ilegale. Eram inutilă.

— Se pare că nu i-a mers.

— E adevărat, dar mi-era teamă că va încerca din nou. În consecință, mi-am înscenat moartea, mi-am luat o nouă identitate, am scris o

împuternicire și am folosit-o ca să mă internez de bunăvoie la Candle Lake Manor. După ce am evadat de acolo, mi-am luat o nouă identitate.

— Sună destul de complicat.

— Așa a și fost.

— De ce ai făcut toate astea?

— Soțul meu este un om foarte, foarte inteligent și extrem de periculos.

Prea inteligent ca să mă creadă moartă. M-am gândit că dacă mă mai caută, o clinică privată de psihiatrie ar fi ultimul loc spre care s-ar orienta. Planul era să stau la Manor câteva luni și apoi să dispar pentru a doua oară. Speram că schimbându-mi din nou identitatea nu va reuși să mă găsească.

— Ce n-a mers?

— Totul a mers bine la început. Candle Lake nu mi-a înșelat așteptările - un loc drăguț, izolat, unde bogătașii își ascund rudele cu care le este rușine. Nu mi-a fost greu să mă prefac că sunt deprimată și necomunicativă. Nu prea luau terapia în serios acolo. Îți dădeau doar medicamente. Le aruncam la closet și trăgeam apa. Apoi am întâlnit-o pe Zoe.

— V-ați împrietenit?

— Da. Din nefericire pentru Zoe, psihiatrul șef, doctor McAlister, era personal interesată de ea. Voia să o studieze. În consecință, era supravegheată mai îndeaproape decât restul pacienților, așa că îi venea greu să nu ia medicamentele.

— Dar ați găsit o modalitate de scăpare, spuse Harry.

— Da.

— Și după asta?

— O iau de la capăt, zise ea pe un ton ferm.

Harry căzuse pe gânduri.

— Ca și mine. Se pare că Truax își pune amprenta asupra vieții oamenilor.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. E greu de explicat, însă dacă intri pe orbita lui, lucrurile se schimbă.

Muzica reîncepu. Când se termină piesa, Harry o privi gânditor.

— Trebuie să fi fost greu la Candle Lake, spuse el.

— Zoe a avut mai mult de furcă decât mine. Am fugit la câteva luni după ce ajunsesem. Ea se afla acolo de patru luni când am venit eu.

— Dumnezeuule. Șase luni.

— Da.

— Ați rămas probabil cu sechele.

— Așa e, recunosc eu ea. Amândouă. Ne-am descurcat fiecare cum am putut.

— Cum adică?

— Zoe s-a înscris la cursuri de autoapărare.

— Și tu ce-ai făcut?

— Mi-am cumpărat o armă.

Harry dădu aprobator din cap.

— Și eu am făcut la fel.

Puțin după miezul nopții, Leon se așeză pe capacul closetului din baia înghesuită a camerei de motel. Prin ferestruică vedea bine grupul care se aduna pe aleea din spatele vechilor depozite. Vânzarea de droguri părea să fie un ritual nocturn. Nu arătau ca niște tipi duri. În mare parte cumpărătorii erau adolescenți care ieșeau din restaurantul fast-food. Cumpărau băutură și pilule de la vreo doi indivizi mai în vârstă, care își făceau de obicei apariția pe la unu noaptea.

În seara aceea, Leon intenționa să se ducă acolo înainte ca vânzătorii obișnuiți să apară.

Cu pași grei, se grăbi în camera principală. Mai devreme, în aceeași după-amiază, pusese deoparte câteva sticle din rezerva lui de medicamente furate de la Candle Lake. Datorită slujbei sale de șef al pazei, aflase multe despre valoarea produselor farmaceutice.

Luă rucsacul cu produse, o lanternă și cheia. După ce ieși, atârână semnul, „Nu deranjați” pe mânerul ușii. Apoi coborî scările și ocoli ca să ajungă în spatele clădirii.

Lumina din parcare a motelului era suficient de puternică pentru a distinge drumul nepavat care trecea prin spatele casei abandonate și depozitelor. Strălucirea lunii aproape pline îl ajuta. Pe cât posibil, voia să evite folosirea lanternei.

Cei care așteptau lângă platforma de încărcare nu îl zăriră decât când ajunse aproape de ei. Primul care îl văzu tresări violent.

— La naiba, un polițai.

— Nu facem nimic, spuse un altul pe un ton care se transformă în văicăreala enervantă caracteristică adolescenților de acest gen.

— Da, avem dreptul să stăm aici dacă vrem.

Puști, își spuse Leon. Pot fi corigenți la istorie, engleză și la matematică, dar își cunosc tot timpul drepturile.

— Stați liniștiți, nu sunt polițist, spuse el. Am niște bomboane. E careva dintre voi interesat?

După zece minute, Leon porni înapoi spre motel, mai bogat cu șapte sute de dolari. Șapte sute cincizeci de dolari. De unde naiba au puștii din ziua de azi atâția bani? se întrebă el.

Plănuise să plece de dimineață fiindcă plătitese cu bani gheață pentru noaptea aceea și voia să profite de banii cheltuiți. Încercă să doarmă, dar nu reuși. Ar putea să plece chiar și acum. Pe la opt fără zece urma să părăsească Whispering Springs, dar ceva îi spunea că ar fi mai bine să dispară înainte ca Truax să-i mai facă o vizită.

Lucrurile mergeau din nou prost.

Nenorocitul de Cleland nu fusese disponibil când îl sunase a doua oară ca să negocieze prețul pentru adresa femeii. După ce închisese telefonul, înțelesese că nu-i va ieși afacerea. Singura șansă, din câte își dădea seama, era să îl șantajeze pe Ian Harper. Harper era singura persoană care avea ceva de pierdut și ca atare era dispus să-i cumpere tăcerea.

Îl putea suna pe fostul lui șef de undeva din drum și poate că de data asta va avea noroc. Cel puțin Harper era un om de afaceri.

Păcat că n-a mers planul inițial care presupunea șantajarea femeii Cleland. Rahat. Parcă se născuse sub o stea ghinionistă, sau așa ceva.

Cu colțul ochiului, Leon observă o mișcare printre umbrele care învăluiau casa acoperită cu scânduri. Vreun puști, își zise el. Numai bine. Mai avea niște bomboane. Poate reușea să strângă o mie de dolari.

Se opri și se întoarse încet.

— Hei, puștiule. Am exact ce-ți dorești.

Leon își dădu seama mult prea târziu că pe veranda dărăpănată nu se afla un tânăr drogat.

Primul glonț îl izbi în piept și îl doborî la pământ. În primul moment simți că nu-l mai doare stomacul, însă imediat după aceea i se făcu frig.

Auzi vag strigătul unuia dintre clienții care-și avertiza amicii: „Rahat, a tras cineva. Haideți s-o ștergem de aici.”

Fusese încă o dată așa de aproape de succes, se gândi el. Dar cineva îi stricase din nou socotelile. Mereu i se întâmpla așa. Începea deja să-și piardă cunoștința când ucigașul ajunsese lângă el și îi zbură creierii cu un al doilea glonț.

Zoe îmbracă un halat de bumbac cu monograma hotelului, se așeză pe scaunul de lângă fereastră, luă telefonul și formă un număr.

— Cu cine vorbesc? Ian Harper avea o voce răgușită de somn și iritată.

Se auzea sonorul scăzut al televizorului. Harper adormise probabil în timp ce privea un film vechi. Un film de groază a cărui intrigă presupunea un om de știință nebun și un laborator.

— Bună, doctore Harper, spuse Zoe. Deși se afla la mare distanță, simți furnicături pe piele. Mă cunoașteți sub numele de Sara Cleland, dar acum îmi puteți spune Zoe Truax. Probabil mă mai țineți minte ca pacienta din camera 232. Cea pentru care v-a plătit bine Forrest Cleland ca să o țineți închisă. Am vrut să fiu prima care să vă dea vestea cea bună.

— Sara? Deveni brusc vioi. Despre ce vorbești? Unde ești?

— M-am căsătorit mai adineauri. Salutați-l pe noul meu soț.

Ethan stătea pe marginea patului și o privea. Era doar în chiloți. Zoe îi puse telefonul în mână. Apucând aparatul, Ethan îi atinse ușor degetele. Zoe își dădu seama că-i tremură mâna. Probabil din cauza mâniei și a vechilor temeri. Trebuia să le controleze pe ambele.

— Truax la telefon, spuse Ethan. Vorbea pe un ton mai rece ca gheața. Zoe și cu mine ne-am căsătorit. Avem un certificat dacă doriți dovezi. De acum înainte, eu îi sunt cea mai apropiată rudă. Puteți considera acest telefon o formalitate. Vreau să mă asigur că ați înțeles. Dacă încercați să o răpiți, voi veni după ea – și după dumneavoastră – și vă voi distruge afacerea de la Candle Lake Manor.

Ethan închise și îi înapoie telefonul lui Zoe.

Ea inspiră adânc și formă numărul de acasă al lui Forrest Cleland.

Kimberley răspunse după patru apeluri.

— Alo? spuse ea. Părea amețită și dezorientată.

— Kimberley, sunt Sara.

— Sara?

— Acum mă numesc Zoe. Zoe Truax.

— Nu înțeleg. Unde ești? Ce se întâmplă? Urmă o pauză scurtă. Ești bine?

— Foarte bine, Kimberley. Mulțumesc de întrebare. De fapt, tocmai m-am căsătorit. Cum era și normal, am vrut ca Forrest să afle minunata veste imediat. Este acolo?

— Te-ai căsătorit? Dar e imposibil. Nu... nu te simți bine, Sara.

— Spune-mi Zoe. Și dă-mi-l pe Forrest la telefon.

Urmă o clipă de tăcere. Zoe o auzi pe Kimberley spunând ceva neinteligibil. Apoi în receptor răsună vocea lui Forrest:

— Sara? Tu ești?

— Nu mai sunt Sara Cleland, spuse ea. Mă numesc Zoe Truax. Am vrut să te anunț că voi participa la adunarea anuală și că soțul meu mă va însoți. Dacă mi se întâmplă ceva înainte de ziua cea mare, vei fi încântat să afli că Ethan va vota în numele meu.

— Ce naiba se întâmplă? Unde ești?

— Într-un hotel, unde îmi petrec noaptea nunții.

— Ascultă-mă, spuse Forrest cât se poate de autoritar, trebuie să vorbesc cu tine.

— Vom discuta la adunarea consiliului. Deocamdată vreau să faci cunoștință cu soțul meu.

Ethan luă telefonul pentru a doua oară.

— Truax la telefon, spuse el. Am vorbit mai înainte cu Ian Harper la Candle Lake Manor și i-am transmis și lui același mesaj. Este foarte simplu. Dacă te atingi chiar și de un fir de păr de-al soției mele, te voi distruge.

Închise telefonul și îl puse pe măsuta de lângă pat.

— Asta este, spuse el. Polița ta de asigurare a intrat în vigoare.

Zoe îl privi.

— Nu-mi vine să cred ce faci pentru mine.

Ethan îi zâmbi în felul lui leneș și atrăgător.

— Ai să crezi. Când vei primi nota de plată.

Zoe se trezi când soarele era deja sus pe cer. Simțea greutatea brațului lui Ethan care îi înconjura talia. Din fericire, nu visase nimic noaptea trecută. Se întrebă dacă era un semn bun.

Se uită pe geam și își aminti de un alt răsărit la care asistase cu un an în urmă. Amintirile despre evadarea ei de la Candle Lake Manor se ridicară la suprafață.

— La dracu', mormăi Ernie. Ce naiba se întâmplă cu ea? Trebuia să primească o doză dublă în seara asta.

— Poate că nu i-au dat suficient. Ron vorbea cu o voce joasă, dar nu te puteai înșela în privința poftelor lui dezgustătoare. Nu-ți face griji, nu va reuși să scape din cămașă. Am adus o seringă plină, pentru siguranță.

Se auzi încă o pocnitură, urmată de un geamăt înăbușit. Un pumn lovi de două ori, repede și nervos ușa ei. Recunoscuse semnalul.

Se ridică în șezând. Inima îi bătea tare și o năpădi o transpirație rece.

— Folosește acul ăla afurisit, mârâi Ernie pe culoar. E prea puternică.

— E distractiv când sunt prea sedați ca să mai conștientizeze ce se întâmplă. Haide, ne descurcăm noi.

Sări din pat și înhăță halatul ușor de bumbac cu cuvintele Candle Lake Manor inscripționate pe buzunarul stâng de la piept. Toți pacienții aveau halat și papuci la fel. Halatul nu avea cordon, iar încălțăminte nu avea șireturi.

Se duse la ușă și lipi urechea de ea. Infirmierii reușiseră să târască victima până la capătul culoarului.

Așteptă până fu sigură că au dat colțul înainte de a se întoarce spre pat ca să scoată dintr-o crăpătură mică din saltea cartela de acces furată.

Reușise să facă rost de cartelă după săptămâni în șir de observare. Așa cum îi explicase și prietenei sale, planul se baza pe faptul că noul infirmier care lucra în tura de noapte în secția lor devenise dependent de medicamentele pe care le fura de la pacienți. Dacă nu voia să riște, anumite produse le vindea probabil pe stradă.

Se prefăcuse că e sedată de fiecare dată când îi aducea noaptea pastilele și îl încurajase astfel să fure câteva din cele prescrise recent de McAlister. Medicamentele urmau să-i inducă o stare de bună dispoziție și încredere care, așa cum spera doctorița, ar anihila refuzul pacientei sale de a vorbi despre pereții care țipau și camerele care plâneau.

Se prefăcuse că înhăță primele doze și fusese fericită doar când îl zărise printre gene pe infirmier că începe să le sfeterisească.

Avusese răbdare. În cele din urmă, după ce timp de cinci săptămâni furase pastilele, infirmierul devenise neatent. Într-o sâmbătă seara, după ce se servise cu conținutul paharului de hârtie de pe tava ei, ieșise în grabă din cameră ca să răspundă unui apel de urgență și uitase să încuie ușa.

Așteptase patruzeci de minute, apoi se strecurase pe culoar. Îl găsisese pe individ zâmbind în extaz în fața unui televizor din camera cu pereți de sticlă pentru infirmieri.

Apoi declanșase alarma de incendiu chiar din closet. Infirmierul, cuprins de euforia indusă de medicamente, reacționase la alarmă ca un taur în fața muletei2 matadorului. În haosul care a urmat, fusese floare la ureche să ia cartela de rezervă din sertarul biroului.

A doua zi îi povestise noii sale prietene cum obținuse cartela și începuseră să pună la cale un plan amănunțit.

Luaseră hotărârea să fugă într-o sâmbătă noaptea, deoarece infirmierii de la sfârșit de săptămână erau mai relaxați decât cei din timpul săptămânii.

Acum însă era o noapte de joi. Ron și Ernie se aflau împreună în tură și o luaseră pe noua ei prietenă, femeia cu ochi albaștri-argintii.

Știa unde o vor duce: în camera de examinare cu masa pregătită, camera ai cărei pereți țipau.

Adio planul de evadare de sâmbătă noaptea, își zise Zoe. Nu aveau încotro, trebuia să fugă în noaptea aceea.

Aruncă o ultimă privire în spațiul unde fusese prizonieră în ultimele luni. Nu prea avea ce lua cu ea. Lucrurile personale și actele pe care le avusese când fusese adusă la Manor erau încuiate într-o cămăruță de la primul etaj.

Deschise cu grijă ușa cu cartela furată. Ascultă câteva secunde. Era o tăcere mormântală.

Ieși pe coridor. Luminile erau reduse noaptea. Înaintă rapid, dădu colțul și intră pe un alt culoar care se intersecta cu cel pe care venea ea.

La următoarea intersecție se opri și ascultă. Nu era nici un pacient în secția aceea a spitalului, doar birouri și camere de examinare, unde în mod normal nu se afla nimeni noaptea.

Din camera cu țipete se auzeau zgomote înfundate. Ron și Ernie erau deja înăuntru cu prietena ei.

O clipă o cuprinse o teamă atât de cumplită încât crezu că o să vomite. Apoi se urni din loc și lovi cu ambele mâini blocul de comutatoare de la capătul holului. Totul se cufundă în întuneric, doar pe sub ușa camerei cu țipete mai ieșea lumină.

Zoe înaintă rapid, având grijă să nu facă nici un zgomot. Papucii erau numai buni pentru asta. Când ajunse la cutia cu extingtorul, o deschise și luă instrumentul cu ambele mâini. Apoi se duse la ușa camerei cu țipete și izbi extingtorul de ea.

— Ce naiba? îl auzi pe Ernie alarmat.

— Probabil unul dintre nebuni, spuse Ron. Mă ocup eu.

Ușa camerei cu țipete se deschise și Ron făcu un pas pe coridor.

În momentul acela își zise că poate marele ei ghinion o părăsise.

Ron se uită mai întâi spre stânga, nu spre dreapta, unde Zoe ținea extingtorul în aer.

— Rahat, mormăi Ron. Un nebun a stins toate luminile. Ron era mult mai înalt decât ea. Cu toate acestea, recipientul masiv se izbi de partea din spate a craniului lui Ron cu un zgomot dogit care o umplu de satisfacție.

Omul căzu la podea fără să scoată un sunet.

— Ce se întâmplă...?

Ernie se ivi în prag cu gura căscată.

— Ce mă-sa?

Zoe trase piedica extingtorului, eliberând un șuvoi de spumă albă care îl izbi pe Ernie în față.

Scheună, se poticni și se dădu înapoi cu mâinile la ochi. Faptul că își desfăcuse deja pantalonii, pregătindu-se pentru viol, îi îngreună mișcările.

Picioarele i se încurcă în pantalonii lăsați pe vine și căzu cu zgomot. Deschise gura să țipe, dar primi încă un jet de spumă. Încându-se, Ernie se chinuia să respire.

Senzațiile i se învolburau în creier în timp ce se mișca în camera de examinare. Se strădui să ignore zgomotul și ridică extingtorul pentru a doua oară ca să-l lovească și pe Ernie în cap.

Prietena ei se lupta cu încrâncenare să scape din chingi. Reușise să se debaraseze de căluș.

— Ajută-mă! strigă ea. Zoe se năpusti spre masă și desfăcu chingile de piele care o țineau legată.

Ernie întinse mâna, încercând să apuce un scaun. Zoe se întoarse spre el și ridică extingtorul.

— Așteaptă.

Prietena ei luă o seringă de pe birou și înfipse acul în brațul lui Ernie. Infirmerul gemu, deschise gura larg și se încovoie.

— I-am dat o doză mare. O să doarmă o vreme. Să ieșim de aici.

Îl traseră pe Ron în cameră și îi luară cheile de la mașină.

Apoi încuiară ușa. Alergară la primul etaj, deschizând ușile de acces pe seara de incendiu.

Dulapurile în care se păstrau bunurile pacienților se aflau în biroul lui Leon Grady. Cartela magică nu funcționa și acolo, dar deschise ușa pe care scria SERVICII DE MENAJ ȘI CURĂȚENIE. Cheia de la biroul lui Grady atârna în dulapul cu cheile de rezervă ale omului de serviciu.

O dată intrate în secția de securitate, găsiră și dulapurile. Lăcățelele erau așa de fragile că puteau fi sparte cu unul din instrumentele aflate în dulapul omului de serviciu. Apoi își dădură seama că nu era nevoie s-o facă. Cheile lacătelor se aflau într-un sertar de la biroul lui Grady.

Dulapul care purta numele ei se deschise destul de ușor. Înăuntru găsi geanta de mână cu care venise la Candle Lake Manor. Spre marea ei ușurare, portmoneul, cu permisul de conducere și alte acte de identitate, se afla acolo. Doar banii și cărțile de credit lipseau. Își aminti că îi fuseseră date lui Forrest în ziua internării. Era procedura standard.

— Cărțile de credit nu ți-ar fi de nici un folos, îi spusese prietena ei. Nu le-ai putea utiliza. Ți-ar da de urmă foarte ușor.

Afară, în răcoarea nopții fără lună, se urcaseră în mașina lui Ron și se duseseră la o căsuță de la periferia unui orașel de munte.

— A cui e casa asta? o întrebă pe prietena ei.

— A mea. Sub un alt nume. Apropo, de acum încolo să-mi spui Arcadia.

— Drăguț nume.

— Mulțumesc. L-am găsit într-o carte cu nume de copii.

Arcadia băgase mâna în spatele unei scânduri de pe verandă, scosese cheia și deschisese ușa.

Ajunsă în sufrageria mică, dăduse la o parte un panou din perete în spatele căruia se afla un seif. Introdusese codul și scosese un pachet de documente.

— Ce e cu ele?

— O nouă identitate, spusese Arcadia.

— Mă uimești. Ai plănuit toate astea înainte să fii trimisă la Xanadu, nu?

— Da.

— De ce?

— E o poveste lungă. Arcadia pornise spre intrare. Îți povestesc după ce schimbăm mașina.

— Ai o altă mașină ascunsă pe undeva?

— În garaj.

A doua zi dimineața, Arcadia scosese bani dintr-un cont din străinătate.

— Ne trebuie puțin timp să punem la punct un trecut și pentru tine, spusese ea.

— Ce zici de o mică vacanță?

— Am auzit că voiajele îți lărgesc perspectiva...

Ethan se ridică dintre perne, se aplecă și o sărută pe umărul gol.

— Te simți bine?

— Da. Se întoarse pe spate și îl privi.

Soțul ei.

Ethan zâmbi. Barba de dimineață îi umbrea fața și avea părul ciufulit.

Era la fel de atrăgător la lumina zilei ca și la miezul nopții. Și îi aparținea. Cel puțin o vreme.

— La ce te gândeai? întrebă el.

— La evadarea din Xanadu.

— Povestește-mi.

Cunoștea deja mare parte din poveste, dar avea dreptul să știe tot.

— Infirmierii ăia doi te-au tras și pe tine în camera de examinare?

— Nu. Cred că le păream imprezibilă în nebunia mea. Nu știau niciodată cum voi reacționa la medicamente.

— Să înțeleg că ai cultivat imaginea de nebună imprezibilă?

— Evident, nu ratam nici o ocazie. Își trecu degetele prin părul lui.

Devenisem chiar nebuna din camera 232. Infirmierii mă evitau.

Ethan o sărută scurt.

— Mă bucur să aud asta, altfel ar fi trebuit să mai adaug încă două nume pe lista mea neagră.

Zoe se cutremură văzând încrâncenarea din privirea lui.

— Nu mă pot lăuda că i-am speriat singură pe Ron și Ernie, zise ea.

Știau că McAlister se interesa personal de cazul meu. Aș fi putut spune în ședințele de terapie cu ea ce mi-au făcut și ar fi fost concediați imediat.

— McAlister, numele ăsta mi-e cunoscut.

— E doctorița care a supravegheat așa-zisa terapie pe care mi-au aplicat-o.

— Corect. Rămase pe gânduri. Din câte mi-a zis Singleton, McAlister este singurul doctor calificat de la Candle Lake. Trebuie să aibă mult de lucru. De ce ți-a acordat ție o atenție specială?

— Oficial, am ajuns la Xanadu pentru că Forrest le-a spus tuturor că auzeam voci în pereții cabanei, voci care îmi spuneau că el l-a ucis pe Preston.

— E adevărat? întrebă Ethan pe un ton neutru.

— Bineînțeles că nu. Nu aud voci. Percep doar senzații și emoții. Cred că McAlister voia să creadă că atunci când intram într-o cameră simțeam anumite lucruri.

— De ce?

— Într-o ședință, am observat niște hârtii pe biroul ei. Erau de la șeful poliției dintr-un orașel aflat aproape de Candle Lake. În scrisoare îi mulțumea pentru serviciile de consultanță cu privire la o crimă recentă și îi spunea că are și un cec în plic.

— Ce fel de consultanță le-ar fi putut oferi ea?

— McAlister a văzut că mă uit pe scrisoare și mi-a explicat că mai făcea câteodată profiluri psihologice pentru departamentele mici de poliție.

— Ei, na. Și-a imaginat că dacă chiar auzi voci în pereți, i-ai putea fi de ajutor, nu?

— Am impresia că a înțeles că nu aud nici o voce, spuse Zoe, alegându-și cuvintele cu grijă. Dar profesional o interesează bazele biologice ale intuiției umane. Chiar a scris ceva pe tema asta. Cred că era foarte curioasă să afle dacă am un fel de intuiție extrem de fină care ar putea fi utilă la locul unei crime. Era illogic, dar părea într-adevăr interesată de treburile astea.

— Crezi că spera să te poată folosi ca asistentă?

— Posibil, sau era doar curioasă în sens științific. Cert este un singur lucru: mă testa constant. Mă punea mereu să-i scriu impresiile mele despre o cameră. Mai făcea experimente pe mine cu anumite medicamente, încercând să vadă dacă îmi sporesc sensibilitatea.

— Am impresia că ea ar trebui internată la Manor.

— Mă prefăceam că înghit pastilele. De cele mai multe ori.

Adevărul era că, de vreo două ori, îi mărunțiseră medicamentele și i le puseseră în mâncare. Zoe simți din nou panica de atunci. Își aminti cum se trezise de ambele dăți în camera cu țipete și McAlister era chiar lângă ea, îndemnând-o să-i spună ce simte.

Alungă amintirile și observă că Ethan o privește cu o atenție stânjenită.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea, încercând să mai destindă atmosfera. Îți faci griji că te-ai însurat cu o nebună cu acte în regulă?

— Nu, spuse el. Dar mă gândesc că poate Ian Harper și Forrest Cleland nu sunt singurii care au un motiv întemeiat să te țină închisă la Candle Lake Manor.

Zoe simți un fior rece pe șira spinării.

— Posibil. Dar nu mai contează acum.

— Nu. Își apropie fața de a ei. Nu mai contează.

Ajunseră în Whispering Springs puțin după ora trei după-amiază. Ethan se duse direct la motelul unde închiriasse Leon Grady o cameră. Sunase imediat după ce coborâseră din avion și ceva îl pusese pe jar. Vorbise cu Stagg și totul era în ordine la ei, însă Grady era încă înregistrat sub un nume fals la Sunrise Suites.

Nu avea sens. Știa cum procedau tipii de soiul lui Grady. Șantajistul ar fi trebuit să-și reducă pierderile și să fi plecat de mult.

Zoe stătea încordată în dreapta lui.

— Nu-mi vine să cred că a avut tupeul să mai stea pe aici după ce i-ai spus că nu are nici o șansă să stoarcă bani de la mine. Crezi că are alt plan? În legătură cu Arcadia?

— Stagg mi-a spus că nu a încercat să ia legătura cu ea până acum, așa că putem presupune că nu știe că se află și ea în Whispering Springs. Ethan intră cu mașina în parcare a motelului.

— Poate că s-a hotărât să aștepte și să se convingă că ne căsătorim.

— Nu cred să-i fi dat motive de îndoială. Opri motorul. Totuși, dacă asta e explicația, certificatul nou-nouț ar trebui să-l convingă.

Zoe își desfăcu centura de siguranță.

— Știi ceva? Mă bucur că a rămas. Abia aștept să-i văd mutra aia slinoasă. Vreau să-i spun vreo două.

— Poate că e mai bine să mă lași pe mine să mă ocup...

Era prea târziu. Zoe coborâse deja din mașină.

Resemnat, coborî și el și o ajunse din urmă în momentul în care începea să urce scările. Ajunseră la etaj și se îndreptară spre camera cu numărul 210. Perdelele de la 208 fluturară puțin. Ethan auzi vocile înfundate de la o reclamă la televizorul din cameră.

Zoe se uită peste umăr la el.

— Camera 210 ai spus?

— Da. Văzu semnul „Nu deranjați” atârnat de clanța ușii. Se pare că nu are chef de oaspeți.

— Excelent. Zoe se opri și bătu puternic în ușă.

Entuziasmul ei de a-l lua prin surprindere pe Grady ar fi fost destul de amuzant dacă nu ar fi avut presimțirea că ceva era în neregulă.

Nu-i răspunse nimeni. Ethan se uită la draperiile trase.

— Probabil că a ieșit să mănânce ceva, spuse Zoe.

O menajeră cu o figură blazată veni spre ei împingând un cărucior.

— Scuzați-mă, îi zise Zoe. Ați făcut deja curățenie în camera asta?

— Nu, nu a dat jos semnul, mormăi femeia. În ce mă privește, poate să n-o mai deschidă niciodată. Stă acolo de aproape o săptămână și nu mi-a dat nici un bacșiș, deși i-a plătit patronului în avans cu bani gheață. Nu pare să fie genul care să lase vreun ban când pleacă.

— Am vrea să aruncăm o privire în cameră, spuse Ethan.

— Nu vă pot lăsa, îi răspunse femeia. Camera e închiriată și are și semnul că nu vrea să fie deranjat. Nu pot intra câtă vreme este semnul ăla acolo. Doar patronul poate deschide.

Ethan își scoase portmoneul, pescui câteva bancnote și le îndoii pe jumătate.

— Ne facem griji pentru prietenul nostru. Vrem doar să fim siguri că nu a pățit ceva.

Femeia se uită la bancnote.

— Nu știu. Nu am voie să intru cât timp e semnul pe ușă.

Zoe luă semnul și îl ascunse la spate.

— Nu mai e nici un semn acum.

Menajera se uită la clanța ușii.

— La naiba, ai dreptate.

Ethan îi îndesă banii în palmă. Femeia îi puse în buzunar cu o mișcare rapidă și ridică inelul cu chei.

— Vă uitați repede, da?

— Bineînțeles, încuviință Zoe.

Menajera ciocăni o dată, apoi deschise ușa și se uită în cameră.

— Curățenia, strigă ea tare.

După cât era de precaută, îi făcu impresia lui Ethan că avusese câteva experiențe neplăcute pe parcursul carierei sale în domeniul hotelier.

În ceea ce-l privea, se mai liniști când simți mirosul din cameră. Era un iz de spațiu neaerisit amestecat cu aroma puternică a substanței cu care curăța menajera baia. Își dădu seama că se pregătise pentru ceva mai grav. Și el avea niște amintiri neplăcute cu ușile deschise astfel.

Menajera făcu un pas înapoi și se uită repede, din balcon, în stânga, apoi în dreapta. Mulțumită că nu o văzuse directorul, îi îndemnă să iasă.

— Repede, uitați-vă și voi. Dar repede.

Ethan era deja în cameră. În spatele lui, Zoe ezită puțin, după care îl urmă.

— Să nu atingi nimic, îi spuse el peste umăr, trăgându-și niște mănuși de plastic.

Zoe se uită la mănușile lui și ridică din sprâncene.

— Nu voi atinge nimic.

Nu se schimbaseră multe față de ultima lui vizită, își zise Ethan. Scormoni repede prin sacul de marinar al lui Grady, dar nu găsi decât niște cămăși și șosete murdare. Dulapul era gol. În gunoi nu erau decât câteva ambalaje de plastic cu însemnele restaurantului de alături.

— Dosarul meu, spuse Zoe intrigată.

Ethan o privi. Zoe stătea lângă masă, uitându-se prin niște hârtii pe care le scosese dintr-un plic. Părea furioasă.

— Credeam că ți-am spus să nu pui mâna pe nimic, îi reproșă el.

Zoe nu îl luă în seamă.

— Ticălosul ăsta a făcut copii înainte de a pleca de la Manor.

— Pune-l în geanta ta și nu mai atinge nimic. Se lăsă pe un genunchi ca să se uite sub pat. Erau doar ghemotoace de praf.

Menajera se ivi în ușă.

— Trebuie să plecați acum, spuse ea printre dinți. Ați spus că vreți doar să fiți siguri că nu a pățit nimic.

— Plecăm acum. Ethan mai aruncă o privire în baia murdară. Grady nu ținea acolo decât o borsetă cu un aparat de ras, un tub de cremă, un pieptene și câteva prezervative.

Se întoarse și o urmă pe Zoe afară din cameră. Menajera închise ușa imediat și se îndepărtă fără să-și ia rămas-bun.

Ethan și Zoe o luară în direcția opusă, spre scările din spate.

Zoe îl urmări dându-și jos mănușile.

— De unde le-ai scos?

— Era o vreme când bărbații bine îmbrăcați nu concepeau să iasă în public fără o pereche de mănuși.

— Ai nostalgia unor vremuri mai blânde, nu-i așa?

— Cineva trebuie să țină standardele la înălțime.

— O misiune nobilă. Se uită spre restaurant. Pun pariu că e acolo.

— Poate. Ethan privi spre mașina lui Grady, parcată încă sub balcon. Nu cred să fie prea departe. Nu părea genul sportiv.

Perdelele de la camera 208 se mișcă când trecură prin dreptul lor. Ethan aruncă o privire la figura din spatele geamului.

— Stai puțin. Se opri și bătu la ușă.

Ușa se deschise imediat. Un nor de fum de țigară năvăli afară. În prag apăru un bărbat scund, cu chelie, îmbrăcat într-un tricou pătat și o pereche de pantaloni scurți cu picățele albe și roșii. Pantalonii erau larg desfăcuți în față.

— Îl căutați pe tipul de la 210, nu? întrebă el vesel. V-am auzit vorbind cu menajera. Ați fost șmecheri.

— L-ai văzut? îl întrebă Ethan. Zoe evita să privească în direcția pantalonilor.

— Cât i-ați dat menajerei? întrebă omulețul.

Ethan scoase câteva bancnote și le puse în palma bărbatului.

— Jumătate din suma asta.

— Da? Omulețul puse țigara în colțul gurii și numără banii. Păru mulțumit. A ieșit ieri pe la miezul nopții și nu s-a mai întors.

— A plecat? Zoe se încruntă. Cu mașina?

— Nu. Fără mașină. A coborât și s-a dus în spatele clădirii. Nu s-a mai întors.

— Ești sigur că era tipul de la 210? întrebă Ethan.

— La naiba, da, sunt sigur. Am fost singuri pe palier aproape toată săptămâna. Eu închiriez cu luna și urmăresc tot ce mișcă. Nu se știe niciodată.

Omulețul făcu un pas înapoi și închise ușa brusc.

Ethan și Zoe coborâră pe scările din spate.

— Întâlnești numai oameni interesanți în meseria ta, zise Zoe.

— Nu crezi că pantalonii erau ultimul răcnet în materie de modă?

— Nu voi mai privi pantalonii scurți cu aceeași ochi niciodată.

La capătul scărilor, Ethan se întoarse și se îndreptă spre spatele clădirii. Zoe grăbi pasul ca să-l ajungă din urmă.

— Încotro?

— După spusele santinelei de la 208, Grady s-a dus în spatele motelului pe la miezul nopții și nu s-a mai întors. M-am gândit că ar fi interesant să vedem dacă există vreun indiciu că s-a întâlnit cu cineva acolo.

Zoe se uită atentă la poteca din spatele motelului.

— Te poți întâlni cu cineva în spatele casei ăleia sau la depozitele de acolo.

— Să vedem dacă găsim ceva.

Porniră spre casa părăsită. Ethan se apropie. Ferestrele erau acoperite cu placaj, dar ușa, pe jumătate deschisă, atârna în balamalele ruginite.

Putea să o fi deschis cineva, se gândi el. Poate copiii o transformaseră în loc de joacă.

leși de pe potecă și o luă spre verandă. Zoe îl urmă, strâmbând din nas.

— De unde vine mirosul ăsta? întrebă ea.

Ethan se afla deja pe verandă și privea cadavrul care zăcea chiar după colț.

— Așa miroase când se complică treburile, spuse el. Putem să nu îl mai căutăm pe Leon Grady. L-a găsit altcineva înaintea noastră.

În seara aceleiași zile se aflau toți în biroul lui Ethan.

— Nu pricep, zise Harry Stagg. Le-ai spus polițiștilor că tipul a încercat să o șantajeze pe Zoe, iar ei susțin în continuare că a fost împușcat pentru că încălcase teritoriul unui alt traficant de droguri.

— Asta e teoria lor pentru moment, spuse Ethan.

Zoe și Arcadia se uitară una la cealaltă. Arcadia ședea în scaunul pe care Ethan îl adusese în birou din camera alăturată. Părea la fel de calmă ca întotdeauna, și totuși era ceva schimbat la ea. Zoe nu ar fi putut spune ce anume, dar știa că are legătură cu bărbatul slab cu ochi întunecați de lângă ea.

Se adunaseră în biroul lui Ethan după discuții îndelungate cu polițiștii. Ethan îi servise cu cafea. Era bună, dar Zoe socotea că nu era o idee prea bună să bea. Depășise deja nivelul de tensiune suportabil.

— Cred că o vreme detectivul Ramirez a manifestat destul interes pentru mine, spuse ea. E sigur însă că nu era la fel de prietenos ca ultima dată. Imediat ce Ethan i-a spus că avem un alibi perfect, ne-a servit scenariul cu traficantul. După câte se pare, depozitele sunt frecventate în ultima vreme de puștani dornici de senzații tari.

— Să te căsătorești în timp ce se comite o crimă este cea mai bună poveste pe care am auzit-o, spuse Harry. Aveți martori.

— Personalul de la hotel își va aminti cu siguranță de noi, spuse Ethan. Am schimbat camera.

Arcadia se uită întrebător la Zoe.

— Prima cameră avea un pat rotund și o oglindă în tavan, explică Zoe. Arcadia dădu din cap.

— Bineînțeles că trebuia să o schimbați.

— De ce? întrebă Harry. O oglindă în tavan e o chestie drăguță. Nu te întâlnești prea des cu așa ceva. Cel puțin nu în locurile pe unde umblu eu de obicei.

— Dintr-un motiv foarte întemeiat, spuse Zoe. E de prost gust. Și, în plus, într-o zonă cu cutremure frecvente, e un real pericol.

— Las Vegas e o zonă cu cutremure? întrebă Harry mirat. Nu știam.

Ethan își puse picioarele pe marginea biroului.

— Eu, personal, nu aveam probleme cu decorul, dar Zoe nici nu a vrut să audă, așa că ne-am mutat. În concluzie, alibiul nostru e de neclintit. Asta le lasă polițiștilor doar varianta cu traficantul de droguri.

— Dar e plauzibilă? întrebă Arcadia.

— Sincer să fiu, da. Polițiștii au prins câțiva puști care se învârt prin locurile unde se face trafic de droguri și au recunoscut că un tip care seamăna cu Grady i-a abordat pe la miezul nopții și s-a oferit să le vândă niște chestii de care zicea că sunt medicamente prescrise de doctori.

— Bineînțeles că l-au refuzat, zise Zoe ironic.

Harry trase aer pe nas.

— Desigur. Au spus nu și gata.

Ethan ridică din umeri.

— Așa e, zise Ethan. Dar după un scurt interogatoriu au recunoscut că au auzit zgomote care seamănau cu focuri de armă imediat după ce a plecat

individul. Au spus că au venit de lângă casă. Nu au raportat focurile de armă pentru că nu erau siguri.

— Poliția a mai găsit și câteva sticle cu diverse medicamente psihoactive în sacul de lângă cadavrul lui Grady și alte sticle în portbagajul mașinii, interveni Zoe. Precis că le-a furat de la Candle Lake.

— Mulți furau de acolo, spuse Arcadia gânditoare. Deci teoria cu traficanții e credibilă.

Ethan se uită la Harry.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar sunt curios: cât de bună e povestea ta?

Zoe avu nevoie de câteva clipe până să înțeleagă unde bătea. Când înțelese, se înecă cu cafeaua.

— Ethan, bolborosi ea. Doar nu sugerezi că Harry... că el...

— Întrebam și eu, o liniști Ethan.

— Nu-ți face griji. Arcadia întinse mâna și o atinse ușor pe spate. Avem un alibi la fel de solid ca și voi. Puștii au auzit împușcături pe la miezul nopții? Ei bine, Harry și cu mine am fost la Last Exit noaptea trecută. Am plecat după ora două și avem chitanța de la bar drept dovadă.

— Oh, bine, spuse Zoe.

— Jazzul a fost chiar bun, adăugă Harry.

— Poliția te-a întrebat de ce voia să te șantajeze? o întrebă Arcadia.

— Evident. Și le-am spus esențialul. Le-am spus că am petrecut o vreme în clinica privată unde a lucrat Grady și că îmi era teamă că dezvăluie informațiile clienților. Detectivul a fost foarte înțelegător. Bineînțeles, nu am pomenit nimic de tine.

Ethan își privi atent vârful pantofilor.

— Nu avea nici un rost să nu le spunem nimic polițiștilor despre Zoe. Cu cât știu mai mulți că e căsătorită, cu atât mai bine. De asemenea, nu avea nici un rost să te amestecăm și pe tine în toate astea, Arcadia. Totuși, cred că ar fi o idee bună ca Harry să plece din oraș câteva zile.

Arcadia se încruntă.

— De ce?

— Din câte am aflat, Leon Grady nu cunoștea noua ta identitate. Cu puțin noroc, asta înseamnă că nimeni nu știe că ești în Whispering Springs. Din păcate, nu putem fi siguri de asta.

— Are dreptate, i se adresă Harry Arcadiei. E logic să plec din oraș o vreme, cel puțin până își dă seama Truax ce se întâmplă. Trebuie să afle cine l-a ucis pe Grady.

Arcadia ridică din sprâncene.

— Asta vei face, Truax? Vei investiga uciderea lui Grady?

— Da, încuviință Ethan. Vreau să fiu sigur că poliția are dreptate și că a fost eliminat de un traficant.

— Dar cine altcineva ar fi avut vreun motiv să-l omoare? întrebă Arcadia.

— La naiba, tipul era pus pe șantaj, o lămură Harry. Țăstia au tot timpul dușmani.

— Dar Zoe? Îl întrebă Arcadia pe Ethan. Va fi în siguranță?

— M-am deconspirat deja, zise Zoe, dar nu mai contează. Acum, că sunt o femeie măritată, nu mai este de folos nimănui să mă ducă înapoi la Xanadu.

— Nu-ți face griji, interveni Ethan. Zoe va dormi la Nightwinds până se vor termina toate astea.

Zoe puse cana jos.

— Da?

— Da, spuse Ethan apăsător. Așa vei face. Te voi pune la treabă și voi sta cu tine cât mai mult timp posibil. Pot să conduc o parte din investigațiile mele de la tine din birou. Când nu voi fi cu tine, voi găsi pe cineva care să mă înlocuiască. Nu vreau să stai singură până nu pun niște lucruri cap la cap.

— Conform teoriei tale, ar trebui să fiu în siguranță acum, că ne-am căsătorit.

— E ceva suspect și nu vreau să risc, îi spuse el.

Zoe deschise gura, pregătindu-se să protesteze.

— Bine, i-o luă Arcadia înainte. Îmi place modul tău de abordare.

— Mă bucur să am aliați, spuse Ethan. Sunt doar măsuri de siguranță suplimentare. Zoe este în siguranță acum, dar aș prefera să nu rămână singură până nu primesc niște răspunsuri.

— Am câteva întâlniri cu clienții, se grăbi să spună Zoe.

— Nu-i poți ruga să vă întâlnească la tine în birou?

— Poate.

— Încearcă. Dacă nu se poate, te voi însoți.

Zoe se strâmbă.

— Nu cred că este nevoie.

— Ai încredere în mine, este necesar, fie și numai pentru liniștea mea.

Ethan se întoarse spre Arcadia. Lucrurile s-ar simplifica dacă voi doi ați dispărea o vreme.

— Bănuiesc că asistenta mea se poate descurca cu galeria, spuse Arcadia. Unde ne recomanzi să mergem?

— Am o idee. Harry se ridică de pe scaun. Ce părere ai de New Orleans?

Arcadia se uită îndelung la el.

— Sună... interesant.

— Cred că e timpul să ne facem bagajele, declară Harry.

Arcadia se ridică și ieși din birou împreună cu el.

Zoe îl privi pe Ethan.

— Ce se întâmplă cu ăștia doi?

— Nu mă întreba pe mine. Relația dintre o gardă de corp și clienta lui este confidențială.

— E o regulă din manualul pentru detectivi particulari?

— Cum de ai ghicit?

La nouă și jumătate seara, Ethan stătea în pragul biroului lui și o urmărea pe Zoe cu privirea în timp ce ea se uita la cărțile de pe rafturi.

— Jurnale și documente despre crime vechi. Luă un plic de plastic de pe raft, îl deschise și scoase o broșură subțire. Povestea adevărată a morții lui Harriet Plummer și a procesului asasinului, John Strand. Ridică privirea. E din 1870, spuse ea.

— Harriet era o prostituată din San Francisco și a fost ucisă de unul dintre clienții ei. Ai remarcat patul elegant din imagine? Dar cuvertura boțită și pernele extravagante? Este modalitatea nu foarte subtilă a artistului de a sublinia profesia femeii și substratul sexual.

— Se cumpărau astfel de broșuri?

— Povestirile crimelor și ale proceselor care urmau erau foarte la modă în secolele optsprezece și nouăsprezece. Cu cât mai sinistre, cu atât erau mai solicitate de cititori.

— Cele cu tentă sexuală se vindeau cel mai bine?

— Desigur. Încrucieșă brațele și se sprijini de cadrul ușii. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Zoe introduse broșura la loc și puse plicul pe raft.

— L-au spânzurat pe John Strand?

— Da. Ceea ce, din câte am aflat eu, a fost o gravă eroare judiciară.

— Nu a fost vinovat?

— Strand era un bărbat violent, care apela la forța pumnului. Probabil că era vinovat de moartea cuiva, dar nu și de cea a lui Harriet.

— Cine a ucis-o?

— Cred că un bărbat pe nume George Edward Kingston. Era unul dintre clienții ei fideli, un om bogat care se ridicase prin forțe proprii și plănuia să se căsătorească cu cineva dintr-o familie de rang înalt.

— De ce crezi că a ucis-o?

— Îl incomoda, cum se spune. Am pus mâna pe niște scrisori trimise de Harriet unei prietene. Rămăsese însărcinată și susținea că Edward era tatăl. Furioasă pe el pentru că avea de gând să pună capăt relației lor, l-a amenințat că va da totul în vileag.

— Așa că a ucis-o.

— Avea toate motivele. Kingston își făcea griji că logodnica lui îl va părăsi dacă va afla că avusese o relație îndelungată cu o prostituată cunoscută. Nu poți afla ceva sigur după ce a trecut atâta vreme. Se opri, căutându-și cuvintele ca să-i explice declicul mut de certitudine și satisfacția pe care o resimțise când înțelesese schema și găsisese răspunsurile. Mi s-a părut logic, continuă el.

Zoe îl privi atentă.

— Logic?

— Dacă îl considerăm pe Kingston vinovat, se leagă toate elementele, cel puțin din punctul meu de vedere. Plecă de la ușă și se duse la birou. Oricum nu mai contează. Toți cei implicați au murit de mult

— Faci asta des?

Ethan se sprijini de birou.

— Dacă investighez crime vechi? Da. Așa îmi umplu serile.

— Apropo de cazuri vechi. Zoe roti privirea prin cameră. Toate cărțile, jurnalele, broșurile și ziarele astea vechi fac parte din biblioteca ta de specialitate?

— Da.

— De ce?

— Probabil ca să-mi dovedesc că sunt bun. Și apoi, nu fac rău nimănui dacă mă înșel.

— Pentru că nu mai interesează pe nimeni răspunsurile?

— Da. Este doar un exercițiu. Arată spre calculator. Nu sunt singurul care face asta. Mai există și alții. Scriem rapoarte de anchetă și le publicăm ca să le citească și să le analizeze și alții.

— Cine caută astfel de lucruri pe Internet?

— O mulțime de specialiști în genealogie și oameni interesați de trecutul familiei lor. Site-ul mai atrage și istorici și oameni de știință care studiază aspectele psihologice și sociale ale crimei.

— Există probabil și câțiva excentrici.

— Evident. E plină lumea de ei.

Zoe privi peste umăr la culoarul care ducea spre sala de vizionare, după care se uită la Ethan.

— Presupun că investighezi și moartea Cameliei Foote?

— Mi-ar fi greu să o ignor, dat fiind faptul că locuiesc chiar aici, la Nightwinds.

— Versiunea oficială este că a căzut în canion, nu?

Ethan încuviință dând din cap.

— Atunci s-a zvonit că ar fi împins-o soțul ei, dar nu s-a dovedit niciodată nimic, iar autoritățile au clasat cazul.

— Crezi că a fost victima violenței domestice?

— Foarte posibil. Ridică jurnalul lui Foote. Țasta este jurnalul soțului ei. După câte am citit, o bănuia că avea o aventură cu un individ, Jeremy Hill. Era furios că ea îl invitase la o petrecere aici, la Nightwinds, la un sfârșit de săptămână. Casa era plină de oaspeți. Camelia a murit în prima noapte. I-au găsit trupul de dimineață.

— Cine l-a găsit?

— Bună întrebare.

— Am auzit că poliția îi anchetează atent pe cei care descoperă un cadavru. Știu sigur pentru că mi-au pus o mulțime de întrebări în ziua în care l-am găsit pe Preston.

— De cele mai multe ori crima este raportată chiar de criminal.

Deschise jurnalul la una dintre ultimele pagini. Foote a găsit-o pe Camelia. Uite ce a scris după câteva săptămâni.

. Încă nu pot să cred că am pierdut-o, că toată frumusețea, farmecul și energia ei s-au dus pentru totdeauna. Mă plimb prin casă și îi văd chipul iubitor și vesel peste tot, ridiculizându-mă...

— Pare a fi un soț neconsolat, spuse Zoe încet.

— Cred că era doar dezorientat. Ethan închise jurnalul. Partea cu chipul iubitor și vesel care îl ridiculizează este interesantă.

— Crezi că Foote avea muștrări de conștiință și credea că îl bântuia fantoma Cameliei?

— Poate. Nu am terminat de citit jurnalul.

— Ai îndoieli?

— Câteva. Puse jurnalul la loc pe birou și căută carnețelul în care își notase observațiile referitoare la cazul Foote. Sunt câteva neconcordanțe cronologice. Camelia a fost foarte activă până pe la miezul nopții. Nimeni nu își amintește să o mai fi văzut după aceea. De fapt, Camelia și Hill dispăruseră amândoi mai devreme. Foote scrie în jurnal că i-a văzut când s-au întors în casă. Era sigur că făcuseră dragoste.

— Le-a zis ceva?

— După cum reiese din jurnal, era deprimat. Știa că nu-i putea face față lui Hill și nu va câștiga iubirea soției sale, așa că s-a dus în dormitor și a terminat o sticlă de scotch. Nu și-a amintit nimic. A doua zi dimineața s-a trezit și s-a dus să se plimbe ca să-și limpezească gândurile. Atunci a descoperit trupul Cameliei.

— Scuza lui că ar fi băut până n-a mai știut de el și a dormit până a doua zi pare plauzibilă.

— Posibil. Poate chiar adevărată. Niciunul dintre servitori nu l-a mai văzut după ce a intrat în dormitor. Nimeni nu își amintește să o mai fi văzut pe Camelia după miezul nopții.

— Dacă Foote nu a mai ieșit din dormitor până a doua zi dimineața, îți rămâne o casă plină de suspecti.

— Nu prea cred, spuse el. Jeremy Hill rămâne singura variantă. Problema constă în faptul că Hill a fost văzut de mulți oameni de-a lungul seriei până când s-au dus cu toții la culcare, pe la ora trei. A ieșit totuși, pentru că unul dintre servitori l-a văzut întorcându-se prin grădină cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui. Era singur. Întrebat fiind, a spus că a ieșit să se plimbe.

— De ce ar fi ucis-o amantul?

— Fiindcă o voia pentru el, șopti Ethan, iar ea a refuzat să-și părăsească soțul bogat pentru el. Dar, cum am zis, ceva nu se potrivește cronologic. Singurele două persoane care au lipsit de la petrecere în același timp au fost Camelia și Abner Foote.

— E clar. Pun pariu că soțul a ucis-o. E un clișeu. Îl privi atent. Cum vei afla adevărul?

— Jeremy Hill s-a căsătorit după doi ani de la moartea Cameliei. Era dependent de alcool. Soția a divorțat de el și s-a recăsătorit. Hill s-a îmbolnăvit și a murit la puțin timp după divorț, fără să aibă urmași. Încerc să dau de urma unor descendenți ai fostei lui soții ca să aflu dacă a lăsat o scrisoare sau un jurnal care să-mi dea vreun indiciu. Mai încerc să găsesc niște scrisori de la oaspeții din noaptea aceea.

— Doamne Dumnezeule, îți va lua luni de zile sau chiar ani ca să aflu totul.

— Nu mă grăbesc.

— Dar merită, nu?

Ethan ridică din umeri.

— Cum ți-am mai spus, îmi umplu serile.

— Nu, nu-i doar asta. Este o vocație. Se apropie de el și îl mângâie pe obraz cu vârful degetelor. Când ai toate răspunsurile, faci dreptate. Echilibrezi o balanță invizibilă. Chiar dacă nu știe nimeni sau nu-i pasă nimănui, tu faci un bine, Ethan.

Îl înțelegea. Oamenii erau de obicei intrigați sau dezgustați de pasiunea lui. Câțiva erau interesați din punct de vedere științific. Până acum nu întâlnise pe nimeni care să-l înțeleagă cu adevărat de ce investiga acele cazuri vechi, de mult clasate.

Zoe îl sărută. Ethan o îmbrățișă. În clipa aceea auzi declicul și simți rafala.

Țipetele din pereți străpunseră perdeaua de ceață indusă de medicament care îi învăluiseră simțurile toată dimineața. Se opri brusc, proptindu-se în călcâie. Încercă cu disperare să-și revină.

În fața ei se afla o ușă deschisă. McAlister o ținea cu o mână de umăr, îndemnând-o să intre în cameră. În dreapta ei, un bărbat solid, în uniformă, o supraveghea cu o expresie întunecată. Își amintea vag că cineva îi spusese șerif.

— Nu, vă rog, șopti ea. Nu vreau să intru.

— Nu-ți fie frică, spuse doctor McAlister. Nu ești singură. Sunt cu tine.

— Nu. Încercă să scape de mâna care o ținea de umăr. McAlister o strânse și mai tare.

— Nu trebuie decât să intri în cameră câteva minute, îi zise Venetia McAlister cu o voce mieroasă. Fă doar un pas înăuntru și privește în jur. Spune-mi ce simți.

— Nu.

Bărbatul în uniformă se încruntă.

— Nu cred că e o idee bună, doctore. Pare destul de tulburată. Ești sigură că ai nevoie de ea?

— Mă interesează foarte tare reacțiile ei la locul crimei.

— Pare să-i fie greață. N-am chef să distrugă dovezile.

— Nu se va întâmpla nimic. Medicamentele pe care i le-am dat o vor menține într-o stare destul de calmă.

— Mie nu mi se pare că e calmă, spuse șeriful.

Așa și e, nu sunt calmă. Deschise gura și țipă.

— Încetează, o zgâlțâi McAlister. Încetează. Îți pierzi controlul.

Nu-i păsa. Ar fi făcut orice numai să nu intre în camera aia.

Țipă și mai tare.

— Du-o de aici, izbucni șeriful. Nu am timp de asta.

McAlister o conduse fără tragere de inimă înapoi, la mașină.

Ea țipă în continuare și obținu efectul scontat. McAlister o ducea departe de casa cu pereții cu țipete stridente, și asta era tot ce conta.

— Încetează, îi zise McAlister furioasă. Încetează imediat, înțelegi?

— Zoe, încetează. Trezește-te. E un coșmar.

Se trezi în mijlocul unui hohot înfundat, deschise ochii și îl văzu pe Ethan aplecat deasupra ei. Transpirase și începea să îi fie frig. Inima îi bătea cu putere. Avu nevoie de câteva clipe ca să-și dea seama unde se află. Apoi observă silueta unei aripi uriașe de lebădă.

Of, fir-ar să fie. Un alt coșmar. În ritmul ăsta, Ethan o să creadă că era într-adevăr țicnită.

Se ridică, încleștând mâinile pe cearșaf.

— Îmi pare rău. Ți-am spus că s-ar putea să fie o problemă. Cred că e mai bine să folosesc alt dormitor.

— Nu vreau să folosești alt dormitor. Se sprijini de perne, întinse brațul și o trase la piept. Te vreau în patul meu. Ce ai visat?

— Un alt vis urât cu ce mi s-a întâmplat când am fost închisă. Crede-mă, nu vrei să știi detaliile.

— Ba da, vreau. Povestește-mi.

Poate că totul se datora faptului că era noapte și el nu aprinsese lumina. Sau că o iubise pățimaș înainte să adoarmă. Sau că îi dezvăluise pasiunea lui și o lăsase să-i pătrundă într-o zonă a sufletului pe care nu o expunea prea des.

Poate că avea doar nevoie să vorbească cu cineva despre vis.

— Ți-am mai spus că a fost un doctor care s-a ocupat în mod special de mine.

— McAlistair. Cea care colabora cu polițiștii din orașele mici din zonă și voia să afle dacă simți ceva la locul crimei.

Zoe se înfioră.

— Ai memorie bună.

— McAlistair asta ți-a apărut în vis?

— Da. Am visat un incident din vremea când eram la Xanadu. McAlistair lucra la un caz. A reușit să-mi pună niște medicamente în mâncare în dimineața aceea și apoi m-a dus cu mașina la casa unde se comisese crima. A încercat să mă convingă să intru în camera unde fuseseră ucise două persoane. M-am opus.

— Nu e greu de înțeles.

— A încercat să mă forțeze să intru. Mi-a spus că trebuie să învăț să-mi controlez teama.

— Ca și cum faptul că nu vrei să intri într-o cameră unde s-a comis o crimă ar fi un gen de fobie cât se poate de normală. Ceva ce poate fi trecut cu vederea.

— Da. Oricum, șeriful se temea că aș putea să vomit acolo. Când am început să țip, i-a ordonat doctoriței McAlistair să mă scoată de acolo. Era foarte nemulțumită și mânioasă, dar m-a dus înapoi la Manor.

— Șeriful a pus mâna pe cigăș?

În ciuda faptului că pulsul și respirația nu-i reveniseră la normal, zâmbi. Ar fi putut anticipa întrebarea, își spuse ea. Lui Ethan îi plăceau răspunsurile clare. Mai mult de atât, avea nevoie de ele.

— Am văzut un ziar în biblioteca spitalului după câteva zile, spuse ea. Era o poză a casei și titlul care spunea ceva despre un fost soț care fusese arestat ca presupus asasin.

— McAlistair a mai încercat să facă tururi de forță cu tine?

— O singură dată. Și a obținut aceleași rezultate. Am început să țip și am ținut-o tot așa până când polițiștii i-au spus să mă ducă de acolo. După aceea presupun că a înțeles că nu voi răspunde la o asemenea terapie.

— Nu era terapie. Voia să se folosească de tine.

— Îhî.

Ethan se rezemă mai confortabil de perne.

— Nu-mi place McAlistair, dar nu văd ce motiv ar avea să-l fi ucis pe Grady.

Zoe oftă.

— Când îți intră ceva în cap... știi nu? Ce legătură este între visul meu despre McAlistair și ucigașul lui Grady?

— Probabil că niciuna. Încerc doar să fac niște conexiuni. Instinctul îmi spune că asasinarea lui Grady are legătură cu tine. O mângâie pe braț. Crezi că poți să adormi sau mergem să bem niște lapte cald?

Zoe îi sărută pieptul gol.

— Am o idee mai bună.

Da?

Îl sărută din nou, coborând spre pânțelele tare, plat, mângâindu-l apoi și mai jos. Îl simți ferm și puternic.

— Da, spuse ea.

Ethan își afundă degetele în părul ei.

— Sigur e o idee bună, spuse el. Nici nu-mi amintesc când am avut ultima dată una la fel de bună.

Zoe îl cuprinse cu buzele.

— O idee excelentă, oftă Ethan și o întoarse pe spate. În momentul în care o penetra se agăța de el și îl strânse puternic în brațe.

A doua zi dimineața, Zoe lăsă din mână creionul cu care desena o schiță pentru camera de zi a unui client și se uită la Bonnie.

— Cred că te cam plictisești, spuse ea.

Bonnie închise romanul de dragoste pe care-l citea și zâmbi.

— Nu-ți face griji, nu mă plictisesc. De fapt, îmi face plăcere să mă aflu în compania unei femei. Nu am avut ocazia să întâlnesc prea mulți oameni în Whispering Springs.

— În orice comunitate e greu să te acomodezi.

— Am început să mă implic în anumite activități la școala fiilor mei, dar mi-ar plăcea să-mi găsesc o slujbă interesantă cu jumătate de normă. Ne descurcăm bine cu banii mulțumită poliției de asigurare a soțului meu, dar simt nevoia să ies mai des din casă.

— Te înțeleg. Te-ai gândit la ceva?

— Înainte de-a mă căsători am lucrat ca bibliotecară, spuse Bonnie. Intenționez să trimit o scrisoare la Biblioteca Publică din Whispering Springs și la biblioteca facultății. Tu cum ai intrat în branșa decorațiilor interioare?

Ai fost decorator și înainte să te expedieze Forrest Cleland la Candle Lake Manor?

— Nu, dar am absolvit Institutul de Arte. Lucram într-un mic muzeu când l-am întâlnit pe Preston. Il interesa foarte mult un pictor care îmi plăcea și mie și mi-a pus câteva întrebări. Nici nu mi-am dat seama cum...

— V-ați îndrăgostit și ați hotărât să vă căsătoriți, încheie Bonnie.

— Da.

— Tot așa s-a întâmplat și cu noi, Drew și cu mine. Bonnie oftă. Primul an după moartea lui a fost un infern, dar în ultimele luni mi-am dat seama că încep să mă gândesc la căsnicia mea ca la ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— În altă existență.

— Da. Mi-ar fi fost foarte greu fără Ethan. Și mai ales copiilor.

Zoe își făcu de lucru cu creionul.

Bonnie o urmări o vreme cum mâzgălea.

— Te miri cum de nu s-a întâmplat nimic între mine și Ethan, nu-i așa? întrebă ea.

Zoe își dresă glasul.

— Sunteți foarte apropiați și e evident că îi iubește pe Jeff și pe Theo.

— Ethan și cu mine vom fi întotdeauna prieteni buni, dar atât.

— Pari foarte sigură de asta.

— Unele lucruri sunt foarte clare de la bun început. Pentru mine, el e fratele mai mare pe care nu l-am avut niciodată. Ethan mă privește ca pe o soră, nu ca pe o posibilă soție. Bonnie se uită la fotografiile care înfățișau Nightwinds. Tu le-ai făcut?

— Da. Ieșisem să mă plimb și aveam și aparatul la mine.

— Sunt foarte bune. Casa arată ca și cum ar pluti într-un univers paralel. Ca și cum ar fi de pe altă lume. Oameni fotografiezi?

— Nu pentru bani. E doar o pasiune.

— E mult mai mult de atât dacă luăm în considerare pozele astea. La fel ca Ethan și pasiunea lui pentru crime vechi.

— Mi-a povestit despre asta noaptea trecută.

— Chiar așa? Bonnie o privi insistent. Nu ți s-a părut puțin cam ciudat?

— Nu. Mi s-a părut că îl caracterizează.

— Îl caracterizează. Bonnie chicoti. Da. Chiar așa și este.

— Ethan simte nevoia să afle anumite răspunsuri și să pună lucrurile în balanță așa cum alți oameni simt nevoia să conducă mașini puternice sau să alerge după aur. Este o parte din el.

— Cam asta zicea și Drew despre el. Bonnie se aplecă și împreună mâinile pe genunchi. Niciuna dintre fostele lui neveste nu l-a înțeles.

Zoe strâmbă din nas.

— Aș prefera să nu discutăm despre fostele lui neveste, dacă nu te superi. Îmi reamintește că, din cauza mea, va avea în curând patru foste neveste.

— Nu neapărat.

Zoe clipi.

— Poftim?

— Ethan a făcut multe pentru clientele lui în ultimii ani, dar nu s-a însurat cu niciuna.

Zoe nu se lăsă impresionată.

— Probabil fiindcă nu a fost niciodată nevoit să meargă atât de departe. Cazul meu este mai neobișnuit.

— Ethan a avut destule cazuri neobișnuite. Și ar mai trebui să știi încă ceva despre el. Nu se culcă cu clientele.

— Da. Ei bine, nu vreau să mă gândesc prea mult la relația noastră. S-a întâmplat și gata.

Bonnie tăcu.

Brusc, Zoe se simți cuprinsă de panică. Lăsă jos creionul și se ridică în picioare.

— Nu știu cum te simți tu, dar mie mi-ar prinde bine o cafea. Știu un local mic după colț. Ce zici de o plimbare scurtă?

— Nu e o idee rea.

Singleton Cobb își făcu apariția la ora două.

Zoe sesiză că Bonnie devenise brusc mai dinamică, de parcă ar fi primit forțe noi. În ceea ce-l privea, Singleton abia se putea abține să nu se uite la ea. Părea agitat.

— Se pare că voi fi însoțitorul tău până la ora închiderii, zise el. Te conduc cu mașina la Nightwinds după serviciu.

— În regulă, spuse Zoe, încercând să dea impresia că e încântată. Treaba asta cu escorta permanentă începea să o calce pe nervi. Se întrebă cum se descurca Arcadia cu Harry Stagg. Poate că se descurca nu era cel mai potrivit verb în cazul ei.

Singleton își dresе glasul:

— Ethan mi-a propus să luăm cina împreună. L-am auzit spunând că vom comanda pizza și salată.

— Felurile de bază, îl liniști Bonnie. Își luă geanta și scoase cheile mașinii. Trebuie să-i iau pe Jeff și Theo. Ne vedem mai târziu la Nightwinds.

La ora cinci, Zoe încuie ușa biroului și dădu drumul în geantă brelocului masiv cu chei.

— Trebuie să trec pe la mine pe acasă să-mi iau niște lucruri, îi spuse ea lui Singleton.

— Nici o problemă.

Merseră împreună spre parcare unde se afla mașina lui. Singleton îi deschise portiera cu o galanterie înduioșătoare, apoi se urcă la volan și porni motorul puternic.

— Treaba asta cu însoțitorul permanent trebuie să te cam agaseze, spuse el, ieșind cu spatele din parcare.

— De unde știi?

— Știu cum m-aș simți eu în locul tău. Se uită la ea și zâmbi liniștitor. Nu-ți face griji. Nu cred că va dura mult. Ethan va clarifica situația.

— Probabil.

— Tu și Truax aveți de gând să dați vreo șansă căsniciei?

Grozav. Adusese în discuție ultimul lucru despre care dorea să discute.

— Nu e o căsnicie normală, replică ea.

— Da? Dar cum e?

— Este modul lui Ethan de a soluționa eficient o problemă presantă.

— Truax susține că ați primit un certificat și ați respectat ceremonia și toate cele.

— Asta nu înseamnă că este reală.

— Nu te pot contrazice, spuse Singleton, e totuși legală.

— Situația în sine e ciudată, dacă vrei să știi. Mă simt din ce în ce mai ciudat.

— Am vorbit cu Bonnie când erați în Las Vegas. Amândoi suntem de părere că vă potriviți. De ce să nu lăsați lucrurile așa cum sunt după ce se vor termina toate problemele? Ce aveți de pierdut?

O cuprinse din nou panica. Era timpul să schimbe subiectul.

— Ia-o la stânga, îi spuse ea. Poți parca în fața porții ăleia verzi de fier forjat.

— Desigur.

Singleton urmă instrucțiunile. Zoe deschise portiera și ieși înainte să aibă el timp să ocolească mașina. Se grăbi spre poarta verde, căutând cheile în geantă.

Singleton observă brelocul de alamă.

— Grozav breloc. Nu atârnă cam greu în geantă?

— M-am obișnuit.

Deschise poarta, o luă înainte prin grădiniță și descuie ușa de la intrare.

— Mă poți aștepta aici, spuse ea. Cobor în câteva minute.

— Nu te grăbi.

Urcă în fugă scările până la etaj, încercând să-și amintească toate lucrurile pe care voia să le ia cu ea la Nightwinds. Când ajunse sus, se întoarse și o luă pe culoar. Se opri în fața ușii și băgă cheia în yală. În spatele ei, cineva deschise ușa de la ghenă. Uimită, se întoarse, pregătită să salute vreun vecin care aruncase gunoiul.

Bărbatul care se năpusti din cămăruță traversă dintr-un singur pas holul îngust și o înșfacă. Îl recunoscu pe Ron.

— Te-am prins, cățeaua dracului.

O cuprinse cu un braț de gât și îi acoperi gura cu palma. Zoe nu mai apucă să țipe și să-l pună în gardă pe Singleton.

Un alt bărbat ieși din apartamentul gol din stânga. Unde era Ron, era cu siguranță și Ernie.

— Bag-o înăuntru, bolborosi Ernie. Repede.

— Stai liniștit. Ron o trase în apartament. Nici un vecin nu e acasă.

Zoe se zbatu, încercând să se agațe de tocul ușii.

— E cineva jos în hol.

— Ai seringă? Întrebă Ron.

— Da, bineînțeles. Bag-o înăuntru ca să nu ne deranjeze nimeni.

Zoe își dădu seama că ținea strâns în mână brelocul greu de alamă.

Avusese un motiv să-l care tot timpul după ea. Își recăpătă calmul și se gândi

la lecțiile de autoapărare. Aproape că îl auzea pe instructor spunând, e timpul să-ți pui mintea la contribuție.

Ținti tâmpla lui Ron, rugându-se să nimerească.

— Rahat. Din reflex Ron se feri, și slăbi puțin strânsoarea din jurul gâtului ei. Are ceva în mână.

— Singleton.

Ron o strânse din nou cu brațul de gât, și de data asta o duru.

Balansă mâna într-un arc larg. Dacă Ron nu ar fi făcut repede un pas înapoi, l-ar fi izbit chiar în piept.

— Lasă că vezi tu, cățea, îi șuieră Ron la ureche. Stai numai să te punem din nou în chingile de la Manor.

— Ai prins-o? Întrebă Ernie nervos.

— Am prins-o. Înțep-o. Mai repede, la naiba, vine cineva.

Ernie se apropie cu seringă în mână.

Zoe lovi din nou cu brelocul, frenetic, și reuși să îi zboare seringă din mână.

Ușa apartamentului se deschise la perete și Singleton se năpusti în cameră urlând:

— Dă-i drumul.

Ea îl înhăță pe Ernie și îi trase un pumn drept în față. Ernie se lovi de perete.

— Pleacă! țipă Ron furios. E nebună. O ducem înapoi la spital. Suntem medici.

— Da, e periculoasă, omule. Ernie se ridică greu în picioare, ținându-se de falcă. Trebuie să o luăm cu noi.

— Nonsens, spuse Singleton.

— Suntem personal medical, mârâi Ron.

Zoe mai balansă încă o dată brelocul în sus și în jos și îl lovi pe Ron.

— Cățea nebună! zbieră el, dându-i drumul și căzând în genunchi.

— Hai să ne cărăm! strigă Ron.

Ernie nu-i răspunse, dar porni împleticindu-se spre ușă. Singleton îl înșfacă imediat și îl împinse înapoi în cameră. Apoi îl pocni pe Ron. Cele două huidume se rostogoliră ca niște bile de bowling.

— Haide. Singleton o apucă pe Zoe de mână și o ridică în picioare.

Ieșind din cameră, Singleton se opri, făcu stânga împrejur și trânti ușa, ținând-o închisă cu ambele mâini încleștate pe clanță.

— Sună la poliție! răcni el. Și sună-l și pe Truax.

Zoe scoase telefonul și formă numărul.

Mâncară pizza rece și salată în patio-ul de lângă piscină. Jeff și Theo terminaseră de mâncat în timp ce Ethan îi descosea pe Zoe și pe Singleton despre interogatoriul poliției. Când se întorseseră în Nightwinds, băieții dispăruseră în sala de vizionare ca să privească la televizorul cu ecran mare.

Ethan nu era prea bine dispus.

— Când am auzit sirenele, cei doi reușiseră să coboare pe fereastra de la dormitorul meu, îi spuse Zoe lui Bonnie. I-am văzut într-o mașină. Am reținut marca și numărul.

— Poliția a sosit când Ron și Ernie demarau în trombă. Singleton mai luă o felie de pizza. I-au prins printre blocuri.

— L-au sunat pe Ian Harper din închisoare. Zoe luă o gură de vin ca să mai prindă forțe, se ridică și începu să se plimbe în patio. Au încercat să îl convingă să le confirme polițiștilor că fac parte din personalul medical calificat. Îți vine să crezi? I-au cerut să confirme că el îi trimisese să mă ridice.

— Harper a negat totul, fără îndoială. Singleton mesteca zgomotos pizza. A sunat imediat la poliție și le-a declarat că Ron și Ernie nu mai sunt angajați la Candle Lake Manor.

— Chiar așa? Bonnie se uită la Zoe și se întoarce apoi spre Ethan. A pretins că i-a concediat?

— După spusele lui Ian Harper, interveni Ethan, cei doi infirmieri acționau pe cont propriu.

— Mă întreb de ce au bătut atâta drum să o ia pe Zoe dacă nu-i plătea nimeni? Întrebă Bonnie.

— Bună întrebare, zise Ethan. Harper susține că cei doi aveau un cui împotriva lui Zoe pentru ceva ce se întâmplase când cele două paciente au evadat. A zis că voiau să se răzbune.

— Da? Singleton părea interesat. Ce anume s-a întâmplat când ați fugit de la Manor?

Zoe tăcu o vreme, apoi mărturisi:

— L-am lovit pe Ron în cap cu un extingtor, iar Arcadia a folosit o seringă cu un sedativ puternic împotriva lui.

— Tare, comentă Singleton.

Bonnie zâmbi.

— Da, tare.

— Nu s-a depus nici o plângere, iar incidentul nu a fost niciodată raportat pentru că Harper nu voia să se afle că eu și Arcadia nu mai eram acolo.

— Am înțeles, spuse Singleton.

— Acum vei depune câteva plângeri, nu? o întrebă Bonnie.

— O, da. Mai luă o înghițitură de vin. Ultraj și violare de domiciliu pentru început.

Singleton se uită la Ethan.

— Crezi că Ron și Ernie erau pe cont propriu?

— La început n-am crezut, spuse Ethan. Sunt aproape sigur că Harper i-a trimis după Zoe când a aflat unde este. Presupun însă că a încercat să anuleze totul când i-am spus că ne-am căsătorit. Dar era deja prea târziu.

— Ron și Ernie ajunseseră în Whispering Springs, însetați de răzbunare? Întrebă Singleton.

— Aș prefera să nu folosești termenul de însetați, interveni Zoe afectată.

— Îmi cer scuze. Asta explică de ce te-au amenințat în termeni așa de, să zicem, personali.

— Hmm. Zoe se opri brusc și îl privi încruntată pe Ethan. Crezi că e posibil să-l fi ucis ei pe Leon Grady?

Ethan își întinse picioarele și rămase o clipă pe gânduri.

— Este posibil, spuse el. Polițiștii le-au refăcut traseul. Au ajuns în Whispering Springs în aceeași zi în care a murit Grady, însă nu știau nimic despre prezența lui în oraș. Și-au luat o cameră la un motel și au stat la pândă pe lângă apartamentul lui Zoe, așteptând-o să apară. Era evident singura adresă pe care o aveau. După ce au așteptat-o toată după-amiaza, au făcut o pauză și s-au dus într-un bar. A doua zi au revenit și au intrat în apartamentul gol de lângă cel al lui Zoe. De altfel, nu există nici un motiv pentru care să-l fi ucis.

— Dacă nu le-o fi cerut Harper să-l lichideze pe Grady pentru că făcea valuri, spuse Singleton.

Ethan dădu dezaprobat din cap.

— Cum am spus, erau într-un bar și beau în noaptea aceea. Am impresia că e un alibi bun. După toate aparențele, singurul lor scop era să pună mâna pe Zoe.

Zoe se cutremură.

— Nemernicii. Sper că vor rămâne o vreme după gratii.

— Probabil că da, zise Ethan încet. Și încă destul de mult. Detectivul Ramirez mi-a spus că amândoi au mai fost condamnați pentru agresiune, iar Ron a fost arestat pentru viol acum câțiva ani.

— Exact genul de angajați de care are Harper nevoie, rosti Zoe printre dinți.

Pe Bonnie o trecu un fior.

— Nu vreau să-mi închipui măcar ce-ați pățimit voi acolo.

— Nu mai lucrează la Manor acum, interveni Ethan indiferent. Și nu se mai întorc.

Bonnie dădu din cap.

— Am înțeles.

Terminară de mâncat în tăcere. Din canion răzbăteau zgomotele nopții; undeva în depărtare răsună urlatul unui coiot. Deasupra lor, stelele străluceau cu o intensitate pe care Ethan o mai văzuse doar pe cerul deșertului.

După o vreme, Bonnie se uită la ceas.

— Ei, e târziu. Aș face bine să-i duc pe băieți acasă.

Se ridică și se îndreptă spre ușa franțuzească.

— E vremea să mă car și eu. Singleton se ridică și el de pe șezlongul roz. Pizza a fost bună, Truax. Aruncă o privire spre Bonnie, care intrase deja în sufragerie. Și mesenii la fel.

— Ești oricând bine venit.

Ethan și Zoe îl urmară pe Singleton în casă. Zoe rămase în urmă, așteptând să vină Bonnie cu băieții.

Ethan și Singleton ieșiră în curtea din față.

— Îți rămân dator, spuse Ethan.

— Nu, nu-mi rămâi dator. Singleton își vârî mâinile mari în buzunare. M-ai angajat să am grijă de ea. Mi-am făcut treaba, nimic mai mult. La naiba,

nici măcar nu m-am descurcat cum trebuie. Ar fi trebuit să urc cu Zoe să-și ia lucrurile.

— Ai ajuns la timp. Asta e tot ce contează.

— Poate. Singleton râse înfundat. Trebuie să-ți spun că manevra cu brelocul ăla mare pe care îl tot cară după ea i-a reușit.

— Ei erau doi, iar ea singură. Nu prea avea șanse. Mulțumesc, Singleton.

— Cu plăcere.

Ușa se deschise în spatele lor. Theo și Jeff ieșiră târând picioarele, iar în urma lor venea Bonnie.

— Chiar trebuie să plecăm? se smiorcăi Theo.

— Da, trebuie, îi răspunse Bonnie.

Jeff se uită la Singleton.

— Mami zice că ai salvat-o pe Zoe de niște tipi răi.

— Zoe s-a salvat singură, zise Singleton.

— Mami zice că ești un erou, interveni Theo.

Singleton clipi în spatele lentilelor de la ochelari și roși vizibil.

— Nici o șansă.

— Ba da, spuse Bonnie. Ești un erou.

— Are dreptate, interveni și Ethan.

— Asta-i sigur, zise Zoe din pragul ușii.

— Grozav, spuse Theo.

— Îmi arăți cum ai salvat-o pe Zoe? îl întrebă Jeff emoționat.

— Trebuie să mă duc acasă. Singleton se retrase strategic spre mașină.

Bine. Noapte bună tuturor.

Se întoarse și se îndreptă repede spre SUV, se urcă la volan și tură motorul.

— Cred că l-am pus într-o situație jenantă, zise Bonnie.

Ethan ascultă ritmul constant, hotărât al pașilor care urcau pe scări.

Călca prea apăsător ca să fie o femeie. Era probabil un bărbat în formă fizică bună, obișnuit să obțină ceea ce dorea și să dea ordine.

Auzi ușa de afară deschizându-se, apoi închizându-se. Cea a biroului său era, ca de obicei, întredeschisă. Privind în oglindă, analiză imaginea bărbatului înalt, bine îmbrăcat din camera cealaltă. Costum scump. Tunsoare scumpă. Pantofi scumpi. Trecut de cincizeci de ani. Cizelat. Nu era nici un semn că ar purta armă.

Așezase biroul în colțul acesta și oglinda pe peretele opus, lângă fereastră. Poate că bloca fluxul de energie din perspectiva feng shui, dar aranjamentul îl avantaja. Din unghiul acela îi putea vedea pe vizitatori și pe clienți înainte să fie văzuți.

— E cineva aici? întrebă iritat bărbatul din camera cealaltă.

— Aici, spuse Ethan.

Ușa se deschise mai larg și bărbatul îl privi din prag.

— Tu ești Truax?

— Da. Ethan se aplecă și încrucișă brațele pe birou. Forrest Cleland, nu?

— De unde...? Să lăsăm asta.

Forrest intră în birou ca și cum ar fi fost al lui și se așază pe fotoliul pe care Zoe îl ura cu toată ființa ei. În cazul lui Forrest, fotoliul părea să aibă dimensiunile potrivite.

— Ian Harper ți-a dat adresa mea? întrebă Ethan pe un ton familiar.

— Mi-a spus că locuiești probabil în Whispering Springs pentru că aici locuiește și Sara. Adresa am luat-o din cartea de telefoane.

— Anunțul ăla își merită banii în ultima vreme, remarcă Ethan.

— Trebuie să vorbim.

— Acum urmează scena când încerci să mă mituiești?

Forrest își măsură adversarul din privire. Ethan avu impresia că era pe cale să-și schimbe puțin intențiile.

— Cred că putem ajunge la o înțelegere, spuse Forrest. Scopul meu este simplu. Vreau să o trimit pe Sara înapoi la Candle Lake Manor, unde îi e locul. Mai vreau să mă asigur că voturile pentru acțiunile ei sunt în interesul companiei Cleland Cage.

— Numele ei este Zoe, spuse Ethan. Zoe Truax.

— Poate să-și spună cum vrea. În cazul în care nu ți-ai dat încă seama, Truax, nu este sănătoasă.

— Mie mi se pare cât se poate de sănătoasă.

— Aude voci în pereți, spuse Forrest sumbru. Pretinde că vocile i-au spus că mi-am ucis vărul, pe Preston.

— Și? L-ai ucis?

— Nu.

— Întrebam și eu. Cineva trebuie să-l fi ucis.

— Dacă ai fi întreprins o investigație înainte să te implici în treaba asta, ai fi știut că autoritățile au concluzionat că Preston a fost împușcat de un hoț care intrase în casă pentru a fura bani și alte bunuri de valoare.

— Un hoț care a aruncat florile peste tot prin casă și a spart cu bună știință o cameră video scumpă în loc să o ia cu el.

Forrest încrămeni.

— Ți-a povestit despre camera devastată și flori?

— Da.

Forrest se ridică încet în picioare și se duse la fereastră.

— Ți-a spus și că ea a fost cea care a găsit cadavrul lui Preston?

— Da.

Forrest se uită la Ethan peste umăr.

— Ești detectiv particular, Truax. Trebuie să-ți dai seama că mai există și o altă explicație pentru moartea vărului meu. Una care ia în considerare și accesul de furie de la locul crimei - camera devastată și florile zdrobite.

— Încerci să sugerezi că Zoe l-a ucis?

— Poliția a luat în considerare posibilitatea și a respins-o. Adevărul este că alibiul ei pentru ziua în care a fost ucis Preston nu prea stă în picioare.

— Adică?

— Se presupune că participa la o conferință de trei zile organizată de o fundație particulară de artă din San Francisco. Era o manifestare de amploare și ar fi putut să dispară fără să observe nimeni.

— Ai și un motiv la îndemână?
Forrest se întoarce cu spatele la fereastră.
— Cea mai veche scuză. Gelozia.
— Preston avea o aventură?
Forrest ezită.
— Poate.
— Ești cam ambiguu, Cleland.
— Nu știu sigur. Dar este posibil.
— Ai vreo dovadă?
— Nu, răspunse Forrest repede. Se întoarce din nou spre fereastră. Și prefer să nu știu.
— Pentru că ar crea suspiciuni în ce-o privește?
— Aș prefera să nu aflu că vărul meu a fost împușcat de soția lui în urma unei crize de gelozie.
— Nu vrei să o bagi la închisoare, nu? Preferi să o știi la Candle Lake Manor.
— Este cel mai bun loc pentru ea. Doctorul Harper mă va ajuta.
— Sunt sigur că va merita să te ajute.
— Prefer să stea într-un spital unde să aibă cineva grijă de ea decât la închisoare.
— E mult mai ușor să-i controlezi acțiunile atât timp cât este la Candle Lake decât dacă ar fi în închisoare, nu-i așa? Deținuții au mai multe drepturi decât cei internați într-un spital de psihiatrie împotriva voinței lor.
— Să spunem lucrurilor pe nume. Forrest se întoarce și se așază din nou în fața biroului. De ce te-ai însurat cu Sara?
— Zoe.
— Zoe. Ai luat-o de nevastă pentru că îți poate aduce mulți bani.
Forrest aruncă o privire scurtă prin birou. Probabil mult mai mulți bani decât ai văzut vreodată la un loc.
— Nu prea crezi că e vorba de dragoste adevărată între noi?
Forrest zâmbi ironic.
— Nu, Truax, nu cred. Am făcut câteva investigații în ceea ce te privește. Se pare că ești la a patra căsătorie. Acum un an ai dat faliment. Când ai terminat de plătit datoriile și pe cea de-a treia fostă soție, erai falit. Financiar, abia dacă mai respiri. Cred că în ziua în care ai întâlnit-o pe Zoe, sau cum i-o spune, ai găsit soluția de a-ți reveni repede, așa că te-ai aruncat asupra prăzii.
— Ai de gând să-mi faci o propunere?
— Da.
— M-am gândit eu.
— Dacă ai ceva minte, vei accepta, spuse Forrest. Recunosc că ai obține mai mult dacă se realizează fuzionarea, dar voi lupta împotriva ei cu toate puterile. Dacă reușesc să păstrez Cleland Cage, va trebui să aștepti doi până la cinci ani ca să-ți întreb vreun ban. Ca să nu mai vorbim că va trebui să stai însurat cu o nebună.
— Am priceput.

— Acceptă oferta mea acum. Nu va trebui decât să mă ajuți să o duc pe Zoe acolo unde trebuie. Apoi divorțezi. Îți dau banii și ești liber.

Zoe se holbă îngrozită la Ethan.

— Câți bani ți-a oferit? murmură ea.

— M-ai auzit.

Stăteau sus în capătul potecii care șerpuia sub ei în canionul îngust de sub Nightwinds. Soarele coborâse spre apus. Începutul de crepuscul proiecta dungi de umbre mov și roșii peste deșert.

Ethan o luase de la birou cu câteva minute în urmă, spunându-i că trebuie să discute.

Zoe își dăduse seama că nu erau vești bune. Poate că asta o făcuse să ia aparatul și să fotografieze cactușii. Își căutase o ocupație cât timp așteptase să înceapă să-i vorbească.

— Da, spuse ea. Te-am auzit. Înghiți în sec. Probabil că o groază de bani.

— Nu, este o sumă frumușică, dar nu foarte mare.

Zoe îl privi. Ethan era undeva departe. Probabil în locul unde se ascundea când căuta răspunsuri.

— Oricum foarte mult, spuse ea sec, dată fiind situația ta financiară.

— Bine, relativ vorbind, e foarte mult.

O adiere ușoară veni dinspre canion și îi umflă bluza. Absentă, Zoe ridică mâna ca să-și țină părul să nu-i intre în ochi.

— Cleland Cage este lucrul cel mai important din lume pentru el.

— Îmi dau seama.

— Ai spus că va încerca la un moment dat să te cumpere.

— Cleland nu mi-a făcut doar o ofertă. A mai spus și alte lucruri.

Zoe îl privi îngrijorată de tonul lui egal.

— Ce lucruri?

— M-a lăsat să înțeleg că Preston ar fi avut o aventură atunci când a fost ucis.

O secundă, Zoe fu atât de surprinsă încât nu putu scoate o vorbă.

— Nu, spuse ea într-un târziu.

— Am încercat să-l contrazic, dar a refuzat să dea detalii.

— Bineînțeles că a refuzat. Nu avea ce detalii să dea. Preston n-a avut nici o aventură.

— Ești sigură?

— Absolut. Preston nu m-ar fi înșelat niciodată.

— Și dacă te-ar fi înșelat? întrebă el, calm și neînduplecat.

Zoe își dădu seama că era supusă unui interogatoriu.

Probabil că așa îi trata pe suspecti și pe cei de la care voia un răspuns. Nu putea accepta asta.

— Nu înțeleg, spuse ea înțepată. Ce vrei să afli?

— Forrest a insinuat că Preston putea fi ucis pentru legătura lui cu altă femeie.

Zoe îngheță.

— Ți-a spus că eu l-am împușcat pe Preston, nu-i așa?

— Nu a spus-o direct. A lansat doar o presupunere.

Zoe îl privi mânioasă.

— Nu eu l-am ucis pe Preston. N-aș fi putut face așa ceva.

— Chiar dacă ai fi descoperit că te înșală?

— Chiar și așa. Se simți mai sigură pe ea acum, că știa despre ce era vorba. Trebuie să înțelegi că Preston era un bărbat foarte delicat. Ceea ce aveam noi, iubirea noastră, era un sentiment foarte delicat.

— Delicat.

Zoe făcu un efort să-și găsească cuvintele.

— Chiar dacă unul dintre noi ar fi aflat că celălalt îl înșală, reacția ar fi fost doar tristețe și dezamăgire. Poate durere. Dar nu furie și sigur nu violență.

— Ce ai fi făcut?

— Nu ai de gând să renunți, nu?

— Nu pot, spuse el. Trebuie să gândesc logic.

Zoe îl privi.

— Da, se vede. Bine, ipotetic vorbind, dacă aș fi aflat că mă înșală, aș fi plâns o vreme, apoi l-aș fi eliberat. Nu poți păstra dragostea cu forța. Știi și tu.

— Sigur. După patru căsătorii, știu și eu.

Zoe simți că îi iau foc obrazii. Se întrebă dacă Ethan credea că ea i-ar reproșa vreodată trecutul lui matrimonial. Nu își dorise așa ceva. Era numai vina lui că trata lucrurile atât de personal. La urma urmei, datorită lui se afla acum aici.

— Ce părere ai de consilierii de familie? Întrebă el.

— Consilieri? Prinsă de gândurile ei, se încruntă. Ce vrei să spui?

— Ai fi propus să apelezi la un consilier de familie dacă ai fi aflat că Preston avea o aventură?

— Oh, nu. Nu cred.

— De ce nu?

Se abținu să nu-l repeedă pentru întrebările lui stupide și se pregăti pentru altele.

— Am citit undeva că fiecare căsnicie se bazează pe anumite reguli nescrise, spuse ea calm. Aceste reguli sunt intime, de obicei nerostite, și le înțeleg doar persoanele implicate. Pentru unii, o aventură ar fi dureroasă, dar nu inevitabilă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Pentru că fidelitatea nu era o piatră de temelie în acea căsnicie?

— Da. Poate că într-o astfel de căsnicie există alți factori determinanți. Dependența sentimentală, sau siguranța materială, sau statutul social, sau poate credința religioasă. Unora le e frică de eșec sau de singurătate. Într-o căsnicie există multe aspecte mult mai importante decât fidelitatea.

— Dar în cazul tău fidelitatea este o regulă ce nu poate fi încălcată, am dreptate?

— Da, răspunse ea aproape în șoaptă. Consider că încrederea este indispensabilă unei relații. Fără ea, nimic nu mai contează, înțelegi?

— Da.

Hotărârea cu care încuviință era singurul lucru care o putea liniști pe Zoe în momentul acela. Îi adresă un zâmbet șovăitor.

— Încrederea este și pentru tine o regulă nenegociabilă într-o relație, am dreptate?

— Bănuiesc că trebuie să te bazezi pe ceva, altfel de ce naiba te-ai mai însura?

— Ei bine, eu aveam încredere în Preston. Nu accept ideea că m-ar fi putut înșela. Dar dacă ar fi făcut-o, nu l-aș fi ucis. Aș fi divorțat.

— Am înțeles, spuse Ethan.

— De ce mi-ai pus toate întrebările astea? Chiar credeai că l-am ucis?

— Nu.

Răspunsul lui categoric îi stârni curiozitatea.

— Atunci de ce naiba...?

— M-am gândit că, dacă Preston a avut pe cineva și a încercat să rupă relația, persoana aceea ar fi putut să-lucidă.

Zoe rămase o clipă pe gânduri.

— Te gândești la un triumfi conjugal, ca în cazul Cameliei Foote? Înțeleg raționamentul, dar nu este și cazul meu. Preston nu avea pe nimeni. Crede-mă. Aș fi știut.

— În regulă. Îmi cer scuze pentru interogatoriu, dar trebuia să fiu sigur.

Se uită la el. Stătea cu picioarele ușor depărtate. Poate reușea să-l omori dacă te străduiai și erai suficient de rapid și de norocos, se gândi ea, dar numai așa îl puteai opri.

— Știu, șopti ea și duse aparatul la ochi. Îi făcu o poză încercând să surprindă sentimentul care se exterioriză o clipă.

Fotografia va fi o amintire după ce se va termina totul.

Preston era un bărbat delicat... iubirea noastră era un sentiment foarte delicat...

Ethan se trezise și urmărea umbrele din tavan, știind că n-o să mai adoarmă. Se obișnuise cu genul ăsta de insomnie. Se datora meseriei și se manifesta deseori când se apropia de deznodământul unei situații.

Avea de ales. Putea să stea aici și să mediteze sau să se ducă în camera cealaltă.

Lângă el, Zoe dormea liniștită. Ethan nu simțise nimic din neliniștea care o cuprindea de fiecare dată când avea un coșmar.

Se dezlipi ușor de trupul ei cald, dădu la o parte cearșaful și coborî din patul încăpător. Își găsi pantalonii în întuneric, îi trase pe el și o luă desculț spre hol.

Razele lunii care se strecurau prin ferestre îi luminau calea. Intră în bucătărie și aprinse lumina.

Deschise frigiderul și văzu un bol de plastic plin cu ravioli cu brânză. Zoe pregătise cina. Scoase capacul și gustă.

Așa cum se aștepta, erau la fel de bune și reci.

Puse puțin sos iute cubanez peste ravioli, găsi o furculiță și se așeză la masa din bucătărie. Pe pervazul ferestrei era unul dintre carnețelele pe care le avea răspândite peste tot în casă, împreună cu un pix.

Se așeză, luă câteva înghițituri din macaroane și deschise carnețelul. Primul cuvânt pe care îl scrisese aproape inconștient fu delicat. Eh, la naiba. Nu va fi o noapte prea eficientă dacă nu reușea să treacă peste chestia asta cu delicatețea.

Tăie cuvântul și încercă din nou.

Persoane care au motive să-i ucidă pe Leon Grady și Preston Cleland.

— Ce faci? Zoe îl privea din pragul ușii.

Puse jos pixul și se uită la ea. Era îmbrăcată într-un halat alb. Avea părul ciufulit. Era soția lui.

Dorința fierbinte care îl fulgeră îl luă prin surprindere.

— Te simți bine? Zoe veni spre el, privindu-l îngrijorată.

— Nu puteam să dorm. M-am gândit să mai lucrez. Arată spre bolul de plastic. Vrei niște ravioli?

— Cum să nu.

Zoe scoase o furculiță dintr-un sertar și se așeză în fața lui. Aplecându-se peste masă, luă două macaroane și înclină în același timp capul ca să se uite pe notițele lui.

— Ce ai șters? O concluzie neconcludentă?

— Da. O privi cum mănâncă, gândindu-se că nu era bine să vorbească acum. Cu toate acestea, nu se putu stăpâni.

— Eu nu sunt ca Preston, nu?

Zoe clipi, se opri din mestecat, înghiți repede și își dresă vocea.

— Nu, spuse ea. Ești foarte diferit de el.

— Nu prea mă vezi ca pe un bărbat delicat, nu?

Zoe ezită.

— Delicat nu e primul cuvânt care-mi vine în minte când mă gândesc la tine, nu.

— Iar relația noastră, spuse el, incapabil să mai dea înapoi acum, chiar dacă își dădea seama că rezultatul putea fi catastrofal, n-ai descri-o ca pe ceva foarte delicat.

— A, nu. Probabil că nu. Întinse furculița peste masă ca să mai ia niște ravioli. Te superi dacă te întreb unde vrei să ajungi? De ce te interesează relația noastră? Doar nu e ceva real?

— Ba da, suntem căsătoriți. Își dădu seama că i se încleștase maxilarul. Nu era un semn bun.

Zoe roși.

— Știi ce vreau să spun. Căsătoria noastră e doar de formă. Face parte din strategia ta ca să-mi rezolvi cazul.

— Și faptul că dormim împreună? Cum justifici asta?

Zoe se stăpâni.

— Dormim împreună pentru că suntem atrași unul de celălalt, nu pentru că avem o hârtie care spune că suntem căsătoriți.

— Nu ți se pare puțin complicat? Pe mine mă cam pune în încurcătură.

— Se pare că facem față situației.

— Cleland presupune că te-am luat de nevastă ca să profit de acțiunile tale.

— Forrest judecă pe toată lumea după propriile sale standarde și motive. Nu va înțelege niciodată pe cineva ca tine.

— Tu crezi că mă înțelegi?

— Nu în totalitate. Anumite lucruri le ții ascunse adânc în tine și nu prea îți stă în fire să te expui. Totuși, te cunosc suficient ca să fiu sigură că nu te-ai însurat cu mine pentru niște acțiuni.

— Ce te face să fii așa de sigură?

Zoe se opri cu furculița plină de ravioli în față.

— Dacă o să-ți spun că intuiția, o să te uiți la mine în felul ăla.

— Cum?

— Amuzat, și disprețuitor, și rece în același timp. Ține de felul cum mi-gești ochii, cred. Te uiți chiorâș.

— Chiorâș? Cred că e cazul să consult un doctor.

Zoe zâmbi.

— Nu mă bazez doar pe intuiție când afirm că nu te-ai însurat cu mine doar ca să pui mâna pe acțiuni. Am dovezi că pot avea încredere în tine.

— Cum ar fi?

— Am văzut cum lucrezi. Știu că dorința ta de a afla adevărul este mai mare decât nevoia de bani. Ceva te împinge să lupți ca să menții balanța karmică în echilibru. Mai știi că atunci când accepți un caz, faci tot posibilul să-l rezolvi. Așa ești tu.

— Mă descrii ca și cum aș fi un fel de robot.

Zoe lăsă jos furculița și încrucișă brațele pe masă.

— Ești tot timpul așa atunci când te ocupi de un caz?

— Da.

Zoe ridică din sprâncene.

— Ei, poate că nu, spuse el. Cazul ăsta e altfel.

— Adică?

— Tu ești altfel.

— Decât clienții tăi obișnuiți?

— Nu. Ethan luă niște ravioli. Altfel decât celelalte femei cu care am fost însurat.

— Aha. Ei, dacă tot ai adus subiectul în discuție, curiozitatea nu mă lasă să nu te întreb în ce fel sunt diferită de ele.

— Ești diferită și gata.

— Bine. Hai să abordăm problema altfel. Ce simți pentru mine?

— Nu sunt sigur, spuse el. Putea să fie sincer până la capăt. Nu avea nimic de pierdut. Orice ar fi, nu este nici blând și nici delicat.

— Înțeleg. Zoe zâmbi provocator. Te deranjează?

— Dacă nu te deranjează pe tine, nu.

Zoe se ridică, făcu înconjurul mesei, se așeză încet pe genunchii lui și îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Crede-mă, îi șopti ea la ureche. Nu mă deranjează.

Radnor Security Systems ocupa etajul doi al unei clădiri mari dintr-un cartier de birouri, în partea de nord a orașului. Interiorul amintea de un sediu de brokeraj select sau de o firmă de asigurări. Mobilierul era lustruit.

Tablourile de pe pereți se încadrau în ceea ce Ethan ar fi catalogat drept stilul universal sud-vestic – multe imagini stilizate de canioane cu stânci roșii, peisaje din deșert, clădiri vechi din chirpici și apusuri, toate în nuanțe de turcoaz, roșu și violet.

Era ușor impresionat de atmosfera pretențioasă și agitația care domnea. Pe fiecare birou era câte un calculator nou-nouț. Angajații care intrau și ieșeau din cuburile cu pereți de sticlă aveau expresii serioase.

Recepționerul, elegant și politicoș, ședea în spatele unui mastodont de lemn curbat, lucios, și avea în dotare o centrală telefonică complexă și un calculator dichisit. Potrivit plăcuței de pe birou, numele lui era Jason.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Jason.

— Doresc să vorbesc cu Nelson Radnor, răspunse Ethan.

— Aveți programare?

— Nu.

— Îmi pare rău, domnul Radnor este într-o ședință. Vă rog să vă faceți o programare.

Ethan se sprijini de colțul biroului lucios și încrucișa brațele.

— Spune-i că îl caută Truax.

Evident deranjat de rugămintea lui, Jason ezită o clipă, după care întinse mâna spre telefon.

— Truax ați spus, domnule?

— Mă știe.

— O secundă.

Formă numărul și vorbi încet la telefon. Când puse receptorul la loc, zâmbea din nou. Ușurat. Se ridică în picioare.

— Urmați-mă, vă rog. Doriți o cafea sau apă?

— Nu, mulțumesc.

Ethan îl urmă pe Jason de-a lungul cuburilor de sticlă până la biroul lui Nelson.

Jason ciocăni o dată, deschise ușa și îl pofti pe Ethan să intre.

— Domnul Truax, domnule.

— Intră, Truax. la loc. Nelson, în cămașă, îi indică un fotoliu de piele. Nu așteptam astăzi o vizită din partea concurenței. Cum merge treaba? Te-ai hotărât să accepți oferta mea de subcontractare?

— Nu încă.

Ethan se așeză și aruncă o privire rapidă înjur. Biroul era o piesă solidă, șlefuită din oțel și sticlă. Scaunul lui Nelson corespundea unui post de decizie. Spătarul înalt era îmbrăcat în piele neagră.

Pe jos era un covor gri-petrol, iar tablourile înrămate erau în ton cu ansamblul. În colț se afla un cuier de lemn. De unul din brațele acestuia atârna o jachetă bej.

Nu observă nimic roz.

Locul avea o atmosferă mult prea familiară, observă Ethan. De altfel, semăna cu fostul lui birou din L. A. Și se întrebă dacă nu-l fraierise și pe Radnor același decorator.

— Cu ce te pot ajuta? îl întrebă Nelson pe un ton colegial.

— Vreau să-mi spui cine te-a angajat să-l găsești pe Leon Grady.

— Cine naiba e Leon Grady?

Individul nici măcar nu clipise. Poate că era sincer și într-adevăr nu știa nimic. Radnor Security Systems avea probabil atâtea afaceri încât șeful nici nu mai acorda atenție cazurilor mărunte de urmărire și depistare a persoanelor dispărute. Proceda bine lăsând treburile de rutină pe seama slugilor.

— Leon Grady stătea la motelul Sunrise Suites, spuse el, propunându-și să aibă răbdare în cazul în care Radnor chiar nu știa despre ce vorbea. A fost găsit mort acum câteva zile. Poliția crede că a intrat în conflict cu traficantii de droguri.

— Da, am impresia că am citit ceva în ziare despre un traficant împușcat, însă nu i-am acordat prea mare atenție. Radnor nu oferă servicii nici unei societăți din zona aceea a orașului. Te interesează afacerea asta?

— Grady avea legătură cu una dintre investigațiile mele.

În realitate avea un singur caz în lucru, iar posibilitatea recuperării cheltuielilor, ca să nu mai vorbim de timpul pierdut, era cam incertă. Dă-mă în judecată. Nu era cazul să expună toate detaliile apologetice în fața concurenței. În afaceri trebuie să ai mereu o imagine autoritară, competentă și de succes. De-a lungul veacurilor, mediul se schimbase, dar regulile junglei rămăseseră în mare parte aceleași. Dacă dădeai semne de slăbiciune, te puteai considera un om mort.

— Nu pricep. Nelson părea sincer nedumerit. Ce te face să crezi că Radnor Security Systems ar fi implicată?

— Să zicem că intuiția. Poliția se mulțumește cu scenariul afacerii cu droguri, dar eu am îndoielile mele. Este posibil să-l fi ucis cineva din afara orașului, iar asta înseamnă că acea persoană trebuia să-l găsească mai întâi. Grady și-a plătit nota la motel cu bani gheață, probabil pentru că încerca să se ascundă. Pe mine nu m-a solicitat nimeni să-l caut, așa că mai rămâneți voi.

— Chiar așa?

— Radnor are o pagină de ofertă mare în Pagini Aurii și îmi închipui că cineva care sună din afara orașului are mai multă încredere în voi. Vreau să știu numele clientului tău.

— Înțeleg. Nelson se lăsă pe spate în scaunul lui comod și îl privi pe Ethan cu sinceră părere de rău. Te asigur că personal nu știu nimic despre asta.

— Te cred. Știm amândoi că problemele mici sunt rezolvate de angajați. Un funcționar, probabil. E vorba de găsirea unei persoane și nimic altceva.

— Verific personal toate cazurile de care se ocupă firma, cel puțin o dată pe săptămână. Nu am remarcat numele de Leon Grady.

— Grady a fost ucis săptămână asta. Poate că nu ai primit încă dosarul lui.

— Chiar dacă la cererea clientului am fi aflat unde este, știi că nu îți pot divulga nimic despre caz, cu atât mai puțin numele celui pentru care am lucrat.

— Știi că aveți reguli stricte cu privire la confidențialitate. Te-ai mândrit cu asta în fața reporterului de la Herald când ți-ai asumat meritul pentru cazul Mason.

— Știi cum sunt reporterii. Nu reproduc niciodată întocmai ceea ce le spui. Nu poți da vina pe mine pentru o eroare jurnalistică.

— Nici nu mă gândesc. Totuși, am impresia că mi-ai rămas dator. S-a ocupat cineva din firma ta de Leon Grady?

— Chiar nu pot să-ți spun, Truax. Știi asta la fel de bine ca mine. E vorba de etică profesională.

— Voi reformula, spuse Ethan. Dacă nu-mi arăți dosarul lui Grady, mă obligi să-l sun pe președintele Asociației Proprietarilor din Desert View și să-l informez că s-ar putea să vrea să reconsidere contractul cu Radnor Security Systems.

Nelson se îndreaptă în scaun și-l privi furios.

— Ce naiba insinuezi?

— Presimt că asociația de proprietari ar fi interesată să afle că anumiți paznici de la Radnor nu respectă regulile de confidențialitate ale firmei. Unii dintre ei ar spune tot ce știu despre viața privată a persoanelor din Desert View pentru o bere sau câteva sute de dolari.

— Vrei să spui că unul dintre băieții mei a acceptat mită?

— Cum crezi că am rezolvat cazul Mason așa de repede?

— Rahat. Nu ai nici o dovadă.

— Nu am nimic de dovedit. Cum spuneam, nu trebuie decât să trezesc suspiciunea președintelui asociației. Vor intra cu siguranță în panică. Bogătașii nu urăsc nimic mai mult decât să știe că cineva vinde informațiile despre treburile lor secrete.

Timp de un minut, Nelson îl privi încruntat, apoi se aplecă și apăsă butonul de comunicare internă.

— Jason, adu-mi dosarele cu cazurile de săptămâna trecută. Da, știu că nu e ziua obișnuită. Adu-mi-le. Ridică degetul de pe buton și îl fixă din nou încruntat pe Ethan. Joci pe mize mari, nu?

Ethan ridică din umeri.

Ușa se deschise și Jason intră cu un vraf de pagini scoase la imprimantă pe care-l puse pe biroul lui Nelson.

— Mai doriți și altceva, domnule? Întrebă el.

— Nu, asta e tot.

Nelson luă prima filă.

Jason îl privi cu atenție pe Ethan. Privirea lui exprima nu doar curiozitate, ci și un fel de respect. Câteva secunde mai târziu, ușa se închise încet în urma lui.

Tăcerea, punctată de fâșâitul repetat al foilor, cuprinse biroul. Trecură câteva minute.

— Pungașule, mormăi Nelson.

Se lăsă pe spate și se uită la Ethan cu o expresie care nu era mult diferită de cea a lui Jason. Curiozitate și începutul unui sentiment care putea fi respect invidios.

— Ai intuit bine. Nelson îi întinse foaia de hârtie peste birou. Am făcut într-adevăr o anchetă scurtă ca să dăm de urma unui tip cu numele de Leon Grady. Clientul a sunat din afara orașului. A plătit cu cartea de credit.

Ethan luă foaia și citi numele clientului – dr. Ian Harper.

— A fost un caz legitim. Harper a spus că angajatul lui, Grady, dispăruse luând cu el fonduri de-ale companiei.

— Da? Ethan parcurse repede dosarul.

— Reiese clar că omul meu a verificat dacă Harper era într-adevăr angajatorul lui Grady?

— Îhî.

— Se întâmplă adesea. Cazurile de deturnare de fonduri sunt la fel de frecvente ca și fraudele de asigurări.

Ethan continua să studieze foaia. Tare și-ar fi dorit să ia niște notițe, dar bănuia că Radnor s-ar fi urcat pe pereți dacă ar fi început să scrie.

— Angajatorii nu-i prea împușcă pe delapidatori imediat după ce îi găsesc, remarcă el absent. Încearcă doar să-și recupereze o parte din bani. Nu îți faci griji că s-ar putea să-l fi condus pe ucigaș direct la Grady?

— La naiba, nu-mi vinde mie gogoși. Radnor are standarde profesionale de înaltă clasă. S-au respectat toate regulile în cazul lui. Te poți convinge și singur. Nici măcar nu știi dacă l-a ucis Harper. Mi-ai spus chiar tu că poliția crede că a fost vorba de un conflict cu traficantii de droguri.

— Ai dreptate. Ethan termină de citit și puse foaia pe birou. Nu știi nimic sigur. Încă. Ne mai vedem, Radnor. Poți considera că suntem chit în ce privește acea mică eroare jurnalistică în cazul Mason, spuse Ethan și o porni spre ușă.

— Truax!

Ethan se opri.

— Dacă te hotărăști vreodată să lucrezi pentru o agenție adevărată, anunță-mă. Mi-ar prinde bine un om ca tine.

Ethan roti privirea prin încăperea elegant mobilată.

— Mulțumesc, dar nu-mi place decorul, spuse el și ieși din birou.

Cincisprezece minute mai târziu, Ethan intra în Single-Minded. Se opri brusc când o zări pe Zoe cocoțată pe un scăunel, cu călcâiele agățate de bara de jos. Stătea cu capul plecat grațios asupra unei cărți vechi, cu coperte de piele, pe care o ținea în poală. Părul, prins într-un coc lucios, reflecta lumina. Purta un tricou roșu cu gulere și mâneci până la coate. Cutele fustei verzi se desfăceau elegant în jurul gleznelor.

Dorința îi cuprinse trupul și îi încinse sângele.

Era soția lui. Cel puțin pentru moment. Și o dorea.

Zoe ridică privirea și chiar îi zâmbi.

— Ethan, începeam să-mi fac griji pentru tine. S-a adeverit bănuiala ta? L-a angajat cineva pe Radnor să-l găsească pe Grady?

— Era și timpul să te întorci. Singleton se desprinsese din întunericul care învăluia partea din spate a magazinului. Ai avut noroc?

Vraja se rupse.

— Am vești bune și vești rele, o avertiză el.

— Care sunt veștile bune? întrebă Zoe.
Optimistă, gândi el. Nu poți să n-o adori.

— Mi-a spus numele persoanei care i-a angajat să-l găsească pe Leon Grady. A fost... doctorul Ian Harper.

— Harper. Foarte interesant.

— Lui Harper nu i-a fost teamă să-și ascundă identitatea sau scopul, continuă Ethan. S-a folosit chiar și de cartea de credit de la Candle Lake Manor ca să plătească investigațiile. L-a învinuit pe Grady de deturnare de fonduri.

Singleton dădu aprobator din cap.

— E o scuză rezonabilă.

— Se potrivesc toate, zise Zoe cu o expresie de satisfacție. Poate că Grady a vrut să-l șantajeze pe Harper sau poate că Harper și-a dat seama că Grady îl puna în pericol. În orice caz, s-a hotărât să scape de el.

Singleton se aplecă pe tejghea.

— L-a urmărit pe Grady până în Whispering Springs și s-a folosit de Radnor ca să afle unde stă. Apoi a luat un avion până aici și i-a făcut de petrecanie.

— Da, clar și frumos, spuse Ethan. Mai rămâne însă o mică problemă.

— Care anume? îi ceru Zoe explicații.

— Ian Harper are un alibi al naibii de bun pentru noaptea crimei, ai uitat?

Zoe se ridică, gata să-l contrazică, dar făcu imediat conexiunile logice.

— La naiba, zise ea și se lăsă din nou pe scaun. Ai dreptate.

Singleton se încruntă.

— Ce alibi are?

— Pe mine și pe Zoe, spuse Ethan.

— L-am sunat din Las Vegas în jurul orei douăsprezece în noaptea în care a fost împușcat Grady, îi explică Zoe. Am vorbit chiar eu cu el.

— Nu putea să înceneze totul și să vorbească de la celular? sugeră Singleton.

Ethan dădu din cap.

— L-am sunat pe numărul fix. Mi le-ai dat pe amândouă, mai ții minte?

— Putea redirecționa apelurile, insistă Singleton.

— Nu prea cred, interveni Zoe. Harper era adormit. Probabil că adormise la televizor, căci se auzea un zgomot de fond specific.

— Poți obține lista apelurilor telefonice, îi reaminti Singleton, dar probabil că era în Candle Lake.

Zoe îl fixă pe Ethan.

— Ei bine, copoiule, cât de departe vrei să mergi?

— Mă surprinde că mă întrebi. Am unde să merg dacă nu rezolv primul meu caz important în Whispering Springs. Radnor mi-a oferit o slujbă.

Zoe îl privi uimită.

— Fii serios. Nu-ți dorești să lucrezi pentru Radnor Security Systems.

Ethan se gândi la birourile elegante și la personalul la fel de elegant de la Radnor Security Systems. Părea o scenă desprinsă din viața lui anterioară. Nu își dorea să se întoarcă acolo.

— Ai dreptate, spuse el. Cred că e cazul să mă apuc de treabă și să aflu cine l-a ucis pe Leon Grady.

— Care e următorul pas? întrebă Singleton.

— Am impresia că am epuizat toate ideile geniale, așa că voi proceda așa ca orice detectiv experimentat când nu mai știe ce să facă.

Spusele lui îi stârniră curiozitatea lui Zoe.

— Și asta ce înseamnă?

— Agită borcanul și privește cum se ridică bulele la suprafață.

— Și eu ce fac? întrebă ea.

— Nimic. Tu rămâi aici, în Whispering Springs, și stai cuminte.

Zoe oftă.

— Te duci la Candle Lake Manor, nu-i așa?

— Da. Cred că a venit vremea să-mi iau revanșa. De altfel, n-am alte variante.

— Vin cu tine.

— Nu.

Zoe coborî de pe scaun.

— Ai nevoie de ajutorul meu. Spre deosebire de tine, eu cunosc locul. Avea dreptate, i-ar fi prins bine să vină cu el, dar știa că îi va fi foarte greu să retrăiască acele coșmaruri.

— Nu, spuse el, mă voi descurca.

Zoe îl mângâie ușor pe obraz.

— Înțeleg de ce mă refuzi și îți apreciez gestul, dar trebuie să te însoțesc.

— La naiba, Zoe...

Zoe se ridică pe vârfuri și îl sărută delicat pe buze.

— Mă duc să-mi fac bagajul, spuse ea.

Se întorcea la Xanadu.

Tensiunea crescândă care o tulbura, dându-i o stare de nervozitate și nerăbdare, era normală și previzibilă. Știuse că așa va fi, dar putea face față situației. Trebuia să se descurce.

Privea prin parbriz drumul îngust spre Candle Lake Manor, care se unduia în fața lor. Peisajul aducea cu o carte poștală ilustrată. Copacii înalți care formau o boltă peste șosea ar fi trebuit să creeze un fundal impresionist. Cu toate acestea, umbra lor era amenințătoare fiindcă bloca lumina și legătura cu lumea exterioară.

Printre trunchiurile copacilor se zărea lacul întunecat. Își aminti cum se trezea în toiul nopții și privea de la geam apele reci. În unele nopți se întreba dacă Manor nu se afla cumva sub influențele unei creaturi malefice care trăia în adâncurile lacului. Pe-atunci nu găsea nici o altă explicație pentru nenorocirea ei. În alte nopți își imagina cum ar fi să înoate până în mijlocul lacului și să se lase înghițită de ape. Evadarea supremă.

Cel mai important lucru de care trebuia să țină cont era că nu se întorcea singură. Îl avea pe Ethan alături. Nu avea de ce să-i fie frică.

Încercase să alunge amintirile din clipa în care se hotărâse să vină aici, însă acum nu mai putea ține valul în frâu. Imaginile din coșmarurile ei i se învolburau în minte: cămăruța care fusese atât închisoarea, cât și refugiul ei pe timpul nopții; biroul întunecat al doctoriței McAlister; sala de mese cu un candelabru agățat de tavan, plină de pacienți care înghițeau mâncarea fadă, fără gust; camera de consultații unde își duceau huidumele victimele în nopțile nefaste...

— Te simți bine? întrebă Ethan răgușit.

Tresări la auzul vocii lui și încercă să-și mascheze reacția întinzând mâna după geantă. Azi o luase pe cea roșie. Culoarea îndrăzneță și puternică îi dădea curaj.

— Da, mă simt bine. Deschise geanta și căută un șervețel. Atinse cu degetele brelocul mare de alamă. Atingerea o liniști puțin. Începu să respire așa cum o învățase instructorul ei, căutând sursa de energie, centrul.

De data asta lucrurile vor fi altfel, încercă ea să se liniștească. Nu mai era neajutorată. Nu era singură.

— Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă Ethan privind curba pe care o făcea drumul. Pot să te duc înapoi la han și să mă aștepti acolo cât timp vorbesc cu Harper.

— Nu. Merg cu tine.

Ethan nu comentă, ci îi luă mâna și i-o strânse.

Gestul slăbi încordarea care îi cuprinsese tot trupul.

Ethan luă o ultimă curbă și Manor se ivi în fața lor.

Vila cu trei etaje stătea ghemuită pe malul lacului ca o broască uriașă. Gardul frumos, din fier forjat care înconjură terenul proteja o închisoare. Totul arăta ca în visele ei.

Totuși, parcă se schimbaseră ceva.

Zoe scoase un sunet înăbușit care-i trădă uimirea.

— Ce e? întrebă Ethan.

— Parca e mai mic decât îmi aminteam, șopti ea.

Ethan zâmbi pentru prima dată de când plecaseră din Whispering Springs.

— Cred că e un semn bun, spuse el.

Are dreptate, își zise ea. Poate că nu va fi atât de îngrozitor până la urmă.

Un paznic, îmbrăcat în uniforma cenușie de la Candle Lake Manor, ieși din cabină. Aruncă o privire superficială spre Zoe, dar n-o recunoscuse.

— Sunt doctorul Truax, iar dumneaei este asistenta mea. Ethan îi arătă o carte de vizită. Am venit să vorbim cu doctorul Harper. Ne așteaptă.

— Da, domnule. Puteți parca în partea dreaptă, pe locurile rezervate vizitatorilor.

Paznicul se întoarse în cabina lui și apăsă un buton. Porțile masive de fier se deschiseră încet.

Zoe fu impresionată.

— A fost ușor. Exact cum ai bănuț.

— Locul ăsta e făcut să nu te lase să ieși, nu să te împiedice să intri. Ethan parcă pe unul din cele șase locuri pentru vizitatori și opri motorul. Apoi o privi pe Zoe.

— Ești gata? întrebă el.

— Da, zise ea deschizând portiera. Să terminăm odată. Ethan cobori și băgă cheile mașinii în buzunar.

Zoe îl privi pe furiș în timp ce mergeau împreună spre intrare. Se îmbrăcase corespunzător pentru confruntarea cu Harper. Arăta ca cineva care conduce o afacere de succes. Pentru Zoe era o adevărată revelație.

Arăta bine în sacoul și pantalonii verzi cu croială elegantă. Cămașa neagră și cravata argintiu cu negru îi dădeau o notă autoritară destul de evidentă. Meritul nu era al croitorului, deoarece Ethan arăta la fel chiar și atunci când purta blugi. Oricum, părea un bărbat care se putea plimba liniștit pe coridoarele puterii.

Nu era de mirare că portarul nu crâcnise la vederea cărții de vizită false.

Urcară treptele de piatră și intrară pe ușa din sticlă. Când pătrunseră în holul de protocol, inima începu să-i bată mai tare.

Recepționarul îi salută politicos. Zoe îl recunoscuse, dar el o privi fără să dea semn că și-ar aduce aminte de ea. Probabil pentru că nu purta rochia fără nici o formă de spital. Asta dovedea o dată în plus cât de mult contează hainele.

Ethan recurse la trucul cu cartea de vizită, dar recepționarul nu se lăsă păcălit ca paznicul.

— Îl voi anunța pe doctorul Harper că sunteți aici, domnule, spuse el și întinse mâna să ia telefonul.

— Nu vă deranjați, îl opri Ethan. Știm drumul.

— La stânga, îi șopti Zoe.

Porniră pe culoar spre birourile administrative. Zoe preluă inițiativa, acum, că se aflau pe vechiul ei traseu, exact așa cum plănuse împreună cu Ethan. Simți un impuls puternic datorat adrenalinei care o revigora și îi restabili încrederea în sine. Se descurca.

— Arată-mi drumul, o îndemnă Ethan, mergând în pas cu ea.

— O clipă vă rog, domnule Truax. Recepționarul se grăbi să se ridice în picioare. Trebuie să vă însoțească cineva.

Dar Zoe și Ethan dăduseră colțul.

— Ingenios, comentă Zoe.

— Da, merge întotdeauna dacă pretinzi că ești doctor. Cad pe gânduri până să cheme paza.

— Și exact de asta ai nevoie.

— De obicei. Ethan privi înjur. La o primă vedere, locul ăsta trădează bun-gust.

— Aparențe înșelătoare. Primul etaj e pentru impresie. Camerele pacienților sunt la etajele doi și trei. Candle Lake Manor a fost cândva o instituție respectabilă.

— Cu mulți ani în urmă, înainte să o preia Harper.

— Da. Se opri în fața ușii cu lambriuri a apartamentului destinat conducerii și respiră adânc. Asta e, spuse ea.

— Trebuie să ne mișcăm repede. Ethan deschise ușa și o lăsă să intre. Receptorul va încerca probabil să ia legătura cu Harper ca să-i spună că suntem aici.

— Corect, admise Zoe și intră în primul birou, îmbrăcat în lambriuri. Fenella Leeds vorbea la telefon. Pe fața ei perfectă apăreau semne de dezaprobare și panică.

— Doctorul Harper nu are programată azi nici o întâlnire. Se opri brusc văzând că Zoe și Ethan se îndreaptă spre ea. Aruncă o privire spre Zoe, după care se uită la Ethan. Sună-l pe Richards de la pază. Spune-i...

— Las-o baltă, îi spuse Ethan. Împingea deja ușa biroului. Harper nu va fi încântat să fie deranjat.

— Nu puteți intra acolo. Fenella se ridicase în picioare. Dându-și seama că nu îl va putea opri pe Ethan, se îndreaptă spre Zoe care era în spatele lui. În clipa următoare o recunosc și făcu ochii mari. Tu? bâigui ea.

— Bună, Fenella. A trecut ceva vreme. Tot cu tipul de la contabilitate ești?

Ochii Fenellei scăpărară de mânie.

— Cum îndrăznești?

— Nu era un secret, o liniști Zoe. Știau toți pacienții că voi doi vă duceți împreună la debarcader.

— Cățea nebună, amenință Fenella. Nu știi în ce te bagi.

— Îmi voi asuma riscul.

Ar mai fi rămas să continue conversația, dar Ethan o prinse de umăr și o împinse spre ușă.

— Încearcă să te concentrezi, draga mea, îi șopti el la ureche. Ethan închise ușa în urma lor și o încuie înainte de a se întoarce spre Ian Harper. Harper se ridicase în picioare și-l privea mânios pe Ethan.

— Nu știu cine sunteți, dar vă avertizez că oamenii de la pază vor sosi dintr-o clipă în alta.

— Și când vor veni, le vei spune să plece, zise Ethan calm, conducând-o pe Zoe către unul din cele două fotolii, după care se așeză și el. Două cuvinte, Harper. Leon Grady.

— Cine naiba sunteți? Harper o privi mai atent pe Zoe. Ești Sara Cleland.

— Zoe Truax acum. Zoe puse picior peste picior și îi zâmbi. Încearcă să reții amănuntul.

— Nu știu ce vreți, dar te asigur că tu ai nevoie de ajutor.

— Mă lipsesc.

— Să revenim la Grady, interveni Ethan.

Harper strânse din dinți.

— Ce treabă are Grady cu toate astea? Poliția mi-a spus că a fost ucis de un traficant de droguri din Arizona în urmă cu câteva zile.

— Știm, spuse Ethan. Noi am găsit cadavrul.

Siguranța lui Harper dispăru aproape la auzul vorbelor lui Ethan.

— Înțeleg.

— Poliția crede că a pățit-o din cauza drogurilor, dar Zoe și cu mine avem motive să credem altceva.

— Ce tot spui acolo? Te asigur că...

Harper fu întrerupt de bătăi puternice în ușă. Deschise gura să strige, dar Ethan ridică o mână, făcându-i semn să se abțină.

— Avem informații care te-ar putea transforma în suspect în cazul lui Grady.

Bătăile în ușă continuă.

— Doctore Harper, s-a întâmplat ceva?

— Spune-i drăguței de la intrare că nu ai nevoie de cei de la pază, îl sfătui Ethan pe un ton poruncitor, sau ducem dovezile la poliție.

Harper se așeză greoi și apăsă butonul.

— Spune-le băieților de la pază că nu am nevoie de ei. Cel puțin nu acum. Să aștepte în hol.

— Sunteți sigur, doctor Harper? Întrebă Fenella, neîncrezătoare.

— Da, spuse el și ridică degetul de pe buton.

— O mișcare înțeleaptă, comentă Ethan.

— Cum aș putea fi suspect în cazul Grady? Întrebă Harper răgușit. E imposibil.

— Cineva s-a folosit de numele tău și de o carte de credit de la Candle Lake Manor pentru a angaja o agenție de investigații din Whispering Springs să-l găsească pe Leon Grady. La puțin timp după ce agenția i-a comunicat datele despre Grady, acesta a fost ucis. Ceva mă face să cred că nu e vorba de o coincidență. Ce părere ai, doctore Harper?

— Nu l-am ucis eu pe Grady.

— Vă șantaja cumva? Întrebă Ethan. Vă amenința că va da în vileag anumite practici medicale cam neortodoxe de aici, de la Candle Lake?

— Nu.

— Tu ai apelat la Radnor Security Systems să-l găsească?

— Nu, fir-ar să fie, nu am angajat pe nimeni să-l găsească. Grady a plecat din oraș într-o călătorie de afaceri. Credeam că e în L. A. Trebuia să ia legătura cu mine după ce o găsea pe... Harper se opri la mijlocul frazei și se uită fix la Zoe.

— A plecat să mă caute pe mine, nu? Întrebă ea. Într-un fel, a reușit să mă găsească. Dar nu eram în L. A. Te-a mințit, nu-i așa? Își făcuse alte planuri în privința mea. A încercat să mă șantajeze. Voia să-i dau o mulțime de bani ca să tacă din gură.

— Nu știam asta, o întrerupse Harper. Tot ce vă pot spune e că asistenta mea a devenit suspicioasă. I-a venit ideea să-i verifice cheltuielile de pe card și a reușit să-i dea de urmă în Whispering Springs. Apoi i-a verificat corespondența cu un hacker care își zicea Spărgătorul. Grady ștersese mesajele, dar nu se prea pricepea la calculatoare.

— În schimb Fenella Leeds este o specialistă, spuse Zoe. A găsit numele și adresa mea în calculatorul lui Grady, corect?

— Da, spuse Harper plictisit. Spărgătorul i-a dat informațiile lui Grady.

— Iar tu ți-ai trimis gorilele după mine.

— Gorile? se încruntă Harper. Despre ce vorbești?

— Ron și Ernie. I-ai trimis după mine, nu-i așa?

Harper dădu să nege, dar se răzgândi.

— Am trimis doi angajați calificați în Whispering Springs. Apoi mi-ai telefonat și mi-ai spus că te-ai căsătorit. Am sunat la motelul unde se cazaseră Ron și Ernie și le-am lăsat un mesaj să se întoarcă imediat. Din momentul acela, nu mai răspund de acțiunile lor.

— Ron și Ernie au încercat să mă răpească, se înverșună Zoe.

— Nu este problema mea, replică Harper. Am încercat să-i chem înapoi. Se întoarse repede spre Ethan. Poate că ei l-au ucis pe Grady.

— Nu prea cred, spuse el.

— Ai un alibi bun pentru noaptea în care a fost ucis Grady? îl întrebă Zoe.

Panica ce îl cuprinse pe Harper deveni vizibilă. Apoi se uită pe calendar. Părea că nu reușea să se adune, dar până la urmă respiră adânc și roși puternic.

— Grady a fost ucis în noaptea în care m-ai sunat din Las Vegas ca să-mi spui că te-ai căsătorit cu Truax.

— Te-am sunat eu? întrebă ea cu nevinovăție. Nu-mi amintesc.

Harper deveni și mai roșu.

— Da. Erai entuziasmată.

— Chiar așa? Știi, după toate medicamentele cu care m-ați îndopat aici, memoria îmi cam joacă feste.

— Eram acasă, în pat, în noaptea aceea, spuse Harper. Știi la fel de bine ca mine.

— Sigur?

— Nu știu ce puneți voi la cale, mormăi Harper, dar dacă ați furnizat poliției vreun motiv să creadă că aș fi implicat în moartea lui Grady, trebuie să le spuneți adevărul. Trebuie să le spuneți că ați vorbit cu mine în noaptea aceea și că eram aici, nu în Whispering Springs.

— De ce trebuie să le spun adevărul? întrebă Zoe domol. După câte minciuni ai spus tu despre mine, ce motiv aș avea să te ajut?

— Așa înțelegi tu să te răzbuni, nu? spuse Harper iritat. Am încercat să te ajut și așa mă răsplătești. Chiar ești o femeie bolnavă.

— Mi s-a mai spus.

Harper se întoarse spre Ethan, disperat.

— Am vorbit și cu tine în noaptea cu pricina.

— Da? Ethan se mișcă puțin în fotoliu. Nici eu nu îmi amintesc prea bine.

— Nu-mi puteți face așa ceva. Sunt nevinovat.

— Ei, zise Ethan, bineînțeles că vrem să-l găsim pe adevăratul ucigaș. Dacă nu vom reuși însă vom fi nevoiți să le spunem poliștilor despre tine. Vor ști ei ce să facă.

— Nu l-am ucis pe Grady. Voi dovedi că am fost aici în noaptea aceea.

— Te cred, spuse Ethan. Probabil că vei scăpa în cele din urmă, dar asta nu te va scuti de reclama nefavorabilă și clienții tăi vor fi neplăcut surprinși. Doar plătesc bani grei pentru tăcere.

— A, da, îi ținui Zoe izonul. Tăcerea este totul pentru clienții tăi, nu-i așa, doctore Harper? Ultimul lucru pe care ți l-ai dori ar fi publicitatea, mai ales datorată unei crime, nu? Gândește-te ce s-ar întâmpla dacă ai fi interogat despre implicarea ta în asasinarea unui angajat.

Harper făcu un efort vizibil să-și revină.

— Să trecem la subiect. Ce vrei?

Ethan pocni de două ori din degete.

— Răspunsuri.

— Rahat! Vrei bani. Pentru asta te-ai însurat cu Sara. E singurul lucru logic în toată încurcătura asta.

— Mă numesc Zoe, spuse ea încet. Zoe Truax.

Harper o ignoră, concentrându-și întreaga atenție asupra lui Ethan.

— Intenționezi să o folosești ca să pui mâna pe acțiunile de la Cleland Cage, nu? i se adresa el lui Ethan. În regulă. Îți urez mult noroc. Dar de ce vii la mine? Eu am ieșit din afacere.

— Nu, Harper, nu ai ieșit. Ethan se ridică în picioare și întinse mâna spre brațul lui Zoe. Când voi lua telefonul și voi suna poliția din Whispering Springs, vei deveni o persoană foarte interesantă în cazul Leon Grady.

— Nu eu l-am ucis și știi asta.

Ethan ridică din umeri.

— Și? Ai angajat pe cineva ca să fii sigur că Grady nu va divulga nimic despre afacerile tale. Pe Ron și Ernie probabil.

— Nu.

— În orice caz, sunt sigur că polițiștii vor fi foarte curioși. Se aflau amândoi în fața ușii. Ethan se opri înainte să o deschidă. Stăm la hanul Candle Lake. Sună-ne dacă îți vine vreo idee cu privire la persoana care ar fi putut profita de pe urma morții lui Grady.

Deschise ușa. Zoe ieși înaintea lui. Stătuse față în față cu Harper și îl amenințase, se revanșase pentru ceea ce îi făcuse și acum se simțea eliberată.

În secretariat se adunase mai multă lume. Fenella Leeds, doi infirmieri și încă doi indivizi în costume gri îi priveau, neștiind ce să facă în timp ce ieșeau din bârlogul lui Harper.

— Alarmă falsă, dragii mei, spuse Ethan jovial. Doctorul Harper este puțin tulburat. Probabil a uitat să ia medicamentele de dimineață, dar am rezolvat noi problema. Vă puteți întoarce toți la lucru.

Ethan o ținea pe Zoe de braț, îndreptându-se calm spre ieșire. Trecură pe lângă cei adunați acolo fără ca nimeni să-i oprească.

Ieșiră pe culoar și porniră spre intrare. În câteva minute vor ieși cu mașina din Xanadu, își zise Zoe.

Dădură colțul și aproape că se ciocniră de Venetia McAlister.

— Sara. Venetia se opri, făcând ochii mari de uimire. Te-ai întors.

— Doar în visele tale, îi răspuse Zoe. De altfel, mă numesc Zoe. Zoe Truax. Ethan, fă cunoștință cu doctor Venetia McAlistair, cunoscută și sub numele de Vrăjitoarea cea Rea de la Candle Lake Manor.

— Nu înțeleg. Venetia se uită la Ethan. Cine sunteți?

— Ethan Truax. Soțul lui Zoe.

Venetia dădu din cap.

— Ce se întâmplă, Sara? Dacă nu te-ai întors la Candle Lake pentru continuarea tratamentului, atunci ce cauți aici?

— Investigăm moartea lui Leon Grady, îi spuse Zoe. Știi ceva despre asta?

— Bineînțeles că nu. De ce te preocupă moartea lui Grady? Doctor Harper a spus că a fost ucis de un traficant mărunț de droguri din Arizona. Nu m-a surprins prea tare. Am bănuțit întotdeauna că își suplimentează veniturile furând medicamentele pacienților ca să le vândă. L-am avertizat pe Harper în urmă cu câteva luni, dar a refuzat să ia măsuri.

— Da, se pare că cineva a luat măsuri serioase împotriva lui. Ethan o analiza pe Venetia cu o curiozitate mascată. Dacă aveți ceva să ne spuneți cu privire la Grady, vă ascultăm bucuroși.

— V-am spus deja că nu știu nimic despre circumstanțele morții lui Grady. Venetia întoarse privirea de la Ethan, manifestând o evidentă lipsă de interes cu privire la Grady, și se uită la Zoe. Mi-am făcut multe griji pentru tine, Sara.

— Zoe.

— Zoe, repetă Venetia răbdătoare. După stresul prin care ai trecut în ultima vreme ești destul de zdruncinată și poate că ar fi mai bine să rămâi.

— Am vești bune, mă simt pe zi ce trece mai bine, o liniști Zoe. Te rog să ne ierți, dar eram pe punctul de a pleca - se opri brusc, simțind că Ethan o strânge mai tare de braț. Recunosc semnalul. Ethan nu voia să scape așa de repede de Venetia McAlistair. Ne întoarcem la hanul Candle Lake. După cum v-a spus și Ethan, dacă vă amintiți vreun indiciu care ne-ar putea ajuta, ne puteți suna acolo.

— Doar v-am spus că nu vă pot ajuta în treaba cu Grady. Venetia cercetă culoarul cu privirea și zise în șoaptă: Trebuie neapărat să discutăm.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Zoe era să stea din nou singură într-o cameră cu Venetia McAlistair, dar Ethan o strângea de braț în continuare.

— Mă găsiți la han, replică ea tăios.

— Pot trece în seara asta? întrebă Venetia nerăbdătoare. Trebuie să vorbim.

— Puteți veni după cină, zise Ethan. Pe la nouă este bine?

Zoe fu mirată de ora târzie, dar nu comentă.

— E cam târziu, ezită Venetia.

— Așa vom mânca și noi în liniște, spuse Ethan. A fost o zi lungă pentru Zoe. Îi trebuie puțin timp să se destindă.

— Sigur. Venetia dădu aprobator din cap. Da, înțeleg. Voi veni în jur de ora nouă. Vom avea o discuție plăcută și intimă.

— Abia aștept, mormăi Zoe.

Ținând-o încă de braț, Ethan o trase după el și ieșiră din Manor.

— Ce pui la cale? întrebă ea în timp ce Ethan conducea pe aleea mărginită de copaci. De ce vrei să ne vedem cu Venetia în seara asta?

— Vreau s-o ții de vorbă în timp ce eu fac o inspecție la ea acasă.

Zoe înțepeni în scaun.

— Ai de gând să te duci la ea acasă? Ce naiba crezi că vei găsi?

— N-am nici cea mai mică idee. Așa cum ți-am spus, când ești detectiv și nu mai ai idei, începi să agiți apele.

— Detectivii au câteva lucruri în comun cu decoratorii de interior.

— Da? Sunt curios să aflu.

— Unul dintre trucurile la care apelez când nu pot să-mi dau seama ce e în neregulă cu fluxul de energie dintr-o cameră, e să mut mobila până când găsesc hiba.

— Muți mobila. Ethan se gândi puțin la vorbele ei. Da, și eu fac același lucru. Îi aruncă o privire rapidă, cercetătoare. Te descurci cu McAlistair în seara asta?

— Pot să-i fac față.

Ethan dădu satisfăcut din cap.

— Știam eu.

Zoe o privea pe Venetia McAlistair care se grăbea spre ea pe culoarul liniștit al hanului și încerca să-și stăpânească senzația de disconfort. Pentru prima dată în seara aceea recunoscuse că poate s-a grăbit spunându-i lui Ethan că va face față întâlnirii.

Una era să se confrunte cu ea știindu-l pe Ethan alături, și altceva să stea singură față în față cu dușmanul.

După ce se gândise bine, hotărâse să vorbească cu ea în hol. Focul aprins în șemineul masiv din piatră asigura o căldură reconfortantă. În plus, mai erau și alți oameni în preajmă. Deși nu era nimeni suficient de aproape ca să audă ce vorbesc, cel puțin nu se afla chiar singură cu Venetia.

Simpla ei prezență, trăsăturile ei de bunicuță și costumul ponosit îi tăiau respirația, amintindu-i de povestea lui Hänsel și Gretel. Dacă se gândea mai bine, poate că era mai înțelept să se așeze undeva mai departe de șemineu.

Încetează, se muștră în sinea ei. Ai de lucru. Era aproape sigură că Ethan își făcea bine treaba în casa Veneției, fără să dea de bucluc. În seara aceea nu se simțea prea bine, iar discuția cu Venetia nu era singurul motiv. Dacă Ethan avea dreptate, un asasin se plimba în momentul ăsta printre ei.

— Sara. Venetia se opri în fața ei. Slavă Domnului. Mi-era teamă că te vei răzgândi și nu vei mai dori să vorbim.

— Mă voi răzgândi dacă nu îmi vei spune Zoe.

— Da, bineînțeles, dragă Zoe. Venetia se așeză într-un fotoliu mare și privi înjur. Unde este domnul Truax?

— Soțul meu e sus, în cameră. Am considerat că e mai bine să discut doar eu cu tine.

— Înțeleg. Mă bucur să constat că a înțeles că discuțiile dintre pacient și terapeut sunt confidentiale.

— Să clarificăm niște lucruri de la bun început. Nu sunt pacienta ta. În ceea ce mă privește, nu am fost niciodată pacienta ta. Am fost o prizonieră la Candle Lake Manor.

— Nu privești realist trecutul, draga mea.

— Da, dar este alegerea mea. Am fost de acord să ne întâlnim în seara asta doar pentru că ai spus că ai ceva important să-mi transmiți. Așa că te rog să începi.

Venetia oftă.

— Ești în continuare ostilă.

— Și încă nu ai văzut tot.

— E de așteptat, ținând seama de circumstanțe. Te asigur că intențiile mele sunt dintre cele mai bune. Vreau să te ajut.

Ethan prinse lanterna cu dinții și îndreptă lumina spre dosarele din sertar. Erau toate etichetate cu grijă. Nu îl mira. După ce trecuse prin dormitor și bucătărie, își dăduse seama că Venetia McAlister era foarte meticuloasă.

Majoritatea dosarelor pe care le păstra acasă erau în legătură cu serviciile ei ocazionale de consultanță pentru poliție. În fața clienților se recomanda drept specialist în psihologie judiciară, dar din notițele personale reieșea clar că Zoe avusese dreptate. McAlister flirta mult cu paranormalul.

Cele câte va dosare despre investigațiile unor crime conțineau multe observații personale, câteva speculații îndrăznețe, însă foarte puține fapte reale. Impresia lui era că doctorița cumsecade credea că are abilități de mediu.

. Posibile conotații sexuale ale senzațiilor experimentate la locul faptei. Este posibil ca victima să fi avut contacte sexuale cu ucigașul...

. Am simțit că victima îl cunoștea pe asasin. Aura foarte distinctă indică o relație personală...

— Rahat, doamnă doctor McAlister. Închise dosarul și îl băgă la loc în sertar. Nimic interesant.

Se pregătea să renunțe când lumina lanternei se opri pe eticheta ultimului dosar: CLELAND.

— Îmi dau seama că este un subiect foarte dificil pentru tine, Sara, vreau să spun, Zoe, dar am sentimentul că până nu vei recunoaște acest aspect al ființei tale, nu vei putea face progrese.

Zoe zâmbi rece.

— Am făcut progrese, Venetia. Am plecat din Candle Lake.

— Ce încerc eu să-ți explic este că ai o abilitate intuitivă care în anumite situații îți permite să preiei unele informații pe care oamenii normali nu le sesizează.

— Zău, chiar așa?

— Te înțeleg mai bine ca oricine, draga mea - Venetia coborî vocea - pentru că am și eu o abilitate asemănătoare.

— Vai! Poate că ești mai nebună ca mine. Ce idee!

— Îți amintești cele două ocazii în care te-am dus la locul crimei?

— Adesea. Zoe strânse degetele de la mâna dreaptă. În coșmarurile mele.

— Ai coșmaruri pentru că încerci să respingi realitatea în ceea ce te privește. Dacă refuzi să recunoști acest lucru, vei fi în conflict cu tine însăși. Știu, pentru că și eu am încercat să evit vreme îndelungată ceea ce sunt în realitate. De ce crezi că am fost atrasă de psihologie?

— Ca să torturezi în voie oameni ca mine?

— Nu fi ridicolă. Venetia se încruntă puțin. Am intrat în acest domeniu pentru că îmi doream o explicație logică, științifică a senzațiilor pe care le aveam ocazional în locurile unde se petrecuseră scene violente.

— Chiar crezi că ai calitate de mediu, nu?

— Nu-mi place să folosesc termenul mediu pentru că are conotații negative. Prefer să îi spun intuiție. Și, da, cred într-adevăr că la unii oameni este mai accentuată. Tu și cu mine suntem printre cei cu o intuiție foarte puternică.

. Cu toate că s-a dublat doza pentru a contracara reacțiile ei fobice, subiectul a refuzat să intre în camera în care avusese loc crima. A început să țipe și nu s-a oprit până nu am dus-o de acolo.

Bănuiesc că subiectul a simulat în parte isteria pentru a nu fi obligată să intre în cameră. Dar chiar și în cazul acesta, rezistența opusă indică o mare intensitate a abilității ei. Altfel, de ce ar fi refuzat să intre?

Ethan răsfoi și restul notițelor, moccind de furie. Din câte își dădea seama, era un miracol că Zoe scăpase de la Manor în toate mințile.

Poate că nu făcuse bine lăsând-o singură cu Venetia.

Luă toate foile și aruncă dosarul gol în sertar. Când va descoperi că cineva îi furase hârtiile, McAlister își va putea folosi intuiția ca să rezolve cazul.

Luă în mână lanterna pe care o ținea cu dinții și se uită la ceas. Zece și un sfert. Trecuse mai mult de o oră și nu aflase nimic folositor. Era vremea să plece.

Ieși din casă la fel cum intrase și se întoarse printr-o pădurice la locul unde își lăsase mașina.

Se urcă la volan și ascunse hârtiile pe care le luase din dosarul Cleland sub scaunul din dreapta lui. Rămase nemișcat o vreme, analizând situația. Sperase că va găsi ceva acasă la Venetia despre Grady, din moment ce legăturile ei cu cazul erau atât de puternice, dar se înșelase.

Se gândi la personajele pe care le văzuse la Candle Lake Manor. Apoi la cărțile de credit pentru companii și la oamenii care aveau acces la ele.

Scoase carnețelul din buzunar și verifică o adresă. O găsi pe harta orașelului pe care o adusese cu el. Probabil că nu va obține nimic. Erau șanse foarte mari să fie cineva acasă la ora aceea. Dar nu se știe niciodată. Nu strica să arunce o privire în drum.

— Îți ofer mai multă terapie, spuse Venetia. Este important. Trebuie să înveți să abordezi senzațiile pe care le trăiești. Mai există însă și aspectul financiar pe care poate nu l-ai luat în calcul.

— Aha. Acum trecem la partea cea mai bună. Zoe se lăsă pe spate în fotoliu. Cu cât intenționezi să mă plătești ca să fac munca de consultanță în locul tău?

— Nu vei face nici o muncă de consultanță în locul meu. Pentru prima dată Venetia păru enervată. Mă vei asista. Intenționez să negociez un onorariu rezonabil pentru serviciile tale.

— Ce înțelegi prin rezonabil?

Venetia își drese vocea.

— Îți voi pune la dispoziție serviciile mele de terapeut ca să te ajut să faci față problemelor tale. Taxele pe care le practic pentru aceste servicii sunt similare cu cele pe care le cer poliției. Cred că putem face un fel de târg.

Pentru fiecare oră de terapie, vreau să stai cu mine o oră la locul unei crime.

Zoe izbucni în râs.

— Tu chiar speri să te plătesc pentru a face vrăjitoriile tale cu poliția? Glumești, nu?

Spre uimirea lui, casa în stil victorian cu două etaje era cufundată în întuneric. Nu văzu nici o mașină în față, dar putea fi foarte bine parcată în garaj. Nu era exclus să aibă și un câine.

Probleme și probleme.

Dar, fiindcă tot era în zonă, nu strica să se uite mai bine.

Ascuse mașina lângă un pâlcc de copaci, aproape de malul lacului, și se strecură înapoi spre casă.

Nu latră nici un câine când ajunse în apropiere. Se opri și se uită pe fereastra garajului. Văzu conturul întunecat al unei mașini.

La naiba. Proprietarul era acasă și dormea probabil.

Se duse în spatele casei, unde descoperi veranda cu o ușă de plasă.

Prin plasă se vedea ușa de la bucătărie.

Era așa de aproape... Oare locatarul avea somnul ușor?

Nu, nu va intra. Ar fi într-adevăr o prostie. Va reveni mâine, când casa va fi goală. Așa era cel mai bine.

Se uită atent la mânerul ușii. Floare la ureche. Și restul încuietorilor erau probabil la fel de vechi și de simple.

Își scoase mânușile din buzunar, le puse pe mâini și mișcă puțin mânerul. Să-l încerce.

Mânerul se întoarse ușor. Nu era încuiat.

Dacă tot ajunsese până aici, putea să verifice și încuietoarea de la bucătărie, ca să afle dacă e nevoie să ia trusa de instrumente a doua zi.

Deschise ușa de plasă încet și traversă veranda. În întuneric distingea conturul a două scaune de răchită și a unui frigider care părea că nu mai funcționează. Chiar lângă ușa de la bucătărie stătea un coș de gunoi mare, pe jumătate gol.

Ușa bucătăriei nu era încuiată, ba chiar ușor întredeschisă.

O împinse cu grijă. De unde era, putea vedea o altă ușă care dădea în camera de zi, cufundată în întuneric.

Pe podeaua camerei din față, lumina lunii cădea peste ceva care, din unghiul din care privea, semăna mult cu un trup uman.

Exista posibilitatea ca locatarul să fi adormit pe rogojina din fața televizorului, mai văzuse așa ceva, însă era aproape sigur că Fenella Leeds nu dormea.

Așteptă o clipă, ținându-și respirația, după care intră. Poate că femeia mai trăia.

— Mai trebuie să știi că am de gând să-mi dau demisia în curând, zise Venetia. Voi pleca din Candle Lake Manor. Intenționez să mă ocup doar de consultanță. Dacă lucrurile evoluează așa cum cred eu, îmi voi putea permite un partener.

— Să nu contezi pe mine, îi răspunse Zoe. Am deja o slujbă și îmi place noua mea viață din Whispering Springs. Nu mă interesează nici o altă carieră, fie ea cu sau fără terapie gratuită.

— Nu trebuie să iei o decizie acum. Te rog însă să te mai gândești. Ca terapeut, îți pot spune că, dacă nu vei învăța să-ți coordonezi aceste abilități speciale, există riscul unui colaps psihic.

Zoe privi pe ascuns orologiul din colț. Se apropia de unsprezece. Ce naiba pățise Ethan? Trebuia să se întoarcă până acum. Cât credea că va mai sta cu Venetia?

— Am fost cel mai aproape de un astfel de colaps când eram la Manor, spuse Zoe. Dacă am supraviețuit acolo, pot îndura orice. Apropo, voiam să te întreb ceva.

Venetia se lumină la față.

— Da, dragă? Ce anume?

— Știi că ți-ai dat și tu seama de escrocheria lui Harper, de aranjamentele lui pentru a păstra anumiți pacienți, ca mine de exemplu, amețiți de medicamente și ascunși în schimbul unor bani. M-am întrebat mereu cât de implicată ești în treaba asta. Împarte din profit cu tine?

Venetia păli.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Să spunem lucrurilor pe nume, doctore. Suntem doar noi două. Îmi poți spune. L-ai ajutat? Poate cu sugestii dacă era nevoie? Sau doar te făceai că nu vezi?

— Insinuezi că doctorul Harper punea deliberat diagnostice eronate unor pacienți de la Candle Lake?

— Exact.

— E absurd. Sunt nevoită să-ți spun că acesta este un semn al unei forme grave de paranoia. Ai într-adevăr nevoie de ajutorul meu.

— Bine că nu am luat în serios oferta ta cu parteneriatul, nu? Gândește-te, ți-ai fi dat seama că lucrezi cu o nebună.

Fenella Leeds era moartă. Fusese împușcată de aproape și asta nu de mult. E sigur că ucigașul intrase în casă pe unde intrase și el: pe ușa de la bucătărie. De plecat, plecase probabil tot pe acolo.

La lumina lunii se putea vedea că cineva căutase prin casă. Nu domnea o dezordine haotică. Rafturile fuseseră golite metodic, în ordine. Persoana știa ce caută și locurile în care avea toate șansele să găsească ceea ce o interesa.

Era cazul să cheme poliția.

Când făcu primul pas spre telefonul Fenellei, observă cele trei valize din fața ușii.

Feneua venise probabil direct acasă și își făcuse bagajele cu intenția de a pleca imediat din Candle Lake. Nu exista decât o singură explicație, din punctul lui de vedere: sosirea lui împreună cu Zoe. Se potrivea cu scenariul la care se gândise când plecase de la Venetia McAlister. În calitate de asistentă a lui Harper, Fenella știa multe și avea acces la numărul cărții de credit a companiei. Era posibil ca ea să fi apelat la Radnor pentru a da de urma lui Grady. Faptul că fusese ucisă dovedea că nu lucrase singură. De altfel, dosarul lui Grady indica faptul că la agenție sunase un bărbat.

Ethan auzi un scârțâit ușor deasupra lui și simți cum i se ridică brusc nivelul adrenalinei din sânge.

Mai era cineva în casă, la etaj.

Putea să sune la poliție de afară, unde ar fi în siguranță, sau de aici, din camera de zi.

Se îndreptă spre ușa bucătăriei, dar beculețul roșu intermitent de pe robotul telefonic îl făcu să se oprească.

Oare ucigașul sunase cumva înainte ca să se asigure că Fenella era acasă?

Apasă steluță 69.

Undeva, în întunericul adânc de la capătul scărilor, sună un telefon.

Era clar, cel care se afla sus era ucigașul, iar Ethan bănuia cine e.

Telefonul se opri.

Ethan alergă spre veranda din spate, împinse ușa de plasă și o lăsă să zdrăngăne pentru a face impresia că fugise din casă.

Rămase pe verandă și se ascunse în întuneric, lângă coșul de gunoi.

Trecură trei minute care i se părură o eternitate.

Treptele scărilor interioare scârțâiră. Urmă o altă pauză.

Auzi pași în bucătărie. Ușa se deschise încet și o siluetă ieși afară.

Ethan ținea coșul de gunoi pregătit. Îl ridică și îl aruncă spre bărbatul care ieși alergând.

Țipă surprins și mânios, se prăbuși și se rostogoli împreună cu coșul.

Ethan acționează, immobilizându-l pe ucigaș.

— S-a terminat cu tine, Drummer, spuse el.

Al Drummer începu să plângă.

— Am iubit-o. Am făcut totul pentru ea. Dar m-a înșelat. Trebuia să oucid, înțelegi? Trebuia.

Zoe îl văzu când intră în hol. Îl aștepta în fotoliul de lângă foc. O sunase de două ori: înainte să telefoneze la poliție și după ce terminase treaba și se îndreptă cu mașina spre han. Nu reușise să obțină de la el decât niște informații laconice despre ce se întâmplase. Sări în picioare și, fără să-i pese de oamenii care lucrau la recepție, i se aruncă în brațe. Ethan o strânse cu putere și o sărută apăsător.

— Te simți bine? șopti ea.

— Desigur, zise el și o strânse mai aproape de el.

Zoe și-ar fi dorit să rămână așa cât mai multă vreme. În cele din urmă, însă, își dădu seama că sunt într-un loc public.

— Salonul e încă deschis. Putem merge acolo să stăm de vorbă.

— Mi-ar prinde bine o băutură.

Se așezară la o măsuță cu fața spre lac. Salonul era aproape gol. Barmanul le aduse două pahare de coniac. Zoe îl lăsă pe Ethan să bea înainte de-al întreba.

— Al Drummer? zise ea. El e ucigașul?

— Avea mult de pierdut, începu Ethan tărăgănat. În ultimii ani și-a însușit o parte din profitul lui Harper, care nu se prea pricepe la afaceri, așa că nu și-a dat seama de delapidare. În plus, n-a solicitat niciodată un audit pentru că nu voia să afle nimeni ce escrocherii face.

— Era aranjamentul perfect pentru Drummer. Deturnare de fonduri de care șeful lui nu ar fi aflat, probabil, niciodată.

— Totul a mers strună până când a apărut Fenella Leeds. Femeia s-a culcat cu șeful ca să ajungă să controleze anumite probleme și a intuit repede cum se proceda cu unii clienți.

— Arcadia și cu mine eram sigure că știe tot ce se întâmplă aici.

— Și-a dat seama cum se pot face bani, a renunțat la Harper și l-a sedus pe Drummer.

— Dar a aflat că Drummer pusese deja în practică planul, încuviințând Zoe dând din cap. Arcadia și cu mine îi urmăream când se furișau la debarcaderul vechi. Ne întrebam ce găsește la el.

— Au făcut un târg. Ea îi furniza informații despre afacerile lui Harper și apoi stabileau cum să procedeze. Au devenit parteneri de afaceri. Cel puțin în ceea ce o privea pe Fenella. Drummer, pe de altă parte, s-a îndrăgostit.

— Dar totul a început să scârțâie când Leon Grady mi-a dat de urmă și a încercat să-i șantajeze.

— Da. Fenella nu avea diplomă de psiholog, dar se pricepea la oameni. Și-a dat seama imediat că Grady pune ceva la cale când el i-a spus lui Harper că se va duce să te caute în L. A. Știa că nu are niciodată bani și că va profita de cartea de credit a companiei.

— Așa că s-a dus drept la Drummer și i-a spus să stea cu ochii pe Grady.

— Da. Drummer zice că îl considera pe Grady drept o armă încărcată care le amenința operațiunea mult prea profitabilă. În consecință, a decis că trebuia oprit cât mai repede. Drummer l-a urmărit până în Los Angeles, după care l-a pierdut. Apoi Fenella i-a dat datele cărții de credit a lui Grady.

— De unde le-a luat? Din calculatorul lui Grady?

— Da, împreună cu adresa ta.

Zoe se cutremură.

— Adică ea și Drummer au aflat că adevărata destinație a lui Grady era Whispering Springs.

— Da, dar Grady plătea totul cu bani gheață, astfel că nu se puteau folosi de cartea lui de credit ca să afle unde stă. Drummer a gândit logic. A sunat la cea mai mare companie de securitate din Whispering Springs și s-a

folosit de numele și cartea de credit ale lui Harper ca să-l angajeze pe Radnor să facă o investigație rapidă.

— Iar Radnor l-a găsit.

— Da, dar Fenella și-a dat seama că era la fel de important să te prindă și pe tine. Nu avea de unde să știe ce ai de gând și te considera o amenințare pentru afacerea lor.

— În plus, eram și un pacient foarte profitabil, spuse Zoe cu amărăciune.

— Exact. În consecință, s-a dus la Harper și i-a spus că știe unde ești, însă a omis să spună că îl găsisse și pe Grady. Harper i-a trimis pe Ron și pe Ernie să te aducă înapoi. Fenella și Drummer aveau propriile planuri în ce-l privea pe Grady.

— Care dintre ei s-a dus în Whispering Springs să-l ucidă? Întrebă Zoe. Fenella sau Drummer?

— Drummer, spuse Ethan. Am impresia că Fenella nu voia să riște. Pe de altă parte, nimeni nu a remarcat absența lui Al Drummer. Putea pretinde că este bolnav și nimeni nu s-ar fi supărat.

— L-a convins pe Drummer să facă el treaba murdară?

— Decizia a fost logică. Ethan luă încă o înghițitură de coniac, după care puse paharul pe masă. Drummer era vânător. Știa să manevreze o armă.

— Înțeleg. Deci Ron, Ernie și Drummer erau în Whispering Springs în aceeași zi, dar gorilele nu știau nimic de asta.

— Nu. Și nici Harper. După ce l-au îndepărtat pe Grady, Drummer și Fenella s-au întors aici, sperând că se vor rezolva toate celelalte probleme.

— Dar problemele nu s-au rezolvat pentru că noi ne-am căsătorit, Ron și Ernie au fost arestați, iar tu ai mers mai departe cu investigarea morții lui Grady.

— În momentul în care ne-a văzut dând buzna pe ușă, Fenella și-a dat seama că problemele ei abia au început. Obişnuia să asculte discuțiile din biroul lui Harper, așa că a auzit când i-am spus că facem o anchetă despre moartea lui Grady și bănuim că asasinul avea acces la cartea lui de credit.

— Și-a dat seama că vom deconspira totul, corect?

— Probabil. Ethan roti paharul între degete. Știa că până la urmă vom afla că Al Drummer se afla la Whispering Springs în noaptea în care Grady a fost ucis și ne-a auzit când îl amenințam pe Harper că vom divulga totul presei. După ce am plecat, s-a dus acasă și a început să-și facă bagajele.

— Iar Drummer a urmărit-o.

— Nu imediat. Nu știa ce se întâmplă în momentul respectiv. A spus că Harper s-a dus la el după plecarea noastră și a vrut să știe dacă s-a folosit de cartea lui de credit ca să angajeze o agenție de securitate în Whispering Springs. Drummer a aflat și restul detaliilor despre vizita noastră din bârfele de birou. Când și-a dat seama că aveau o mare problemă, Fenella nu mai era acolo, așa că a trecut pe la ea.

— Asta se întâmplă pe la ce oră? Cinci și jumătate sau șase?

— Da, spuse Ethan. S-au certat. Fenella i-a spus că vrea să pună capăt relației. Drummer a plecat acasă, a băut câteva pahare și a devenit furios. A

sunat-o, iar ea nu i-a răspuns. Asta l-a înnebunit de-a dreptul. A luat o armă și s-a dus la ea. S-au certat din nou și a împușcat-o.

— De ce a mai rămas? Ce făcea sus când ai ajuns tu acolo?

— Înainte să o împuște, Fenelia i-a spus că înregistrase câteva conversații dintre ei, inclusiv pe cea în care îi spunea că l-a ucis pe Grady. L-a amenințat că dacă îi face probleme, îl va da pe mâna poliției.

— Căuta casetele când ai venit tu?

— Da. Ethan privi în depărtare spre lacul întunecat. Le găsisese într-un geamantan pe care Fenelia nu avusese timp să-l închidă când și-a dat seama că era cineva în casă.

La gândul că Ethan putea fi ucis, Zoe închise ochii.

— Dumnezeuule.

Ethan tăcu, continuând să privească apele întunecate.

— Ethan? îl strigă Zoe ca să-l aducă la realitate.

— Hmm? Ethan mai luă o înghițitură de coniac, dar rămase cu privirea pe lac.

Zoe se întinse peste masă și îl prinse de braț.

— Ethan, ascultă-mă. Știu la ce te gândești, dar te înșeli. Nu ai fi putut-o salva. Nu ești răspunzător de moartea ei, mă auzi?

O vreme, Ethan nu răspunde. Într-un târziu zise:

— Dacă m-aș fi dus la ea mai întâi și nu la Venetia McAlistair...

— Nu. Îl prinse cu amândouă mâinile de braț și-l strânse puternic ca să-i atragă atenția. Nu trebuie să te mai gândești la asta. Ai procedat bine verificând-o mai întâi pe McAlistair. Era normal să faci așa. Da, Fenella e moartă, dar nu uita că și ea a pus la cale uciderea altui om. Grady a murit din cauza ei.

— Știu.

Lui Zoe nu-i plăcu tonul lui. Era de acord cu ea, dar nu reușea să depășească situația.

Se ridică, făcu înconjurul mesei și îl trase de braț. Părea că nici nu o observă.

— Ethan. Ridică-te.

— Ce e? întrebă el încruntat.

— Hai să mergem.

— Unde?

— Sus.

Ethan goli paharul de coniac și se ridică.

Zoe îl luă de mână, îl conduse afară din salon și urcară pe scări spre camera lor de la etajul doi. Ea scoase cheia, deschise ușa și îl trase după ea în camera confortabilă. După ce închise ușa, se întoarse și se cuibări la pieptul lui.

— Sărută-mă, îi ordonă ea.

Ethan miji ochii și o privi. Începea să-și revină.

Zoe își încolăci brațele în jurul gâtului lui și îl sărută pătimaș.

Transa în care intrase Ethan se risipi și îl cuprinse brusc un val de căldură.

— Zoe, zise el și se rostogoli cu ea în pat.

Târziu, când Ethan se trezi, văzu lumina lunii care intra pe fereastră și se prelingea pe pat, reliefând curbura grațioasă a coapsei lui Zoe, care dormea pe o parte.

Dorința i se trezi din nou. Îl surprinse. Mai devreme se cufundase în zona aceea familiară, rece ca gheața. Vizitase deseori locul acesta de-a lungul vieții, dar de-abia după moartea lui Drew îi descoperise adevărata profunzime.

În timp ce stătea cu Zoe și privea lacul, gândindu-se că ar fi putut trece mai întâi pe la Fenella Leeds, crezuse că va rămâne în izolarea aceea rece mult timp. Se întrebese dacă nu cumva Zoe va pleca. Nu ar condamna-o. Îi mai spusese și alții că nu era o companie prea plăcută când se refugia în gândurile lui.

În seara asta nu avusese nici o șansă să ajungă prea departe. Zoe îl adusese înapoi. Se cunoștea suficient ca să știe că ce era mai rău trecuse. Va fi bine până la următorul incident care va declanșa această stare.

Deocamdată o avea pe Zoe.

O cuprinse cu brațul de talie, o trase aproape de el și adormi imediat.

— Știi ce mă îngrozește cu adevărat în toate astea? întrebă Zoe.

— Ce? Ethan întinse omleta cu furculița pe o felie de pâine de secară.

Mânca cu poftă în dimineața asta, gândi ea. Era un semn bun. Noaptea trecută își făcuse griji pentru el.

Se aflau în sala de mese a hanului. Pe fereastră se vedea o parte din lac. Apa părea plumburie sub cerul noros.

Zoe ura cu adevărat locul ăsta. Abia aștepta să plece. Dar astăzi ea și Ethan trebuiau să meargă la poliție să dea declarații. Probabil că nu vor putea pleca din Candle Lake decât în ziua următoare.

— Mă deranjează că Ian Harper va scăpa basma curată, spuse ea.

Ethan se opri din mestecat și dădu din cap.

— Nu, nu va scăpa. O să meargă direct în iad, cel puțin în privința banilor. Va afla toată lumea de escrocheriile lui. Datorită publicității care se va face în jurul morții Fenellei Leeds, își va pierde toți clienții. Avocații vor da năvală și se va face puțină dreptate.

— Chiar crezi?

— Ai încredere în mine.

— Sper să ai dreptate.

— Harper va încerca cu siguranță să dispară, dar nu îl voi scăpa din ochi. Dacă scoate capul pe undeva, voi fi acolo să-l prind.

Zoe se mai înveseli puțin.

— Promiți?

— Promit. Nu va mai avea liniște. Va trăi cu frica în sân.

— Bine, spuse ea satisfăcută. Era convinsă că Ethan își va ține promisiunile.

Șeful poliției din Candle Lake îi aștepta la el în birou. Îi informă că Harper dispăruse. Ethan își dădu seama că Zoe era indignată, dar încercă să gândească logic. Din fericire, Harper nu plecaseră cu banii din contul Candle

Lake Manor. Fenella Leeds reușise să transfere mai toate valorile de la Manor în propriul ei cont cu puțin timp înainte să moară. Recuperarea banilor ar fi fost foarte dificilă.

— Nu e problema noastră, îi spuse Ethan pe când se îndepărtau cu mașina de clădirea care găzduia secția de poliție din Candle Lake.

— Mulți vor dori să-și recupereze măcar o parte din banii ăia. Zoe se înveseli puțin. După ce vor termina avocații treaba, mă îndoiesc că va mai rămâne vreun sfanț.

— Corect.

Sună telefonul și Ethan răspunse.

— Truax la aparat.

— E totul în regulă acolo? îl întrebă Singleton.

— Suntem încă prinși până peste cap cu polițiștii și declarațiile lor. Voi ce vești aveți?

— Se leagă niște lucruri și pe aici. Am luat legătura din nou cu Negustorul. E mulțumit că a identificat fișierele furate de Spărgător. Dosarul lui Zoe se află printre ele, dar al Arcadiei este neatins. Există un pachet de schimbare completă a identității pe care Negustorul îl ține pe un alt calculator, într-o bază de date mult mai bine protejată. Vrea să-și asigure toți clienții că a luat măsurile necesare pentru ca astfel de incidente să nu se mai repete.

— Măsuri?

— Zice că folosește un virus special care distruge hard discul hackerului. Singleton își dresе vocea. Am impresia că nici hackerul nu va scăpa neșifonat din toată povestea asta. N-am insistat să aflu și alte amănunte. În concluzie, putem sta liniștiți că Arcadia nu este expusă nici unui risc.

— Ai vorbit cu Stagg?

— El și Arcadia sunt pe drum. Au plecat din New Orleans. Cu toate acestea, mi s-a părut că Harry Stagg nu se grăbește să se întoarcă. Cred că îi place ceea ce face.

— Orice om are raza lui de soare.

— Nu prea cred că Stagg face parte din categoria asta. Când vă întoarceți acasă?

Acasă. Ar fi sunat foarte bine dacă nu ar fi știut că după ce se va termina totul, va trebui să treacă printr-un alt divorț. Mai trecuse prin trei divorțuri, dar avea impresia că acesta va fi mai dificil decât celelalte. Nu era nerăbdător să-l înceapă.

— E târziu, spuse el. Vom rămâne aici peste noapte și vom pleca mâine după micul dejun. Ar trebui să fim înapoi în Whispering Springs în jurul orei patru, mâine după-amiază.

— Ne vedem când ajungeți, spuse Singleton și închise.

— Hackerul nu a luat și dosarul Arcadiei, zise Ethan.

— Slavă Domnului.

— Ea și Stagg se întorc.

Zoe dădu din cap și tăcu câteva clipe.

— Mai sunt doar câteva săptămâni până la adunarea consiliului Cleland, zise ea într-un târziu.

— Da.

— După aceea vom putea divorța.

— Presupun că da.

— Vei fi liber din nou, spuse ea pe un ton puțin prea vesel.

— Așa și tu.

— Va fi probabil una dintre cele mai scurte căsnicii din istorie.

— Poate vom intra în Cartea Recordurilor, zise el.

— Îți voi putea plăti tot la câteva zile după fuziune.

Ethan strânse volanul.

— Înțelegerea noastră fusese să redecorezi Nightwinds.

— Ei, da, dar asta înainte de a afla ce turnură vor lua lucrurile. Atunci nu știam dacă voi avea bani să te plătesc. Acum se pare că voi dispune de ei.

— Eu mă mulțumesc cu târgul pe care l-am făcut.

Zoe îi aruncă o privire întrebătoare.

— Mai vrei să mă ocup de Nightwinds? De ce? Mi-ai spus chiar tu că îți va lua ceva timp până îți vei putea permite o renovare completă.

— Știu, dar între timp aș putea măcar să zugrăvesc câteva camere.

Poate scap și de tapetul ăla cu orhidee. Trebuie să fac ceva. Nu mai rezist înconjurat de atâta roz.

Zoe se lăsă pe spate în scaun.

— Bine.

Ethan mai slăbi strânsoarea volanului. Înțelegerea era ciudată și problema divorțului rămânea deschisă. Măcar o va mai putea vedea o vreme.

Ajunseră în Whispering Springs a doua zi după-amiază la trei și jumătate. Ethan parcă în fața clădirii în care locuia Zoe, deschise portbagajul și îi scoase valiza. Pe Zoe o cuprinse o stranie incertitudine. Fusese tensionată și irascibilă din clipa în care se trezise și starea ei nu părea să se amelioreze.

Ethan fusese și el la fel de morocănos. Amândoi se purtaseră excesiv de politicoși pe drumul de întoarcere, încercând să nu se atace reciproc.

Și acum? se întrebă ea întorcând cheia în yală. L-ar putea invita la cină în seara asta, dar nu avea certitudinea că era o idee bună. Ethan avea și alte obligații. Trebuia să se gândească la Theo, Jeff și Bonnie. În plus, mai avea și o afacere de condus. Va dori, probabil, să-și verifice mesajele și corespondența.

Cu siguranță că își dorește un respiro, gândi ea. În ultimele zile fuseseră tot timpul împreună. Avea și el o viață intimă. Chiar dacă spunea ce spunea despre afurisitul ăla de certificat, nu erau căsătoriți cu adevărat. Aveau o aventură care întâmplător era însoțită și de o bucată de hârtie la modă.

Ethan se încruntă în timp ce urcau scările.

— Te simți bine? Te-ai purtat ciudat toată ziua, zise el.

— Mă simt bine.

— Nu se prea vede.

— Am spus că mă simt bine. Zoe se opri în fața ușii și scormoni în geantă, căutând brelocul greu. Sunt doar puțin obosită, atât.

— Ești încordată.

— Nu sunt încordată.

— Îmi dau seama când cineva e încordat. Ai de gând să-mi spui și mie ce se întâmplă?

— Nu sunt singura pe punctul să explodeze. Parcă aş călca pe coji de nucă când stau cu tine.

— Eu n-am nici o problemă. Tu ești cea care nu vrea să vorbească.

— Nu-ți face griji pentru mine. Erau ridicoli pe punctul să se certe fără nici un motiv. Probabil că mai ai și alte lucruri de făcut, zise ea.

— Desigur. Lăsa valiza să cadă, o apucă de braț și o întoarse cu fața spre el înainte să apuce să deschidă ușa. Lucruri de făcut, nu? De exemplu, să-mi dau seama ce se întâmplă cu noi.

Era prea mult.

— De ce mă întrebi pe mine? De unde să știu eu? Nu am mai trecut printr-o situație ca asta.

— Nici eu.

— Uite, chiar nu vreau să ne certăm. Hai să discutăm despre asta altă dată, când vom avea amândoi dispoziția necesară.

Ethan se sprijini cu o mână de tocul ușii.

— Știi ceva? Cred că vreau să vorbim despre asta chiar acum.

— Ei bine, eu sunt sigură că nu vreau.

Ușa se deschise fără nici un avertisment și în cadrul ei apăru Singleton.

— Mai bine discutați altă dată, îi sfătui el încet. Vă așteaptă o petrecere.

Zoe tresări atât de tare încât era să scape brelocul pe propriul picior.

Apoi văzu banda mare, albă agățată de plafonul sufrageriei. Cuvintele FELICITĂRI ZOE & ETHAN erau scrise cu litere mari, roșii, evidențiate de multe becuțe strălucitoare. Arcadia, Harry Stagg, Bonnie, Jeff și Theo se aflau în încăpere. La capătul mesei era o grămăjoară de pachetele învelite în hârtie alb-argintie.

Ethan se încruntă.

— Ce naiba?

— Surpriză, unchiule Ethan, strigă Theo.

— Avem un tort uriaș, zise Jeff mândru. Au scris numele voastre și pe el.

— Și înghețată, îl completă Theo.

Singleton afișă un zâmbet nevinovat.

— Băieții au pus totul la cale.

— Nu e ziua mea de naștere, spuse Zoe pierdută.

— Nu aniversăm ziua de naștere a nimănui, i-o tăie Arcadia. Sărbătorim o nuntă.

Bonnie se scufundă mai adânc în piscina cu bule și o privi pe Zoe cu ochi rugători.

— Îmi cer scuze că te-am luat prin surprindere ieri. Jeff și Theo au venit de la școală și șușoteau întruna despre petrecere. Se pare că un coleg de clasă le-a povestit de un astfel de eveniment săptămâna trecută.

— Nu-mi spune - lasă-mă să ghicesc, zise Zoe. Jeff și Theo nu au vrut să se lase mai prejos, nu?

— Ceva de genul ăsta. Au clocit ideea cu petrecerea-surpriză pentru voi doi. Din nefericire, i-au spus lui Singleton de planul lor înainte să discute cu mine. Până să aflu și eu, Singleton era deja de partea lor. M-am trezit în inferioritate numerică.

— Nu-ți face griji, spuse Zoe. Hotărâse să adopte o atitudine matură în legătura cu situația. Intențiile lor au fost bune.

— În ce mă privește, zise Arcadia din partea cealaltă a piscinei, m-am distrat de minune. Tortul a fost foarte bun.

Bonnie chicoti.

— Ciocolată cu numele lui Zoe și Ethan scrise cu glazură roșie. Un mesaj culinar, cu siguranță.

— A fost destul de impresionant, spuse Zoe. Un tort de nuntă neobișnuit.

Bonnie zâmbi veselă.

— Asta cu siguranță.

Zoe se lăsă pe spate și își sprijini mâinile de o parte și de cealaltă a băncuței de sub apă. Agitația apei o liniști. Nu-și dăduse seama cât de încordată fusese în ultimele patruzeci și opt de ore.

Arcadia le sugerase să se întâlnească toate la clubul ei în după-amiaza aceea. Bonnie acceptase invitația fără să stea pe gânduri și îi expediase pe cei doi fii ai ei la Nightwinds, cu Ethan. Zoe le însoțise pentru că simțea nevoia să stea o vreme în compania femeilor. Traiul cu un mascul era complicat.

Salonul de agrement era elegant. Clubul avea mai multe piscine mici și medii cu apă rece sau caldă, grupate în jurul uneia mai mari. Cascadele și fântânile clipeau la colțuri. Peste tot se aflau la îndemână prosoape albe, pufoase.

Femeile, unele goale, altele în costume de baie, stăteau tolănite în apă sau întinse pe băncuțe moi, de masaj.

— Sinceră sa fiu, recunosc Bonnie, nu am insistat să le zădărnicesc planurile cu petrecerea.

— Nici o problemă. Zoe lăsă capul pe spate. Atitudinea meditativă dădea roade, se gândi ea. Știi că te încântă ideea să-l vezi pe Ethan însurat din nou.

— Mă încântă ideea ca tu și Ethan să dați o șansă căsniciei voastre, spuse Bonnie serioasă. Vreau să cred că aveți deja o relație și, în plus, și un certificat. De ce n-ați lăsa lucrurile să meargă așa o vreme? Să vedeți ce se întâmplă.

— Are dreptate, spuse Arcadia. Divorțul este scump, chiar dacă nu aveți nimic de împărțit. Nici ție, nici lui Ethan nu vă arde de avocați și de onorariile lor acum.

— Îmi voi putea permite să plătesc pentru divorț după ce voi lichida acțiunile de la Cleland Cage, spuse Zoe calmă. Ethan nu va trebui să dea nici un ban.

— Ethan va insista să acopere jumătate din costuri, spuse Bonnie. Îți garantez asta. L-ai jigni procedând altfel.

— Nu ar avea de ce. Este doar o afacere.

Bonnie își mișcă lent picioarele pe sub apă.

— Poate că Ethan nu vrea să scape de căsătoria asta. Ai vorbit cu el despre asta?

— Bineînțeles că vrea. În ciuda masajului apei, Zoe simți că i se încordează mușchii cefei. În plus, începea să se enerveze. Unde era atitudinea ei meditativă în privința acestei probleme? De ce naiba ar dori Ethan să fie prins într-o căsnicie? zise ea cu voce tare.

— Poate că se simte bine. Arcadia ridică din sprâncene. La urma urmei, aveți o relație, așa că rămâneți căsătoriți până când veți fi siguri amândoi că vreți să vă despărțiți.

— Crede-mă, este o diferență foarte mare, îi răspunse Zoe.

— De ce? întrebă Arcadia.

— Pur și simplu. Căsătoria este o treabă serioasă.

— Nu prea cred că Ethan e nerăbdător să mai treacă printr-un divorț, zise Bonnie. De fapt, în privința asta e de modă veche.

— Ethan de modă veche? întrebă Zoe, uluită. A fost însurat de patru ori.

— A avut ghinion, zise Arcadia. Hei, se mai întâmplă.

— Pui toate cele patru căsnicii pe seama nenorocului? Zoe începea să se simtă încolțită. E puțin exagerat, nu ți se pare?

— Ți-am povestit cum a fost cu primele trei căsătorii, îi reaminti Bonnie, și cunoști circumstanțele celei de-a patra. N-a fost chiar vina lui Ethan.

— Ce vrei să spui? replică Zoe. A fost ideea lui.

Bonnie nu o luă în seamă.

— În calitate de cumnată și ca persoana care îl cunoaște mai bine decât oricine din clubul ăsta, nu cred că e cazul ca Ethan să mai treacă prin stresul unui alt divorț. În orice caz, nu acum.

— Nu-ți face griji, spuse Zoe printre dinți. Ethan se comportă bine în condiții de stres.

— Nu sunt așa de sigură ca tine. Este vulnerabil.

— Ethan? Vulnerabil? Zoe făcu o grimasă. Las-o moartă.

— Trece prin momente grele, insistă Bonnie. Debutul unei noi afaceri e o treabă dificilă pentru oricine. Știi și tu asta. Mai e și concurența puternică a lui Radnor. Trebuie să-și facă noi legături cu poliția locală și în oraș și în același timp să atragă și clienți care să-l plătească.

— Hei, stai o clipă, și eu îl plătesc, izbucni Zoe. În curând.

— Poate, dar trebuie să recunoști că până acum nu a avut nici un câștig din treaba asta. De fapt, a scos mulți bani din buzunar pentru tine.

— Și dacă îl obligi să-și plătească partea lui din costurile de divorț, îi vei îngreuna cu siguranță situația, adăugă Arcadia.

Zoe își privi uimita însoțitoarele.

— Nu-mi vine să cred ce aud. M-ați păcălit să vin aici, nu? Ați pus la cale totul. Mă gândeam că voi avea ocazia să mă relaxez, în schimb, voi mă băgați la colț.

— Liniștește-te, îi spuse Arcadia. Bonnie și cu mine te rugăm doar să nu te grăbești. Ce ai de pierdut dacă mai lași lucrurile așa o vreme?

— Vorbim de căsătorie aici, spuse Zoe. Este o treabă serioasă. Poate că nu pentru cineva care a trecut prin așa ceva de patru ori, dar cu siguranță pentru mine.

— Ethan a luat în serios toate căsătoriile lui, obiectă Bonnie. De fapt, am impresia că tu va trebui să faci primul pas ca să-i pui capăt. Mă îndoiesc că o va face el.

Zoe înghiți în sec.

— Atunci voi face eu pasul.

Arcadia întinse un picior deasupra bulelor și se uită la o unghie lăcuită.

— Îți dorești așa de mult să-i pui capăt?

Zoe ezita.

— Nu vreau să aibă impresia că îl țin legat.

Bonnie izbucni în râs.

— Dacă și când va vrea Ethan să scape, vei afla. Crede-mă.

Zoe renunță. Venise vremea să schimbe subiectul. O fixă pe Arcadia.

— Am vorbit destul despre mine. Hai să vorbim și despre tine.

— Ce e cu mine?

— Cum te-ai simțit în New Orleans?

Arcadia zâmbi misterios.

— M-am simțit bine în New Orleans, spuse ea.

Se așezară la umbră, în patio, și îi priviră pe Jeff și Theo care rostogoleau o minge imensă în jurul piscinei.

Stagg se lungi în șezlong. Singleton ședea într-un fotoliu de răchită, iar Ethan pe un altul, cu brațele sprijinite pe genunchi și cu câte o cutie de apă minerală, privind la băieții care se bălăceau veseli.

Adusese un bol de chipsuri și covrigei și un termos cu suc rece. Știa că Bonnie nu va fi prea încântată de alegerea lui pentru gustarea de după școală, dar se consola cu gândul că Jeff și Theo vor avea poftă de mâncare la cină.

— Nu văd de ce vă grăbiți cu divorțul. Harry Stagg se lăsă pe spate în șezlongul cu perne roz. Mi se pare că vă înțelegeți destul de bine. În plus, divorțul costă. Am trecut și eu prin asta cu mult timp în urmă. Încă mai țin minte cecul cu onorariul avocatului. A fost dureros.

— Are dreptate. Singleton se aplecă puțin și luă un pumn de chipsuri. Nu ai nevoie de alte cheltuieli acum. Ai destule și așa. Faza de început în afaceri e întotdeauna dificilă. Trebuie să ții de bani.

— Nu e vorba de bani, zise Ethan. E mai complicat.

— Ești sigur? Harry era evident sceptic. Ți-a spus Zoe că vrea să divorțeze?

— Nu încă, recunoscui Ethan, dar sunt sigur că va vrea să discutăm despre asta după adunarea consiliului.

— Ești nerăbdător să termini și al patrulea divorț? întrebă Singleton cu gura plină de cartofi.

— Nu. Știu cum e. Indiferent ce-ar zice lumea, nu-i ușor. Ieși șifonat de fiecare dată.

— Corect. Singleton luă o gură din băutură. Atunci de ce atâta grabă? Cum a zis și Stagg, tu și Zoe vă înțelegeți bine. Veți putea începe să faceți planuri de divorț când nu vă veți mai înțelege.

— Nu cred că va fi așa de simplu, spuse Ethan.

— Arcadia zice că Zoe a fost de acord să-ți redecoreze casa, interveni Harry.

— Da. Ethan luă și el câteva chipsuri. Face parte din înțelegerea noastră de afaceri. Și ce-i cu asta?

— Cred că nu prea vrei să divorțezi cât timp ea lucrează aici, spuse Harry. S-ar putea să nu se mai concentreze și ar fi riscant

— Riscant? Ethan ridică o sprânceană. Cum adică?

— Stagg are dreptate, zise Singleton. Așteaptă să termine treaba aici și discutați despre divorț după. Oamenii devin sentimentali în timpul unui divorț. Se comportă ciudat, chiar imprevizibil.

Ethan își aminti de cele trei divorțuri ale lui. Cu siguranță fuseseră câteva chestii ciudate și imprevizibile. Și avusese parte de ceea ce se numea divorț decent.

— Nu cred că vrei să pui în pericol lucrarea de redecoreare de aici, zise Harry. Adică, să fim sinceri, trebuie să faci ceva cu rozul ăsta.

— Da. Nu poți trăi cu atâta roz în jur, interveni și Singleton. Nu pentru mult timp, în orice caz. E nesănătos.

— Te obișnuiești cu el după o vreme, pară Ethan.

Harry și Singleton se uitară unul la altul prin ochelarii întunecați.

— Se obișnuiește cu el, zise Singleton pe un ton amenințător.

— Dumnezeule, oftă Harry. E semn rău. A început numărătoarea inversă. I se usucă creierul.

Singleton îl privi pe Ethan.

— Uite ce-i, să uităm de problema cu rozul. Poate că încerci să complici situația mai mult decât e cazul. Hai să analizăm faptele. Nici pe tine, nici pe Zoe nu vă interesează altcineva, corect?

— Am fost prea ocupat de când am ajuns în Whispering Springs ca să mă mai intereseze altcineva. La fel și Zoe. Niciunul dintre noi nu a avut ocazia să ducă o viață socială normală.

Singleton roti cana de suc între palme și declară sentențios:

— Nu prea cred să existe o viață socială normală.

— Aha! Harry era evident impresionat de remarca lui. S-ar putea să ai dreptate. Să fiu al naibii dacă am trăit vreodată așa ceva.

Ethan îl privi.

— Ce părere ai de New Orleans?

— New Orleans e altceva. Ochelarii îi ascundeau ochii lui Harry.

— Normal? îl înghesui Ethan.

— Poate că tu ai zice normal. Buzele lui Harry schițară ceva ce semăna a zâmbet. Oricum, a fost bine în New Orleans.

— Îți dau un sfat, zise Singleton, las-o pe Zoe să deschidă subiectul. Îți vei da seama dacă vrea într-adevăr să divorțeze.

— Mă mai gândesc, spuse Ethan, foarte puțin sigur că va putea suporta incertitudinea. Căsătoria era un fenomen ciudat în viața lui. Ceva de genul unei sarcini. Fie erai însurat, fie nu.

Nu se descurcase niciodată în situațiile care te obligau să mergi pe un teren alunecos.

Zoe stătea în mijlocul sufrageriei roz, cu un caiet de desen și o schiță cu planul palierului. Nu era ușor să-ți dai seama cum ar arăta spațiul acesta fără mobilier. Uimitor cât de acaparantă era culoarea roz în toate ipostazele și nuanțele ei.

Structura casei e bună, își zise ea, dezbrăcând mental interiorul de mobilă și draperii. Dimensiunile camerei erau mulțumitoare și îi ofereau posibilitatea de a profita de fluxul natural de energie.

Poate că ar putea face ceva ca să îndepărteze și vibrațiile negative din sala de cinema. În ultimele luni descoperise că feng shui și teoriile Vastu aveau un avantaj: putea modifica aurele invizibile din unele camere dacă schimba decorul.

Era singură în casă. Ethan se afla la școală împreună cu Bonnie, Jeff și Theo. Simțea potențialul pe care îl avea Nightwinds. Poate pentru că era singură aici și nu trebuia să-și facă griji că proprietarul îi va distrage atenția.

Avusese o senzație ciudată intrând singură în casa aceea imensă. Legal vorbind, era și casa ei de vreme ce devenise soția lui Ethan, cel puțin pentru o perioadă.

Termină schița sufrageriei și ridică privirea spre tabloul atârnat pe perete deasupra căminului. Camelia Foote îi zâmbea batjocoritor și într-un fel tragic. Se căsătorise pentru bani și poate că târgul i se păruse bun, dar nu fusese fericită.

Zoe întoarse spatele portretului și intră în sala de mese. În spatele kilometrului de perdele roz se întrezăreau umbrele nopții din deșert. Luna strălucea, răspândindu-și razele argintii peste canion. În depărtare licăreau luminile altor case, ca niște pietre prețioase îngrămădite de-a valma.

Rămase o vreme în picioare, privind peisajul.

Zgomotul soneriei rupse vraja. Zoe nu auzise mașina care intrase pe alee. Se duse repede la ușă, întrebându-se dacă ședința de la școală se terminase mai devreme.

Când privi pe vizor, constată că era Kimberley Cleland.

La naiba. Nu avea chef de ea. Ar fi vrut să nu răspundă, dar mașina ei era parcată pe alee și Kimberley știa că era cineva acasă.

Cu părere de rău, Zoe deschise ușa.

— Ce faci aici?

Îmbrăcată în pantaloni negri și o cămașă neagră de mătase, Kimberley își prinsese părul blond într-o coadă. Pe umăr îi atârna o geantă scumpă de piele neagră.

— Sara! Pot să intru? Trebuie să vorbesc cu tine.
— Mă numesc Zoe și dacă ai venit cu gândul să-i oferi iar mită lui Ethan, va trebui să revii. Nu e acasă.
Kimberley dădu din cap.
— Cu tine vreau să vorbesc.
— Cum m-ai găsit?
— Am fost mai întâi la apartamentul tău. Când am constatat că nu ești acolo, m-am gândit că te voi găsi aici.
— Unde este Forrest?
— Acasă. Nu știe că sunt în Whispering Springs. I-am lăsat un mesaj. I-am spus că sunt la mama pentru câteva zile.
— Dacă ai venit să mă convingi să nu votez pentru fuziune, nu te obose.
— Am venit să discut cu tine. Vocea îi tremura. Voi cădea în genunchi în fața ta dacă asta vrei. Te rog, ascultă-mă, asta e tot ce îți cer. Sunt prea multe în joc.

Kimberley făcea parte dintre cei care refuzaseră să vorbească cu ea imediat după moartea lui Preston. Fusese alături de soțul ei, împreună cu restul familiei, în timp ce ea era închisă la Candle Lake Manor.

Nu-i datorez nimic. Absolut nimic, își zise Zoe. În clipa în care se pregătea să-i închidă ușa în nas, își aminti de vorbele lui Ethan. Când nu știi ce să mai faci, agită apele să vezi ce iese la suprafață.

Kimberley era probabil singura persoană care îi putea distruge alibiul lui Forrest Cleland. Ce avea de pierdut dacă vorbea cu ea? își zise. Dacă era disperată, Kimberley putea scăpa câte ceva din cele ce o apăsau. Poate că îi va da vreun indiciu de care se va folosi ca să dovedească vinovăția lui Forrest.

— Bine, zise ea. Intră.
— Mulțumesc. Recunoscătoare, Kimberley intră repede în holul mare. Se opri și privi înjur surprinsă. Ce... neobișnuit.
— Primul proprietar a construit-o pentru soția lui. Ei îi plăcea rozul.
— Se vede.
— Pe aici, zise Zoe și intră înaintea ei în sufragerie. La loc, zise ea indicându-i canapeaua. Zoe se așeză de cealaltă parte a măsuței din marmură roz. Să fiu a naibii dacă îi ofer o cafea sau ceai, dacă nu începe să vorbească și să-mi dea informații.

Kimberley se așeză cu băgare de seamă, puse geanta neagră pe canapea, lângă ea, și o privi pe Zoe ușor încruntată.

— Arăți așa de... bine, zise ea rupând tăcerea.
— Pentru o nebună vrei să spui? Zoe îi zâmbi larg. A, sunt într-o formă excelentă. Am făcut gimnastică și am mâncat bine. Știi ceva, Kimberley? Era cât pe-acți să mor în Candle Lake Manor. Toată familia Cleland e vinovată pentru că am fost închisă acolo, dar mai ales Forrest.

Kimberley era trasă la față.
— Te rog să mă crezi că a făcut ceea ce a crezut că e mai bine pentru tine. Ai fost foarte bolnavă.

— Nu-i nevoie să mă minți. Știm amândouă de ce am ajuns acolo. Forrest i-a dat mulți bani lui Ian Harper ca să nu-i stau în cale.

Kimberley își împreună degetele și le strânse cu putere.

— Înțeleg că ești mânioasă, dar ce puteam face eu? Nu ai fost tu însăși în săptămânile și lunile care au urmat morții lui Preston. După ultima vizită la cabană, starea ta s-a înrăutățit. Ai început să-l acuzi pe Forrest. Ce s-a întâmplat în ziua în care te-ai întors acolo? Ce te-a adus într-o asemenea stare?

— Credeam că ai venit aici ca să discutăm despre acțiunile mele la Cleland Cage.

— Îmi cer scuze. M-am întrebat tot timpul ce te-a făcut să reacționezi așa după vizita aceea la cabană. Ai pretins că auzi voci în pereți. A fost înfricoșător, crede-mă.

— De fapt, nu am pretins niciodată că aud voci în pereți.

— Ai spus că ai auzit un fel de ceartă.

— Nu, nu-i adevărat. Am spus că simțeam mânie. Nu trebuia să aud voci în pereți ca să știu că persoana care l-a ucis pe Preston era înnebunită de furie. Era evident, Kimberley. Florile zdrobite și camera de luat vederi călcată în picioare, toate se datorau unei minți bolnave.

— Poliția a spus că cel care l-a ucis pe Preston era probabil furios pentru că găsisse prea puțini bani în portmoneu. Dar nu înseamnă că ucigașul era nebun.

— Țsta era clar nebun.

— Cum poți fi sigură?

— Poate că nebunii se cunosc între ei, replică Zoe.

Kimberley se holbă la ea, uimită.

— Recunoști că nu ești sănătoasă?

— Să revenim la motivul pentru care ai venit să mă vezi. Sunt foarte curioasă. Sunt convinsă că nu i-ai spus lui Forrest de vizita asta.

— Nu m-ar fi lăsat să vin, murmură Kimberley. Dacă află ce am făcut, va fi foarte furios.

— Ce anume vrei să faci?

Kimberley se ridică în picioare cu mâinile împreunate strâns și înclină capul.

— Am venit pentru că nu mai suport să mă simt vinovată. Te rog să mă ierți, Zoe.

Zoe înlemni. Apoi se ridică în picioare, sufocată.

— Pentru ce te simți vinovată? șopti ea. Despre ce vorbești?

— Am încercat să nu mă mai gândesc la asta, dar nu mă mai pot preface. Kimberley ridică privirea. Părea că se îneacă cu lacrimile care nu voiau să curgă. Ai dreptate. Mă tem că s-ar putea ca Forrest să fi... să-l fi împușcat pe Preston.

— Dumnezeuule.

— Dar nu din cauza acțiunilor.

— Ce alt motiv ar fi avut?

— Cred că a descoperit că eram... Kimberley se opri ca să se ștergă la ochi cu dosul palmei. Îmi este foarte greu.

Zoe se duse în spatele scaunului înalt, aurit și apuca foarte strâns spătarul.

— Ce încerci să-mi spui?

— Îmi pare atât de rău, dar adevărul este că aveam o aventură cu Preston. Kimberley izbucni în hohote de plâns. Cred că Forrest bănuia ceva. S-a dus la cabană și... și l-a împușcat.

Telefonul lui Ethan sună exact când se apleca să verifice robotul pe care i-l prezenta Jeff.

— Se folosește butonul ăsta mic, îi explică Jeff mândru de el. Apăsă pe el ca să pună robotul în mișcare.

Robotul se puse în mișcare huruind. Ethan îl privi cum apucă o bucățiță de lemn, scoțând între timp telefonul din buzunar.

— Grozav, îi zise el lui Jeff. Foarte bine.

Jeff radia.

— Stai să răspund, zise Ethan, arătându-i telefonul. Mă întorc repede.

— Bine.

— Truax, zise el.

— Singleton sunt. Am...

Glasurile ascuțite ale celor aproape douăzeci de elevi care le explicau entuziasmați părinților proiectele lor științifice acoperiră vocea lui Singleton.

— Așteaptă puțin să ies afară, îi zise Ethan.

Bonnie, care se afla în partea cealaltă a camerei și vorbea cu profesoara lui Jeff, îl văzu și îi aruncă o privire întrebătoare.

El îi arată telefonul. Bonnie dădu din cap și continuă discuția.

— Gata, spuse Ethan, ieșind din sală în aerul parfumat al serii. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu dacă are vreo importanță, dar mi-ai spus să te anunț dacă vreunul din familia Cleland face vreo mișcare. Am verificat dacă a cumpărat careva dintre ei vreun bilet.

— Forrest?

— Nu. Nevasta lui. A luat un avion spre Phoenix azi după-amiază. Nu am anunțat pe nimeni până nu am verificat ceva pe calculator.

Lui Ethan îi îngheță sângele în vene. Într-o clipă de clarviziune, puse toate piesele puzzle-ului la locul lor.

— Ei, la naiba, spuse el aproape în șoaptă. Trebuia să fi prevăzut asta.

— Mama, mama, nenea ăla a spus cuvântul urât cu „n”, răsună o voce subțire. L-am auzit.

Ethan coborî privirea și văzu un puști holbându-se la el. Mama omulețului îl privea și ea încruntată.

— Ai dat de belea, îl anunță omulețul.

— Cu siguranță, îi răspunse Ethan și o luă la fugă spre parcare.

Prin casa enormă trecu un vârtej rece. Nimic nu îi trădă prezența. Nu se clinti nici o foaie de hârtie, perdelele nu se umflară, candelabrul din hol nu se

clătină. Doar Zoe simți cum o învăluie suflul greu și rece și îi ajunge până în măduva oaselor.

— Îmi spui că Forrest l-a ucis pe Preston din cauza ta, repetă ea cu o voce fără inflexiuni.

— Da. De multă vreme trăiesc cu coșmarul ăsta. Nu mai suport. Nu mai pot dormi. Nu mai pot mânca. Trăiesc cu pastile. Mi-e groază de propriul meu soț din cauza a ceea ce a făcut și ce ar putea face. Trebuie să se termine. Înțelegi?

— Da, Kimberley. Acum înțeleg tot.

Kimberley făcu un efort vizibil să se stăpânească.

— Adevărul trebuie să iasă la lumină, altfel mă tem că voi ajunge la Candle Lake Manor.

— Eu îi spuneam Xanadu. Zoe reuși să-și desfacă mâna încleștată pe spătarul scaunului și făcu un pas înapoi spre holul central. Era un loc ireal într-un fel, înțelegi? Un loc cu peșteri de gheață unde soarele nu încălzea niciodată marea, ca în poemul lui Coleridge. Am stat atâtea nopți întinsă în pat și privind lacul, gândindu-mă că nu mi se întâmpla mie, că trăiam un coșmar.

— Da. Kimberley o privi cu chipul desfigurat de plâns. Că trăiești într-un coșmar. Asta e senzația. Nu ar fi trebuit să se întâmple nimic între mine și Preston. Dar mă dorea atât de mult, iar eu eram așa de nefericită cu Forrest.

— Chiar așa? Ce ciudat. Zoe mai făcu un pas înapoi. Uite, am o idee. Nu vrei să facem un tur al casei? Are un trecut fascinant. Poate fi chiar bântuită.

— Bântuită? Kimberley o privi o clipă nedumerită. Apoi ochii i se întunecară de mânie. Întoarce-te. Nu vreau să fac nici un tur în blestemata asta de casă. Încerc să-ți explic ce s-a întâmplat între mine și Preston.

— Dar nu-mi mai pasă de ce a fost între tine și Preston. Zoe se întoarse și o porni pe culoarul lung. E unul dintre lucrurile pe care le-am învățat la Manor, știi. Să nu-mi pese. E mai bine când ești indiferent. Nu mai simți durerea. Nu ai sentimentul de pierdere.

Kimberley o urmă. Zoe privi peste umăr și văzu că își luase și geanta.

— Știi, Kimberley, dacă crezi într-adevăr că înnebunești, poți încerca să vezi cum e la Candle Lake. Sunt sigură că pentru un anumit gen de oameni este locul ideal pentru o vacanță. Îți dau câte pastile vrei.

— Trebuie să-ți povestesc despre Preston. Kimberley se grăbi să o ajungă din urmă. Știu că este un șoc pentru tine. Adevărul este că ne-am întâlnit în secret o vreme. Preston m-a implorat să-l părăsesc pe Forrest. Dar cum aș fi putut?

— Chiar așa, Kimberley? Mi se pare illogic ce spui. De ce să-ți fi fost greu să-l părăsești pe Forrest dacă nu-l mai iubeai?

— Of, Sara, te rog...

— Zoe. Mă văd obligată să insist și mi te adresezi pe noul meu nume. Pe cel vechi l-am lăsat la Manor. Zoe izbucni într-un râs ascuțit, strident, iar ecoul răsună sinistru pe culoarul lung. Da, într-adevăr, locul ăla m-a schimbat complet.

— Nu puteam să renunț la viața mea cu Forrest ca să mă mărit cu un tip care preda istoria artei, nu? Kimberley ridică tonul. Aveam tot ce îmi doream. Nu puteam renunța.

— Ce trist! Nu vei ști niciodată ce ai pierdut, nu-i așa? Ești condamnată să-ți trăiești până la capăt viața cu Forrest. Zoe începu să fredoneze o melodie.

— Încetează. Te porți ciudat.

— Probabil pentru că sunt nebună, întreabă-i pe prietenii mei de la Manor. Îți vor spune ei cât de nebună sunt.

— Trebuie să mă ascuți.

— Unul dintre cele mai mari avantaje atunci când te declară nebun este acela că nu mai trebuie să ascuți pe nimeni decât dacă vrei, și nu cred că vreau să te ascult acum, Kimberley. Deci, unde rămăsesem? A, da, facem un tur prin această reședință magnifică. Un bărbat cu numele Abner Bennett Foote a construit-o pentru soția lui. E femeia din tabloul de deasupra căminului din camera de zi. L-ai observat cumva? Era superbă, dar și puțin nebună. S-a căsătorit cu Foote pentru bani, înțelegi. Nu ți se pare o nebunie?

— Nu vreau să aud nimic despre ea. Nu-mi pasă de o femeie moartă. Vreau să știi cum a fost cu Preston. Cum te-a înșelat cu mine.

— Probabil că nu ți se pare o prostie să te căsătorești pentru bani. La urma urmei, asta ai făcut și tu, nu? Zoe se opri în fața celor două uși ale sălii de vizionare și îi făcu cu ochiul lui Kimberley. Stai să vezi și camera asta.

Dădu la perete ambele uși, trase adânc aer în piept și intră în sala cufundată în întuneric.

Șoaptele unei suferințe vechi și ale mâniei impregnate încă în pereți îi zburli ră părul de pe ceafa. Făcu un efort, mai înaintă încă trei pași în cameră și acționă un întrerupător la întâmplare.

Trecu de draperiile grele de catifea și intră în sala cu scaune.

Kimberley o urmă, bâjbâind cu mâinile prin draperii. Când ieși în partea cealaltă, chipul ei era desfigurată.

Undeva departe se auzi sunând un telefon.

— Nu poți concepe că Preston m-a iubit pe mine, nu-i așa? spuse Kimberley cu voce scăzută, înverșunată. Pe mine, și nu pe tine. Pe mine m-a vrut.

— A murit aici, știi. Zoe se sprijini cu spatele de un scaun de pe ultimul rând și desfăcu larg brațele. Aici a ucis-o.

— Pe cine? Kimberley se uită în jur în sala întunecată. Despre ce vorbești?

— De Camelia Foote. Toți au crezut că s-a îmbătat și a căzut în canion, dar nu s-a întâmplat așa. A murit chiar în această cameră. Știi pentru că simt mânia ucigașului. Mai persistă încă în pereți. Ridică privirea. Și în tavan, și în podea, bănuiesc. E încă puternică, chiar și după atâția ani.

— Minți. Nu simți nimic. Invenezi totul.

— Aș vrea să fie așa. Zoe se îndepărtă de rândul de scaune și se îndreptă încet spre barul de marmură din colț. Dar, din nefericire, simt într-adevăr anumite lucruri. Și ceea ce simt în această cameră seamănă mult cu

cea ce am simțit la cabană, după moartea lui Preston. O mânie bolnăvicioasă, incontrollabilă. M-am dus acolo după câteva luni, ca să mă conving.

Kimberley o asculta nervoasă.

— Chiar ești nebună, nu-i așa?

— Poate. Apucă marginea draperiei de catifea care atârna lângă bar și o dădu la o parte. Poate nu. Sunt aproape sigură că s-au întâlnit aici pe la miezul nopții.

Kimberley se încruntă, încercând s-o urmărească.

— Cine s-a întâlnit aici?

— Camelia și amantul ei, Jeremy Hill. Băuseră amândoi toată seara. Flirtaseră ca doi nebuni. Poate că anterior făcuseră dragoste în grădină. În orice caz, Hill era disperat. Probabil a implorat-o să-și părăsească soțul bogat, dar Camelia a refuzat.

— Nu știi nimic. Spui o poveste. Și încă una pe care nu vreau să o aud.

— Ești sigură că nu auzi nimic în pereți? Zoe se duse în spatele barului înalt de marmură lustruită și se sprijini cu coatele de piatra rece. Ascultă cu atenție, Kimberley. Dacă te străduiești, poate vei simți ceva din ce a simțit Camelia în seara aceea, pentru că voi două aveți ceva în comun.

— Nu am nimic în comun cu femeia asta. Încetează.

— Amândouă v-ați căsătorit pentru bani. Amândouă ați obținut tot ce vă doreați de la viață. Avere. Relații sociale. O casă superbă.

— Nu mai vreau să aud nici un cuvânt despre crima asta veche.

— Amândouă ați încercat să vă convingeți că aveți tot ce v-ați dorit, dar nu era adevărat. Fiecare dintre voi a încercat să obțină tortul cel mare. Vă doreați iubire și pasiune, dar fără să vă puneți în pericol bunăstarea. Așa că tu și Camelia ați început să căutați iubirea în altă parte.

— Nu este adevărat.

— Niciuna dintre voi nu a descoperit iubirea adevărată. A, bineînțeles, Camelia a reușit să-și găsească pe cineva care îi putea oferi iubire, dar a ajuns să fie obsedat de ea și în final a ucis-o.

— Taci. Kimberley părea mai calmă. Băgă mâna în geantă, dar de data asta nu mai scoase batiste, ci un pistol mic, argintiu. Taci din gură, n-auzi?

Zoe simți că i se usucă gura. Spera ca marmura masivă să fie destul de groasă ca să oprească un glonț.

— Ce te-a dat peste cap, Kimberley? Întrebă ea pe un ton blând. Faptul că Preston și cu mine eram atât de fericiți împreună? Voiai să fii și tu fericită, nu-i așa?

— Merit să fiu fericită.

— Mă tem că ai citit prea multe cărți de autoperfecționare. Dar revenind la povestea ta, presupun că ai încercat să-l convingi pe Preston să aibă o relație cu tine. Cum era și normal, te-a refuzat. Cu blândețe, bineînțeles. Era un om foarte delicat.

— Nu m-a refuzat. Kimberley ținea pistolul îndreptat spre Zoe. M-a iubit. Am avut o aventură.

— Nu, nu te-a iubit, și nu ați avut nici o aventură.

— Nu poți fi sigură de asta.
— Sunt sigură. Foarte sigură. Preston nu m-ar fi înșelat niciodată.
— Asta vrei tu să crezi.
— Știu. Nu am nici o îndoială că i-ai făcut avansuri, iar când te-a refuzat, ai fost disperată, nu? L-ai urmărit la cabană în ziua aceea și ai încercat pentru ultima oară să îl convingi să fie cu tine. Dar te-a refuzat și nu ai putut suporta gândul ăsta.

Trăsăturile lui Kimberley se crispară.

— Nu voia să mă asculte. Am încercat să-i spun cât de mult îl iubesc, dar el nici n-a vrut să audă.

— Desigur. Pentru că mă iubea. Iar tu nu puteai concepe așa ceva, nu? Eram un nimeni. Nu aveam familie, nu aveam bani și cu toate astea Preston mă iubea pe mine și nu pe tine.

— Trebuia să fiu eu în locul tău. Toate florile alea trebuiau să fie pentru mine. Trebuia să-mi fi ales mie un cadou, nu ție.

— Tot timpul te gândești numai la tine, nu-i așa?

— Am încercat să-i spun, dar nu a vrut să mă asculte. Chiar mi-a cerut să plec. Mie. Eu îl iubeam și el mă alunga.

— Iar tu ai plecat, nu-i așa? Dar te-ai întors mai târziu.

— Am lăsat mașina pe marginea drumului, m-am întors prin pădure la cabană și am așteptat. După o vreme, Preston a ieșit pe veranda din spate ca să ia niște lemne. Aveam un pistol.

— Când s-a întors să ducă lemnele în cabană, l-ai împușcat în spate. Iar apoi în cap, ca să fii sigură.

— Trebuia să moară.

— Pentru că te respinsese.

— Da. Da.

— După ce l-ai ucis pe Preston, ai intrat în cabană și ai spart totul. Furia ta bolnăvicioasă am simțit-o în pereți, nu pe a lui Forrest.

— Să nu îndrăznești să-mi spui că sunt nebună.

— Amantul Cameliei și-a pierdut și el controlul. Zoe atinse unul din sfeșnicele masive. Și-a pierdut mințile. Obsesia lui era probabil la fel de puternică.

— Nu eram obsedată. Doar nebunii au obsesii.

— Nu te aud pentru că ascult țipetele mute din pereți. Sunt sigură că simți și tu ceva din energia asta. Se zice că nebunii sunt în stare de asta.

— Nu aud nimic. Nu sunt ca tine.

— După o ultimă ceartă, cred că Jeremy Hill a luat cel mai apropiat obiect greu. Zoe strânse degetele în jurul sfeșnicului și îl cântări de probă. Nu era mult mai greu decât geanta ei când era plină.

Pe Kimberley păru că o enervează sfeșnicul.

— Lasă-l jos! strigă ea.

— Camelia s-a întors să plece și atunci a lovit-o. Pe la spate. La fel cum l-ai atacat tu pe Preston.

— Preston a meritat-o, sincer.

— Am vești pentru tine, Kimberley, numai nebunii vorbesc așa.

Zoe ridică sfeșnicul și îl aruncă peste bar cu toată puterea.

Kimberley țipă și instinctiv sări înapoi, aplecându-se ca să evite obiectul de metal care zbura spre ea.

Arma se declanșă.

Zoe se ghemui în spatele barului, cu degetele încleștate pe al doilea sfeșnic. Marmura groasă se cutremură sub impactul gloanțelor.

Kimberley trase din nou.

Zoe alergă spre draperiile care mascau intrarea barmanului, trecu printre draperiile groase în holul micuț și continuă să fugă pe culoarul mare.

În spatele ei o auzi pe Kimberley alergând spre intrare.

Ieși în trombă dintre draperii, furibundă. Ușile mari se închiseră cu putere cu o fracțiune de secundă înainte să ajungă la ele.

Cu inima gata să-i sară din piept, Zoe trecu sfeșnicul lung prin amândouă mânerile curbate, blocând-o pe Kimberley în sala de vizionare.

Câteva clipe mai târziu, ușile masive se cutremurară. În disperarea ei, Kimberley se aruncase cu tot trupul asupra lor.

Zoe o luă la goană pe culoar, intră în camera de zi și se ciocni de Ethan.

— Ce naiba? o prinse el de mână. Te simți bine?

La capătul celălalt al holului se auziră bubuiturile înfundate ale pistolului.

— Kimberley, spuse Zoe cu sufletul la gură. Am încuiat-o în sala de vizionare. Are un pistol, dar nu cred că poate să iasă.

Ethan o dădu ușor la o parte și se uită cu atenție după colț. Se mai auzi încă o bubuitură.

— Of, Doamne, zise Ethan. Pare foarte supărată.

— De fapt, e foarte nebună.

A doua zi dimineața se adunară toți în biroul lui Ethan. Erau de față Zoe, Arcadia, Bonnie, Singleton și Harry Stagg.

— M-am înșelat în privința lui Forrest, zise Zoe.

Ethan se încruntă. Își făcuse griji pentru ea. Trecuse de evenimentele de ieri-seară, dar în dimineața aceasta i se păruse foarte deprimată. Acum înțelegea de ce.

— Nu e vina ta că ai ales greșit personajul negativ. Se aplecă peste birou. Ai avut dreptate. Preston a fost ucis de cineva cunoscut. Poliția ar fi trebuit să insiste mai mult cu ancheta.

— Timp de doi ani am dat vina pe Forrest. Nu e de mirare că m-a crezut nebună. Preston nu și-a schimbat testamentul pentru că l-a crezut pe Forrest periculos. S-a temut doar că vărul lui nu va face ce era mai bine pentru companie.

Arcadia, așezată pe pervazul ferestrei, legăna absentă un picior.

— Ethan are dreptate, nu e vina ta că l-ai considerat pe Forrest vinovat. Era o supoziție logică ținând cont de circumstanțele respective.

— Sunt de acord, interveni și Bonnie. Suficient de logic pentru ca polițiștii să fi verificat alibiurile tuturor persoanelor legate de Preston Cleland mult mai atent decât au făcut-o.

— Dacă și-ar fi făcut treaba, zise Singleton, ar fi descoperit niște lucruri interesante, ca de exemplu că singura care nu avea un alibi solid pentru ziua crimei era Kimberley Cleland.

— Nu s-a gândit nimeni la ea, cu atât mai puțin eu, spuse Zoe.

— Pentru că nu exista nici un motiv serios, sublinie Arcadia. La urma urmei, știai că Preston nu avea nici o aventură, așa că nu te-ai gândit că putea fi ucis de o femeie.

— Dacă stai să te gândești, spuse Stagg, uitându-se la emblema de pe paharul lui de cafea ca și cum ar fi fost cheia unui mare secret, Forrest are multe răspunsuri de dat, chiar dacă nu a apăsat el pe trăgaci.

— Ai dreptate, zise Ethan. Dacă ar fi spus ceva despre teoria lui în legătură cu o eventuală aventură a lui Preston, ancheta ar fi urmat cu siguranță un alt curs, care ar fi condus direct la Kimberley.

Zoe strânse paharul cu ambele mâini.

— Dacă bănuia că soția și vărul lui aveau o aventură, de ce a preferat să ignore lucrul acesta? Nu prea îl văd pe Forrest acceptând o soție care îl înșală.

— Poate că o iubea prea mult ca să recunoască adevărul, sugerează Bonnie.

— Forrest Cleland? Zoe pufni. Să fie îndrăgostit nebunește de altcineva decât de Cleland Cage? Să fim realiști.

— Observația ta referitor la faptul că a preferat să ignore posibilitatea ca Kimberley să aibă o aventură cu Preston, sau cu oricine altcineva, e foarte bună. Ethan se uită la Zoe. Ce zici dacă l-am întreba?

Forrest îi așteaptă în hol la Las Estrellas. Părea obosit și trist. Se așezară într-un loc mai retras din salonul spațios.

— Sper că nu va dura prea mult, spuse el, consultându-și ceasul. Abia m-am întors de la o lungă întrevvedere cu poliția și în câteva minute trebuie să-l sun pe avocatul pe care l-am angajat pentru Kim.

— Oho! făcu Ethan. E sigur că nu ne vom cere scuze pentru că abuzăm de timpul tău prețios. La urma urmei suntem îndreptățiți să primim niște răspunsuri. Soția ta a încercat să o ucidă pe Zoe ieri-seară, nu crezi că e vorba de lucruri mult prea serioase?

— Scutește-mă de sarcasmul tău, Truax. Ce vreți?

Zoe îl privi.

— Vrem să știm de ce ai ales să ignori posibilitatea ca soția ta să aibă o aventură.

Forrest îi privi uimit.

— Dar nu am crezut niciodată că ar avea o aventură cu Preston sau cu altcineva. De fapt, nici n-a avut.

— Nu, dar făcuse o obsesie pentru Preston, spuse Ethan.

— Așa se pare. Forrest își frecă tâmpilele. Dar nu știam asta. Eram prea ocupat cu negocierile pentru o nouă achiziție. Nu prea stăteam pe acasă.

— Și atunci cum ai ajuns la concluzia că Preston avea pe cineva? Întrebă Ethan.

Forrest tăcea, străduindu-se să-și amintească ceva. Apoi ridică din umeri.

— Kim a pomenit de asta în trecere cu puțin înainte de... Se opri și reluă: Cu puțin timp înainte de a-l ucide. A spus-o ca pe o remarcă oarecare. Ca și cum ar fi fost o bârfa pe care o auzise la club. Nu știu de ce ar fi zis-o dacă nu era adevărat.

— Poate că nu erai foarte atent, îi sugeră Ethan cu voce tăgănată. Forrest se aprinse la față de mânie.

— Ce naiba insinuezi?

Zoe clătină din cap.

— Poate că, inconștient, îți dădea anumite indicii pe care tu trebuia să le înțelegi.

— De ce ar fi vrut să cred că avea o relație cu Preston? întrebă Forrest. Știa probabil că dacă aș fi aflat așa ceva, aș fi divorțat imediat.

— Sunt sigură că știa, zise Zoe încet. Asta explică de ce făcea doar ușoare aluzii. Era nebună, dar nu și proastă. O parte din ea era destul de sănătoasă ca să nu riște să piardă statutul prețios pe care îl avea ca soție a ta.

— Tot nu înțeleg, zise Forrest. De ce să facă aluzii?

— Nu înțelegi? Dacă ai fi crezut că Preston are o aventură cu cineva, oricine, viața ei imaginară ar fi devenit mult mai reală, îi explică Zoe.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care Forrest medită la cele auzite.

— Nu m-am gândit la asta, spuse el. Când a zis că Preston are o aventură, singurul lucru la care m-am gândit a fost că tu...

— Aveam un motiv să-l ucid, încheie Zoe.

— Îmi cer scuze. Știam cât de mult vă iubeați și îmi era teamă că dacă aflai că Preston te înșală, îți vei pierde mințile.

— Dar nu ai spus niciodată asta polițiștilor, zise ea.

— Nu.

— Pentru că știai că din închisoare aș fi deținut în continuare controlul asupra acțiunilor?

— Știu că nu mă vei crede, dar am fost convins că îți va fi mai bine într-un spital. Harper a spus că te poate ajuta.

Zoe respiră adânc de câteva ori.

— Nu te voi ierta niciodată pentru asta. Ai idee ce am suportat acolo? Harper nu accepta nici măcar vizitele prietenilor pacienților pe motiv că tulburau programul de tratament. De altfel, nimeni, cu excepția familiei Cleland, nu știa unde sunt, și asta mulțumită ție. Toți cunoscuții mei au dispărut.

Maxilarul lui Forrest se încordă.

— Poate că dacă aș fi fost mai atent la ce se întâmplă acasă mi-aș fi dat seama că nu tu aveai probleme, ci Kim. Poate aș fi putut să o opresc înainte să fie prea târziu.

Zoe nu știu ce să răspundă, așa că tăcu. Ethan nu se clinti în scaun, dar îl simțea analizând situația.

— În ultimele luni, Kim și cu mine nu ne-am mai înțeles, spuse Forrest în final. Bea mult. Acum câteva săptămâni a făcut o scenă la club. A dat buzna acolo fără să mă anunțe. Aveam de gând să vorbesc cu avocatul despre divorț, dar am decis să mai amân până după adunarea consiliului. Știam că mă va costa o avere să scap de ea și îmi trebuia timp ca să pun la cale o strategie. Se pare că lucrurile vor fi și mai urâte acum.

— Probabil, zise Ethan fără urmă de compasiune.

Se lăsă din nou tăcerea.

După o vreme, Zoe băgă mâna în geanta roșie, scoase un plic și i-l întinse lui Forrest.

— Ce este? întrebă el bănuitor.

— Te împuternicesc să votezi și pentru acțiunile mele la adunarea anuală a consiliului. Sunt convinsă că vei face ce e mai bine pentru companie.

— Știi că voi respinge fuziunea.

— Știu.

— Asta înseamnă că nu voi dispune de suficienți bani ca să te plătesc timp de vreo doi ani. Poate chiar mai mult.

— Mi-am imaginat. Din fericire, am de lucru. Zoe se ridică. Mergem, Ethan?

— Desigur. Se ridică și el și o luă de braț.

Ieșiră împreună. Era o zi senină și calmă. În depărtare, munții se profilau pe cerul albastru.

Ethan îi deschise portiera.

— Ce te-a determinat să faci asta?

— Să-i dau împuternicirea? Zoe se așează pe scaunul din dreapta. Cei din familia Cleland nu sunt prea prietenoși, dar sunt o familie. Compania este a lor. Mai mult, din cauza ei rămân o familie. Știu că nu Forrest l-a ucis pe Preston, deci nu mai am nici un motiv să-l distrug.

— Chiar dacă te-au tratat ca pe un Cleland de factură inferioară?

Surprinzător, se simțea ușoară și fericită așa cum nu mai fusese de multă vreme.

— Acum nu mai sunt deloc o Cleland, spuse ea.

— Ai dreptate, zise el. Ești o Truax.

Trei zile mai târziu, într-o seară caldă și înmiresmată, ieșiră după cină pe terasa cu piscină și se întinseră pe două șezlonguri.

Zoe se pregăti, așa cum făcea de fiecare dată când se lăsa tăcerea între ei, să aducă în discuție subiectul spinos al divorțului.

— De unde ai știut că Jeremy Hill a ucis-o pe Camelia în sala de vizionare?

Întrebarea o luă prin surprindere. Nu era cea la care se aștepta.

— Făceam presupuneri, îi răspunse ea precaut. Am inventat o poveste ca s-o determin pe Kimberley să spună adevărul. Hill chiar a ucis-o pe Camelia acolo?

— Așa cred. Am terminat de citit jurnalul lui Foote și am pus cap la cap niște informații pe care le-am luat din scrisorile unor invitați din seara aceea.

Am mai avut și norocul să găsesc niște observații personale ale șefului poliției care a investigat moartea Cameliei.

— Ce ai aflat?

— Jeremy și Camelia au fost văzuți în sală pe la miezul nopții de cel puțin două persoane. Niciuna dintre ele nu își amintește să o mai fi văzut pe Camelia după aceea, cu toate că Hill a fost prezent peste tot. Șeful poliției considera că declarațiile erau extrem de incerte pentru că toți erau beți. Totuși a luat declarații și personalului din casă. Mai ții minte că ți-am spus că unul dintre ei l-a văzut pe Hill când se întorcea dinspre grădină în zori?

— Hill a ieșit a doua oară ca să arunce cadavrul în canion?

— Probabil. Cred că după cearta din sala de vizionare, Hill a ascuns corpul Cameliei în spatele barului și a încuiat ușile cu cheile ei. S-a culcat târziu, ca și toți ceilalți. Când s-a liniștit toată casa, a coborât, a deschis ușile de la sală și a dus corpul Cameliei la canion. A curățat probabil și urmele de sânge. Erau apă, bureți și prosoape în bar.

— A riscat, zise Zoe. Dacă îl vedea cineva cu cadavrul?

— Posibil să o fi învelit cu sacoul lui și să o ducă pe brațe ca și cum ar fi fost moartă de beată. Mă îndoiesc că s-ar fi uitat cineva cruciș la ei. Știau toți că aveau o aventură.

Zoe rămase puțin pe gânduri.

— Are sens.

— Mă declar mulțumit.

— Vei publica ancheta pe site-ul acela de care mi-ai povestit?

— Nu atâta vreme cât locuiesc aici. Nu am chef să-mi bată toți amatorii de curiozități la ușă ca să vadă locul faptei.

— Te înțeleg.

Ethan își împreună mâinile la ceafa.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De unde ai știut că Jeremy Hill a ucis-o în sala de vizionare?

— Ți-am spus că am inventat toată povestea ca să o amețesc pe Kimberley. Am vrut să o chinui puțin, să o determin să se acuze singură.

— Mai încearcă, zise Ethan.

Știusese că, mai devreme sau mai târziu, va sosi și momentul acesta, gândi ea. Dar sperase că va mai aștepta puțin. Se uită în gol, meditănd cum să-i explice.

— Vei zice ca sunt nebună dacă îți spun adevărul, spuse ea încet.

— Deci e adevărat? Chiar ai niște senzații ciudate în anumite încăperi?

— Uneori.

— Mi-era teamă că-mi vei spune asta. Ethan părea că s-a împăcat cu ideea. Nu era nici supărat, nici neîncrezător.

Zoe așteptă să cadă și cealaltă piatră.

— Intuiție, zise el.

— Sunt ciudată, Ethan.

— Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că toți avem ciudățeniile noastre. Se mișcă în șezlong. Așadar, ai făcut un plan să mă salvezi de rozul ăsta?

Zoe întoarse capul și se uită la el, însă nu reuși să-i descifreze expresia în întuneric.

— Lucrez la o idee, spuse ea prudentă. Nu tot ce e roz e rău, să știi.

— O sursă de încredere mi-a spus că expunerea prelungită la roz îți usucă creierii.

— Doar dacă creierul cu pricina e cam ramolit. Al tău e în perfectă stare.

— Ești sigură?

— Categoriec.

— E bine de știut. Ethan tăcu. Cât crezi că va dura?

— Ca să fac toate planurile și să aleg mobilierul? Luni de zile probabil.

— Poate că până atunci voi avea bani suficienți ca să-ți plătesc o parte din servicii..

— Bonnie mi-a zis că ți-a venit azi un client nou.

— Treabă de asigurări. Vor să verific o cerere dubioasă de despăgubire. Treabă de rutină, dar suficientă pentru a ține o agenție mică pe linia de plutire.

— Îmi place cum sună cuvântul rutină. Am avut parte numai de excepțional în ultima vreme.

— Aha.

Zoe așteptă, dar Ethan nu mai zise nimic.

— Deci, spuse ea. Și se opri.

— Deci, ce?

Își făcu curaj.

— Cu divorțul nostru.

— Am impresia că niciunul dintre noi nu-și permite așa ceva pentru moment.

I se tăie respirația.

— Vrei să spui că ar trebui să rămânem căsătoriți până ne vom putea permite un divorț?

— Nu e vorba doar de bani, zise Ethan. Trebuie să recunosc că nu sunt nerăbdător să devin pentru a patra oară un fraier. Nimeni nu privește cu ochi buni un tip care s-a însurat și a divorțat de patru ori.

— Și mai e și problema cu schimbatul patului, îi aminti ea.

— Nu-mi spune. N-am de gând să cumpăr un pat nou acum. Ai idee cât costă?

— Desigur. Sunt decorator de interioare, ai uitat? Știu exact cât costă un pat nou. Ceea ce sugerezi tu e că ar trebui să rămânem căsătoriți parțial din motive financiare și parțial pentru că nu vrei să te gândești la o altă căsătorie nereușită.

— Mai este și faptul că dormim împreună, zise Ethan încet. Eu am impresia ca lucrurile merg destul de bine din anumite puncte de vedere. De ce să repari ceva ce nu s-a stricat încă?

Zoe îi cântări vorbele. Pentru prima dată, după mult timp, îndrăzneala să se gândească la viitorul ei. Speranțe și posibilități ispititoare. Dacă ar fi întins mâna, probabil că ar fi putut să le atingă.

— Sunt motive solide, importante ca să rămâi căsătorit, spuse ea, încercând să-și controleze vocea.

— Așa ziceam și eu.

Noaptea de deșert se așeza peste ei ca un vâl de mătase neagră.

Se ridică din șezlong, făcu un pas și se aplecă ușor până când ajunse deasupra lui.

Ethan o cuprinse cu brațele.

— Of, Zoe.

— Nu va fi ușor, să știi, zise ea, dorind să clarifice totul de la început. Ar fi mai bine să o luăm mai încet. Să ne păstrăm fiecare locuința o vreme. Să nu ne sufocăm unul pe celălalt. Să ajungem să ne cunoaștem înainte să ne mutăm împreună.

— Desigur. O mângâie cu vârful degetelor pe linia pomeților. Delicat și încet.

— Va trebui să stabilim niște reguli. Nu ești singurul care vine în căsnicia asta cu un bagaj greu. Am fugit din Xanadu, mai ții minte? E adevărat că am ajuns acolo din considerente total greșite, dar nu am fost niciodată ceea ce majoritatea oamenilor ar numi o persoană normală.

— Nici eu.

— Voi avea în continuare coșmaruri și nu voi înceta să simt ciudățeni în pereți.

— Am și eu niște obiceiuri proaste. Sunt capricios uneori. Bonnie zice că sunt complicat.

— Și eu.

— Iar tu ești decoratoare.

Zoe zâmbi șmecherește.

— Știm amândoi ce părere ai despre decoratori.

— Recunosc că nu va fi ușor și că vom fi nevoiți să inventăm reguli.

Buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei. În cazul nostru poate că e bine. Ce zici?

Speranța și posibilitățile îi făcură cu ochiul.

— Spun da.

SFÂRȘIT

1 Perete parafoc – aici, metaforic vorbind (n.r.)

2 Bucată de stofă roșie de care se servește matadorul pentru a stârni și obosi taurul înainte de a-i aplica estocada (în sp.) (n.r.)